



Hahota



SZKENNELÉS ÉS UTÓMUNKÁK:
HURAM IMRE
2013

Tavaszi fáradtság...?

Na, nézzük csak, mit is ajánlhatnánk hamarjában ellene... Talán a vitaminokat. Üdítenek, frissítenek, erősítenek az igaz, de mégsem legelhet állandóan az ember. Vagy a rendszeres testedzést. Fuss naponta többször könnyed, 9–10 másodperces százakat, vagy mutass be néhány elegáns, nyújtott testű, emelt szaltót féllábra, ha úgy érzed, hogy nehezednek a pilláid. Esetleg a helyes táplálkozást. Zöldfőzelékek, gyümölcsök, saláták egészítik ki az étrendet a rántott hús, a töltött káposzta és a csirkepaprikás után. Kevéske felvágott, sajt, sütemény jár még a tízóraihoz, de aztán ebédig már egy falatot sem!

Netán az aktív pihenést. Gyűjts, ragassz, fúrj, faragj, ácsolj! Egy önjáró bioelektroagnoszóp, vagy egy digitális manipulátor összebütykölése hosszú órákra biztosíthatja a felvillanyozott lelkiállapotot.

Kevésbé tudományos módszer, de sokan esküsznek rá az egyszerű, hétköznapi tapasztalat alapján: eszerint a tavaszi fáradtság legjobb ellenszere, ha a fejedre húzod a paplant, és durmolsz egyet.

Azazhogy... várjunk csak! Hogy is nem jutott már előbb az eszünkbe...?! Néhány jóízű nevetés segíthet a legtöbbet, mert élénkíti a vérkeringést, az oxigénellátást, az agyműködést, meg amit csak kell. Pompásan helyettesíti az ásítást.

Ha továbblapozol, mindjárt ki is próbálhatod!...

„Beültettem kiskertemet a tavasszal...”

Mindenki kapott egy füttyenetnyi földet a kert csücskiben, aztán Hamzsabégi azt mondta: amelyik űrs a leg szebb virágokat ülteti, az zsebre vághat tizenkét Túró Rudit, mert a városszépészet vérrel írott hétszentség. Minthogy nálunk a túró becsület és Rudi dolga, legott munkához látunk és összevissza kezdtünk ordítózni, mit is ültessünk a füttyenetnyibe.

– Zsiráfok! – bégette a málé Sundán, mert ő direkte Tyukodi pajtástól merítette az ékesszólást. – Ültessünk csatakos kuttogányt, és kész.

Már éppen pajzsra akartuk emelni, amikor az okos Nehadoma ingatni kezdte azt a busa fejét.

– Hülyeség – fuvolázta. – A csatakos kuttogány nem virág, hanem gomba. Még hozzá olyan mérges, hogy pórázon



kell tartani. Ezzel a két szemmemmel láttam, amikor haragjában hasba rúgott egy állami díjas gombaszakértőt.

— Prima! — vakkantott a cseles Nátrádi. — Akkor ültessünk a kertbe ciccéntő sömörkét.

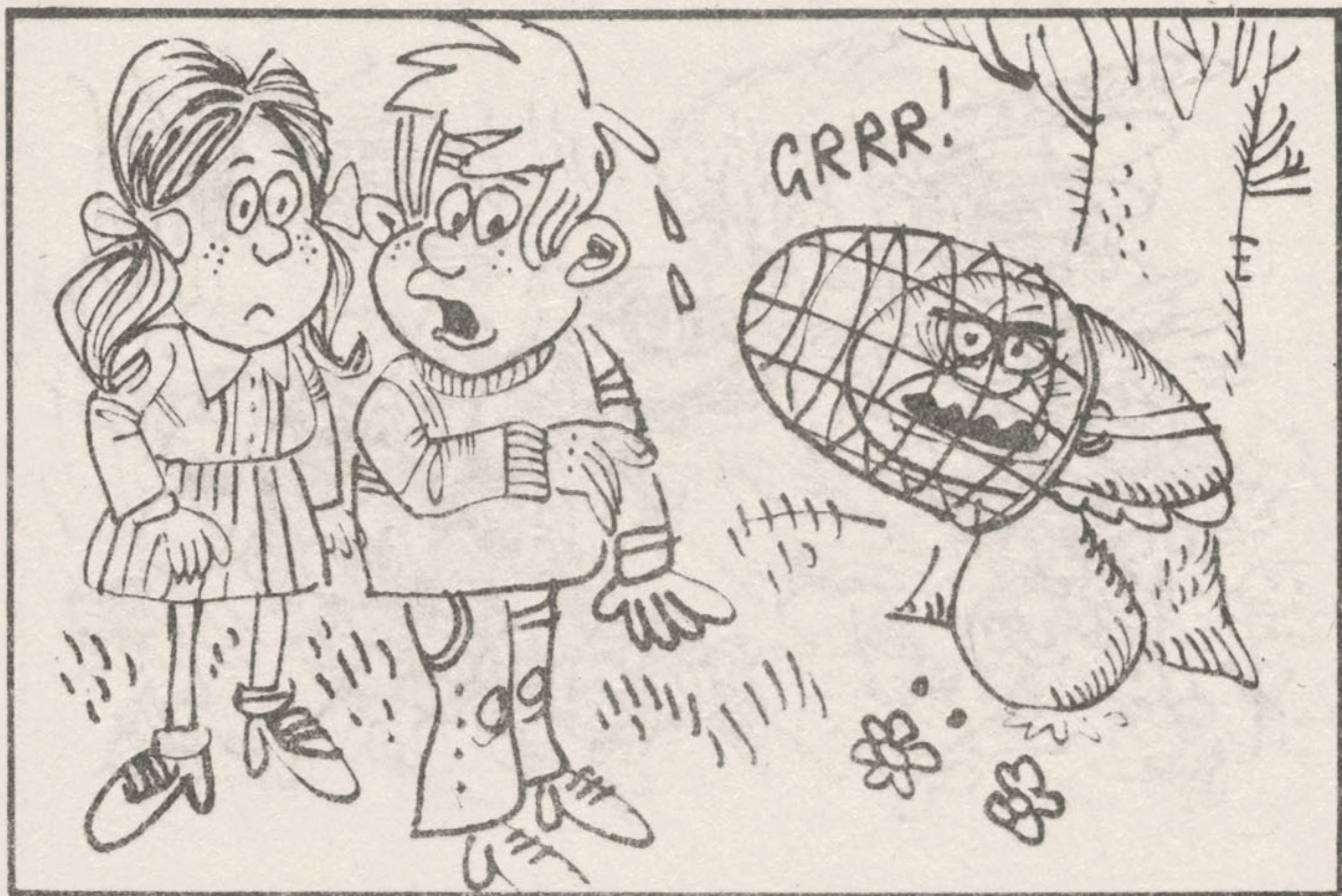
— Még kevésbé — selypegte megest az okos Nehadoma. — A ciccéntő sömörke nem virág, hanem ragadozó hal. A csuzimai ütközetben például egyszerűen leharapta Togo admirális vezérhajójának a tatját.

— Hézag egy szál se! — jött elő most a szeplős Májer. — Ebben az esetben lengetegi cuhamért fogunk ültetni.

— Ez megbocsáthatatlan lenne — sóhajtott legottan az okos Nehadoma. — A lengetegi cuhamér tudvalevőleg nem virág, hanem ősi magyar pásztorkutya, a delibláti hernyócsőszöknek mai napig kedvenc jószágja.

Mit mondjak, kezdtem vadul utálni az okos Nehadomát, ezért úgy döntöttem, hogy ^{vé-}get vetek a tébolynak.

— Jól van, okos — emelkedtem a helyzet magaslatára —, akkor hát tarjagos somborjánt fogunk ültetni. De ha most azt mondod, hogy a tarjagos somborján a közönséges földigiliszták egyik kevésbé ismert



válfaja, akkor tettlegességre vetemedek.

— Korántsem — ingatta a busát az okos Nehodoma. — A tarjagos somborján sosem volt a közönséges földigiliszták mégoly kevésbé ismert válfaja...

— Még gyönyörű.

— ... a tarjagos somborján egy közép-ázsiai vírus, amely belégzés útján burjánzik, és heveny orrvizketegséget terjeszt.

Én már a szőnyegpofozás tereére tértem volna, ám a dagadt Triznyai türelemre intett.

— Rendben van, okos — trombitálta —, ezek szerint pacsmagi kalánkát fogunk ül-

tetni a Zsiráf őrs földecskejébe.

— Alig hinném — zizegte újfent az okos Nehodoma. — A pacsmagi kalánka ugyanis nem virág, hanem költőmadár, a bélhúrúak rendjéből.

— Helyes! — üvöltött most megint a szeplős Májer, de már az ő feje is tiszta egy lila volt. — Ebben a nemvárt esetben trükkös amenófiszt fogunk ültetni.

— Ez bizonyos nehézségekbe ütközne — szívta magát ismételten az okos. — A trükkös amenófisz ugyanis nyolcadrendű állócsillag a Plejádok kilenvenedik spiráljában...



De akkor már fogtam azt a csirkenyakát.

– Hogyan lehet egy állócsil-
lag trükkös? – hörögtem. –
Miért trükkös az az amenő-
fisz?

– Nagyon egyszerű – ciká-
kolt az okos Nehadoma –,
mert hol pislákol, hol meg
nem.

Hervadt liliomként hullottak
alá a kezeim. Feladtam. És
akármilyen legyek, ha ez az átok
Nehadoma nem vette át üstöl-
lést a prímet.

– Idehallgassatok, ütődöttek
– nyomta a ködkürtöt. – Egy
csomó fáradságot megspóro-
lunk, ha rám hallgattok!

Hét zsiráf egyszerre hallga-

tott el, ami ritkaság, sőt, még
én is csak nyöszörögni tudtam.

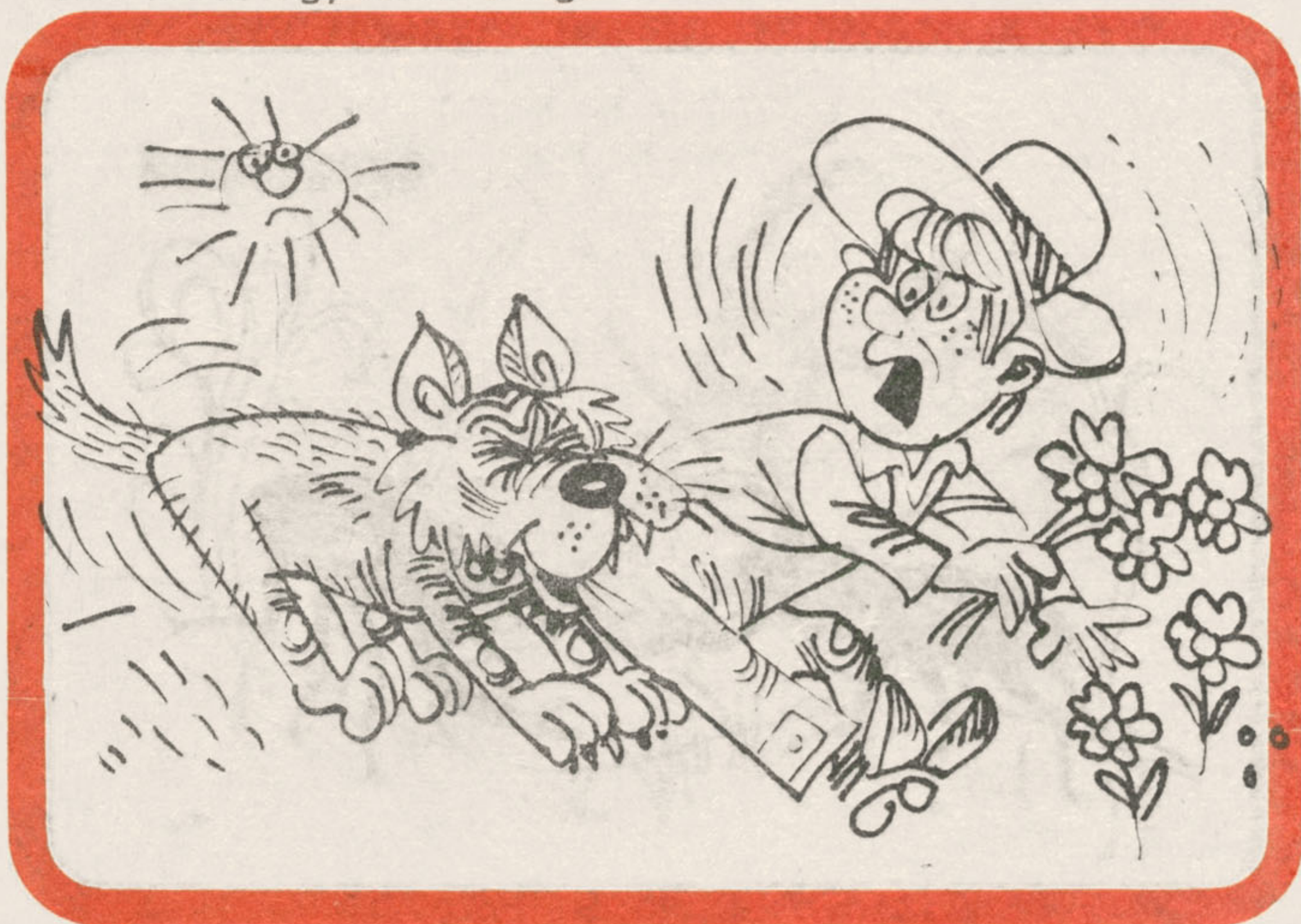
– Nyomjad, Nehadoma! Ne-
künk már minden mindegy.

– Tulajdonképpen csodálko-
zok magamon, amiért törődök
veletek. Rezervátum, ürgék!
Gondoljatok a rezervátumra!

– Muszáj?

– Nem muszáj, de akkor
dolgozni kell. Ha viszont ter-
mészetvédelmi területnek nyil-
vánítjuk a Zsiráf őrs kiskertjét,
akkor nem kell. Akkor csak
nézni kell, hogyan burjánzik az
érintetlen természet.

Az eredeti ötletet a Zsiráf
őrs torkaszakadtából elfogad-
ta.



**Kiváló
biológiatanár**

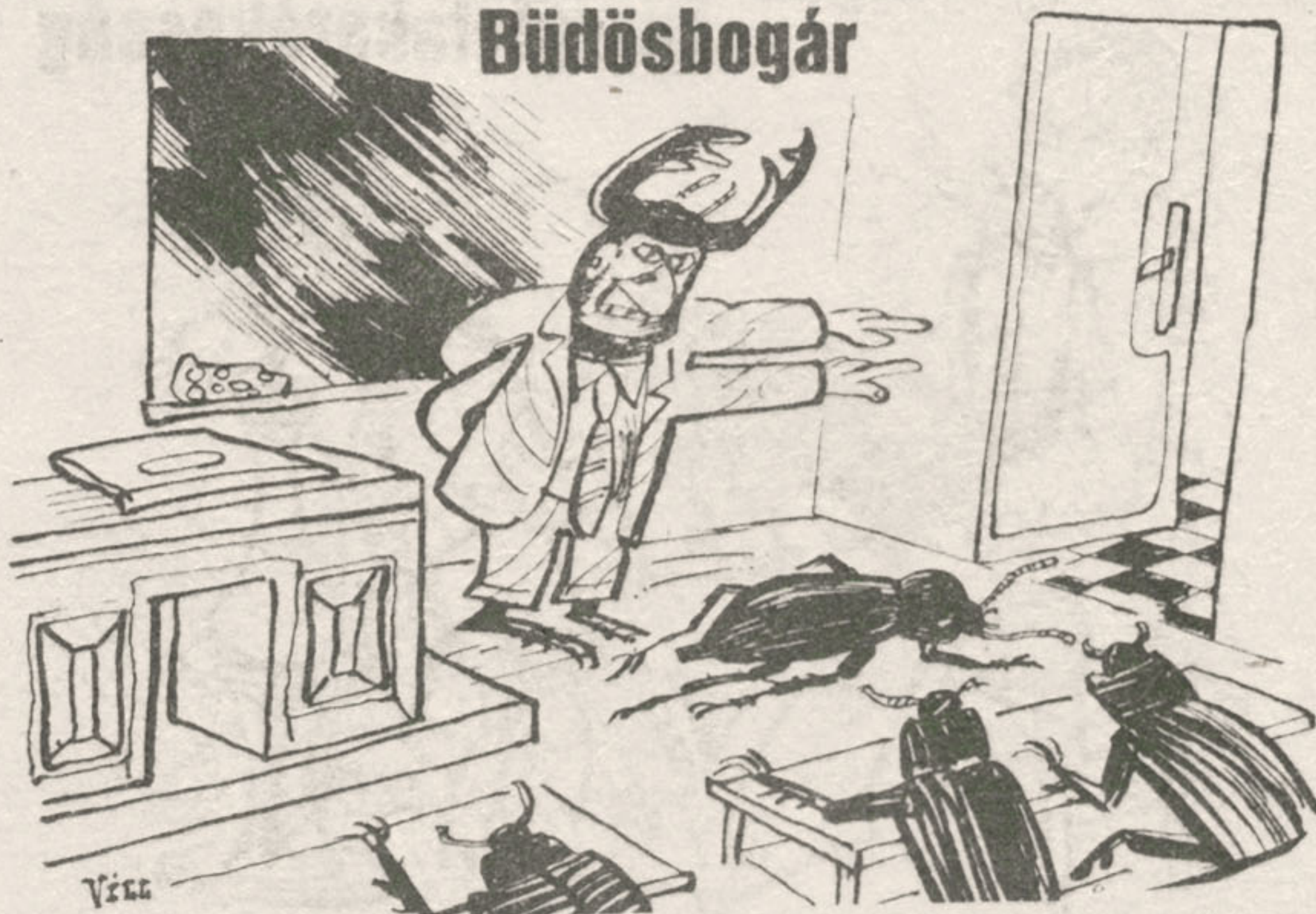


Baráti találkozó



VILL

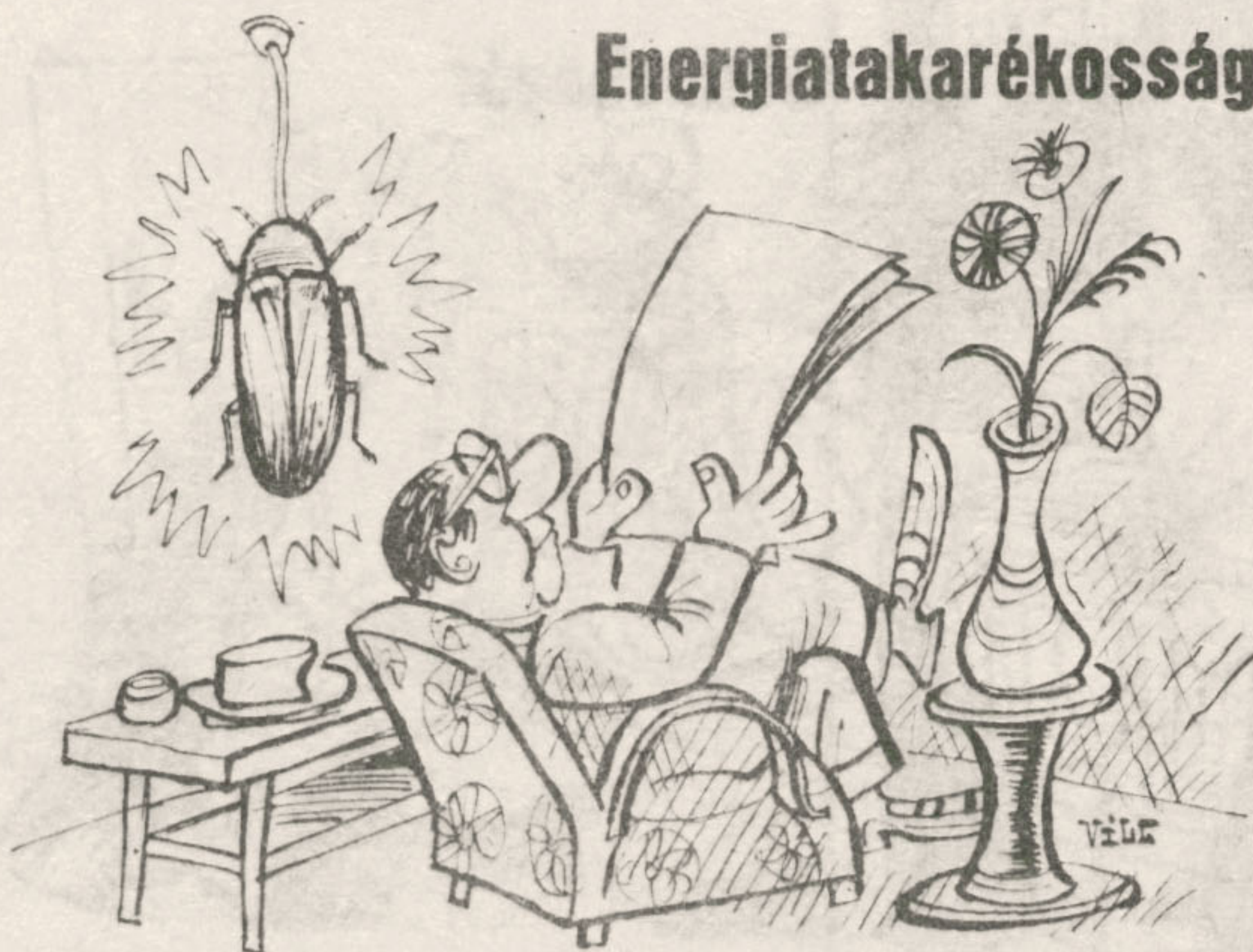
Büdösbogár



Nemesbogár



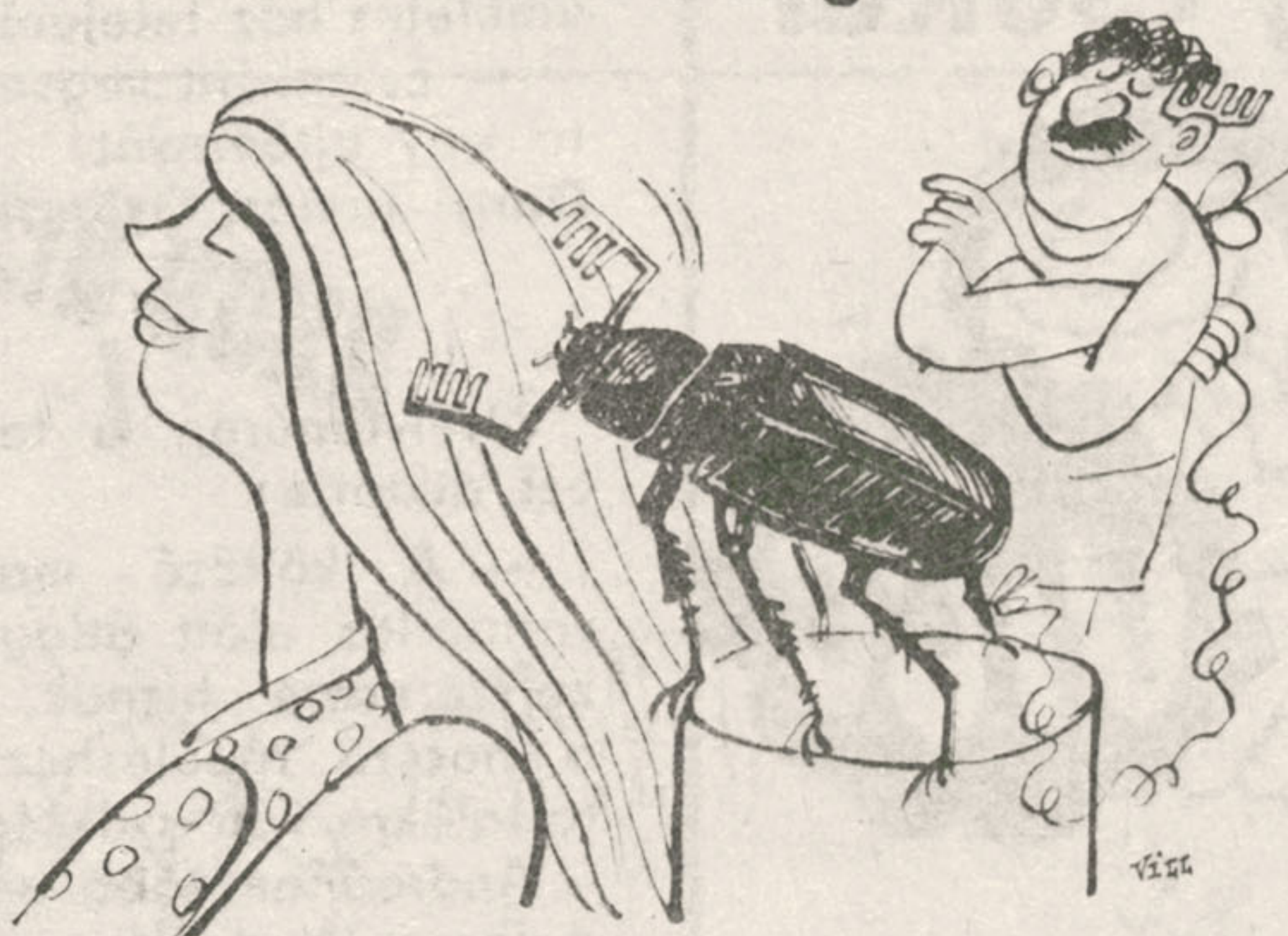
Energiatakarékosság



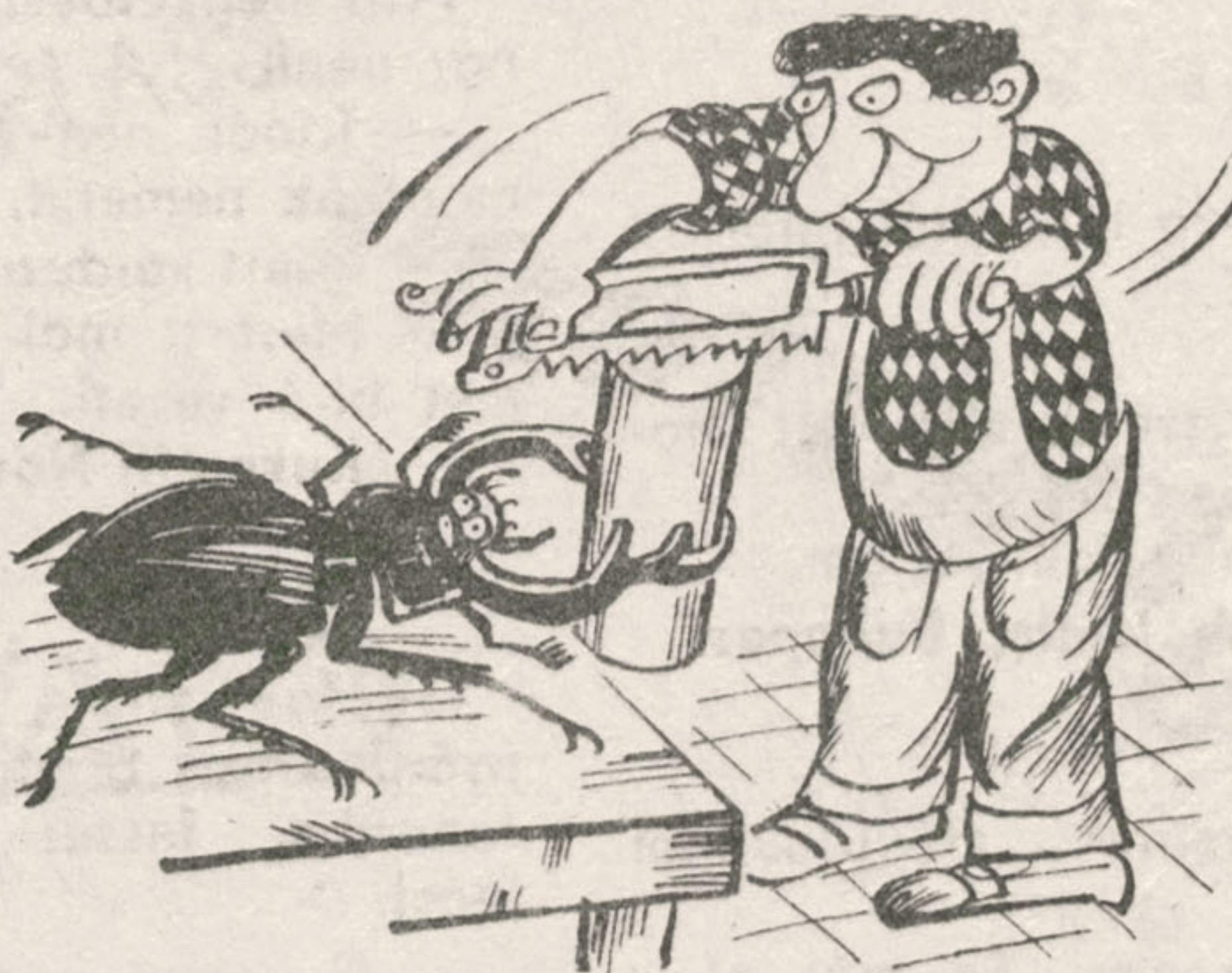
Sportoló galacsinhajtók



Idomított bogár



Segítőkész bogár



Egy csokor



— Képzeld, Móni, átrendeztem a szobámat!

— Hogyan?

— Fordítva fekszem az ágyamon.

*

— Tegnap is kaptál intőt az iskolában?

— Nem.

— Nagyszerű! De hát hogyan történt ez?

— Tegnap hiányoztam.

Horváth Ivette, Budapest

*

— Képzeld, megtanultam úszni!

— Az semmi. Én már el is felejtettem.

— Doktor úr, segítsen rajtam! Minden este azt álmodom, hogy lelöknek egy tízemeletes ház tetejéről.

— Esténként vegyen a hátára egy ejtőernyőt!

Danyi Tamás, Gyöngyössolymos

*

Nyelvtanórán a tanár néni ezt diktálja:

— A költöző madarak a vándorlás előtt átlagos súlyuk kétszeresére híznak, tudniillik a hosszú repüléshez energiatartalékra van szükségük.

Andreának több se kell, oldalba böki dundi padtársát és megkérdezi tőle:

— És te mikor indulsz?

Test Edit, Kecskemét

*

Pisti megkérdezni a némettanár nénit:

— Tanár néni kérem, hogy mondják németül, hogy hülye?

— Miért kérdezed?

— Mert a mai meccset német bíró vezeti.

Kukorelli Norbert, Győr

*

— Ha tudná, milyen gyönyörűen fest a mi Jancsikánk! Jancsika, fessél egy pohár teát!

— Cukorral, vagy cukor nélkül?

Játék a szavakkal

CIB KÓKA



KADU-ED

 **OLIMPIA**

TAKARÉKOS ÁG *kíváncsi*
PAZARLÁSS



PROTEKCI

KIVÁLÓ



— Anyu, melyik nadrágomat vegyem fel? Amelyik nincs kivasalva, vagy amelyiken nincs gomb?

Darics Zoltán, Szombathely

*

A birkózó feleségéhez kihívják az orvost, aki egyfajta kanalas gyógyszert ír fel az aszszonykának, majd így szól a férjhez:

— Mielőtt beadná a feleségének, rázza fel.

Az orvos alig ér vissza a rendelőbe, cseng a telefon.

— Doktor úr? A feleségem elájult!

— Lehetetlen! Mikor?

— Most, amikor elkezdtem rázni.

*

Megy az úton egy paraszt bácsi. Mögé ér egy Jaguár. A vezető kiszáll, s megkérdezi:

— Nem tudja, hogy merre van a Szőlős-hegy?

— De tudom — mondja a bácsi —, tessék csak utánam gyönni, én is odamegyek.

B. Orsolya, Miskolc

*

— Mi a különbség a villám és a villany között?

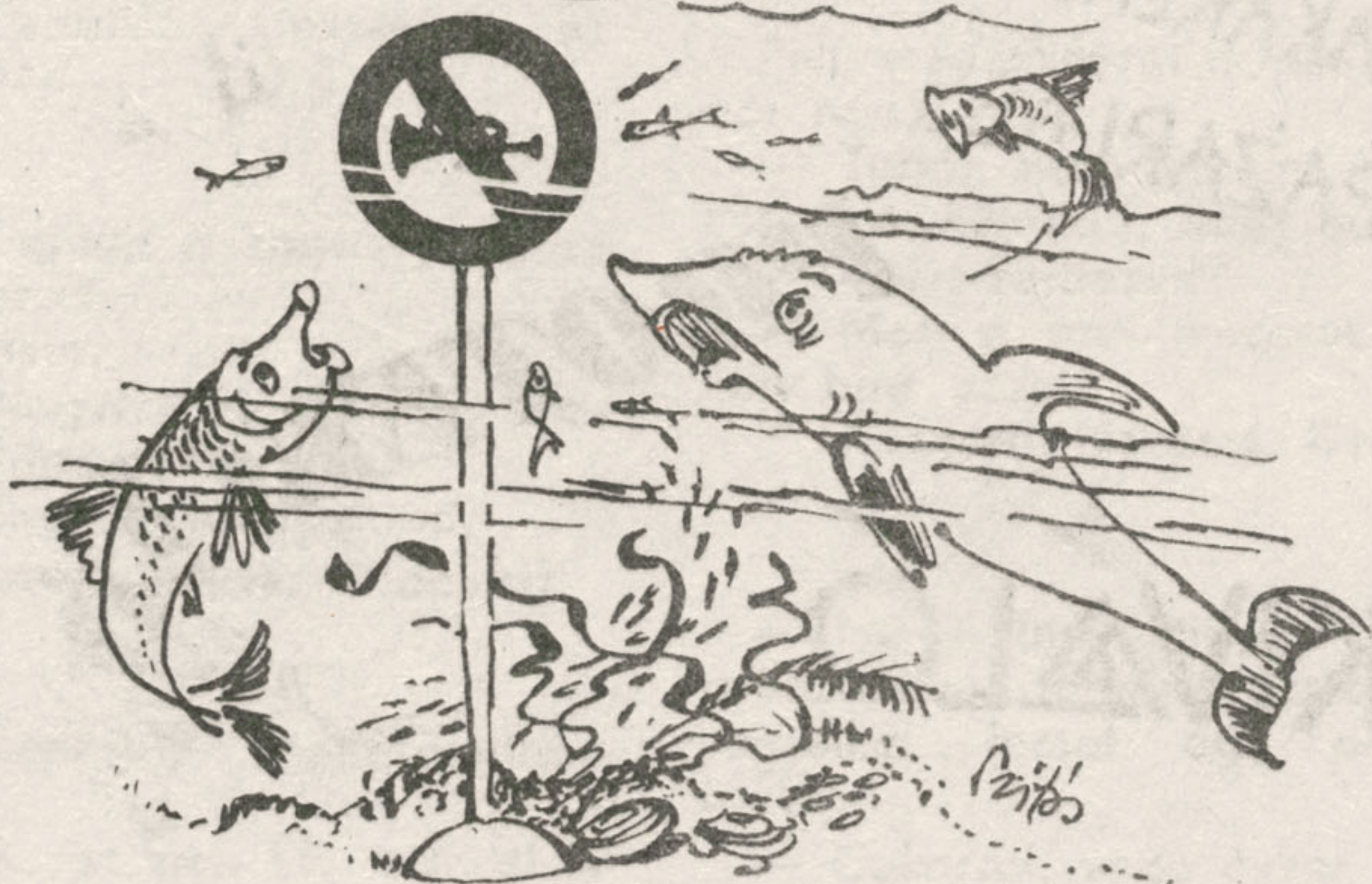
— Az egyikért kell fizetni, a másikért nem.

*

Vendég a pincérhez:

— Friss a péksütemény?

HANGJELZÉS TILOS!



— Nem tudom, még csak egy hete vagyok itt.

Szalkai Tamás, Esztergom

*

— Mi történt veled?

— Megharapott egy kutya.

— Na és fertőtlenítetted?

— Nem tudtam, mert elszaladt.

*

A tanár panaszkodik az igazgatónak:

— Tegnap hazaküldtem az egyik tanulót, mert piszkosan jött az iskolába. Ma az egész osztály mosdatlanul jött.

*

A lány és a fiú nézik egymást, de nem mernek közeled-

ni. Aztán mégis a lány a bátrabb, odamegy a fiúhoz és bemutatkozik:

— Engem Linának hívnak, és téged?

— Engem nem — feleli szemlesütve a fiú.

Duka Levente, Budapest

*

Egy idős házaspár álldogál a disznóól előtt, nézegetik a szép kövér állatot. Egyszer csak az asszony megszólal:

— Nézd fiam, holnap lesz az ezüstitakodalmunk. Öljük le ezt a disznót!

A férfi nézi a disznót, majd így szól:

— Miért ölnénk le szegény

ÚTSZÜKÜLET!



állatot? Ami huszonöt évvel ezelőtt történt, arról ő nem tehet.

Hima László, Tatabánya

*

Anti édesanyja középiskolai bizonyítványát nézegeti. Amikor a könyvtelhez ér, megszólal:

— Anya, neked olyan nehéz könyveket kellett cipelned, hogy csak hármast kaptál könyvtelből?

Dózsa Zsuzsa, Szerencs

*

Egy kisfiú át akar menni az úton. Egyszer csak megszólal a rendőr:

— Ne menj át, mert felírlak!

— Az nagyobb baj lesz, ha az én apukám írja fel a bácsit.

— Miért, mi a te apukád?

— Sírköves — feleli a gyerek.

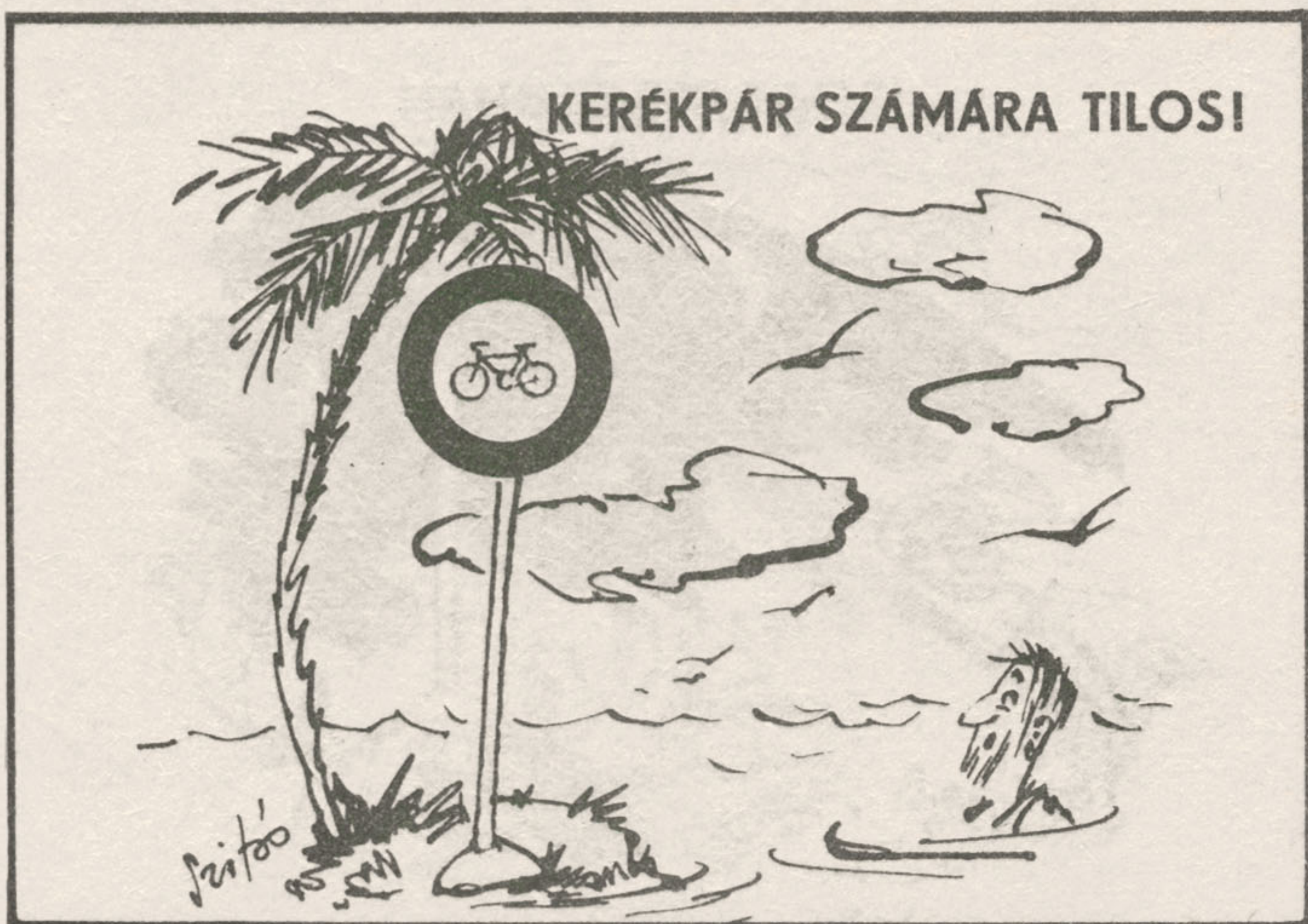
Szabó Krisztián, Békéscsaba

*

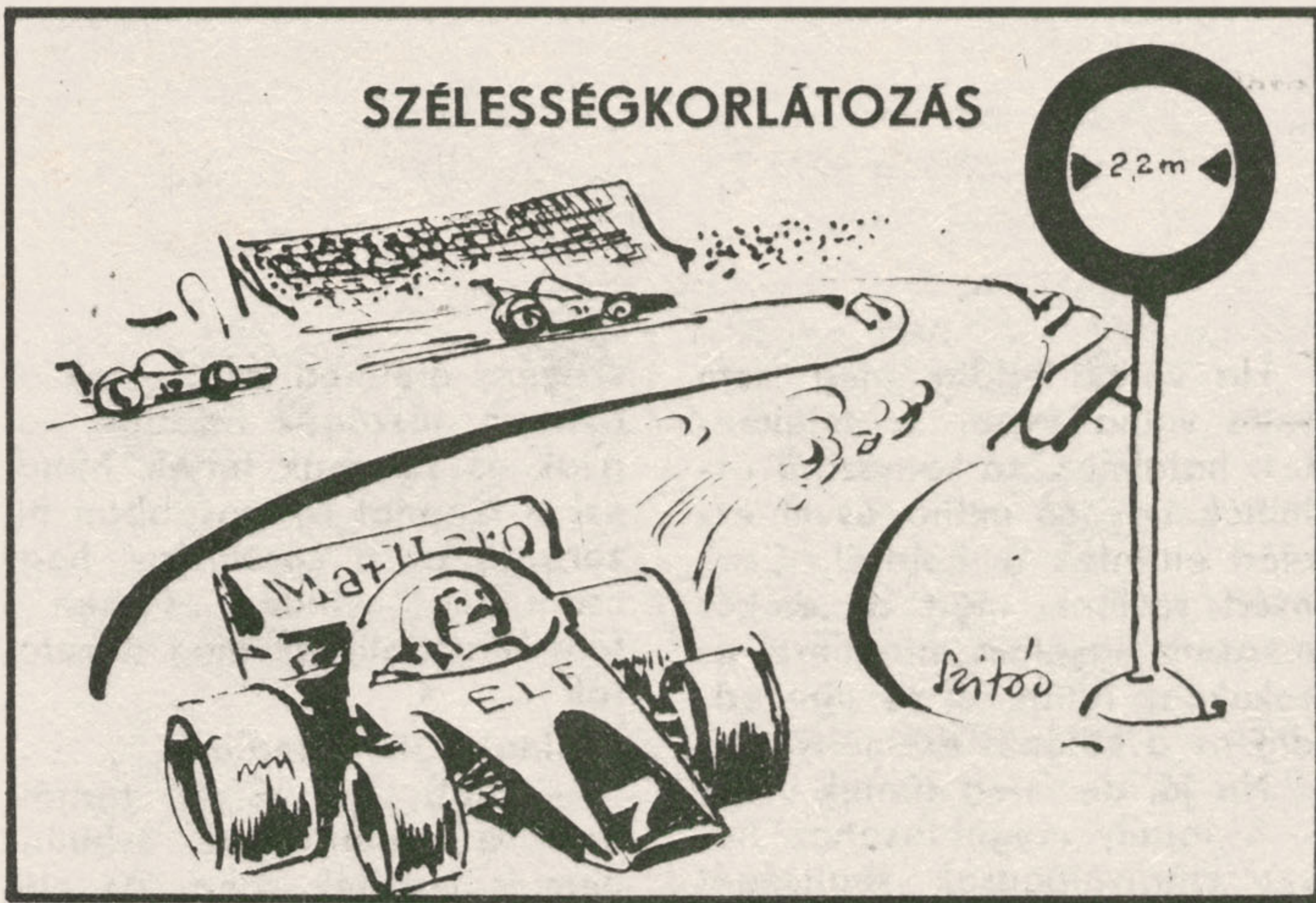
A részeg megállít egy járókelőt, s megkéri, hogy számolja meg, hány púp van a fején.

— Összesen hét — mondja a járókelő.

— Köszönöm, akkor már csak öt oszlop van hátra, s már otthon is vagyok...



SZÉLESSÉGKORLÁTOZÁS



ÚTJAVÍTÁS



A SÁRKÁNYOK REJTÉLYE

Ha valaki eddig még nem vette volna észre, a félelmetes, hatalmas, sárkányszerű őshüllők úgy 65 millió évvel ezelőtt eltűntek a Földről. Csak azért szólunk, mert az ember mégsem figyelhet mindenre, és sokaknak talán fel se tűnt eddig ez a különös esemény.

Na jó, de miért tűntek el?

A rejtély megoldásához neves szörnyológusok segítségét kértük, akik véleményükkel készségesen siettek a segítségünkre.

Dr. Sancho Panza, Spanyolország:

— Ami a három-, hét- és ennél többfejű sárkányokat illeti, azokat hetyke, mesebeli vándorlegények és ábrándos tekintetű királyfiak kaszabolták le. Az egyfejűek viszont — látván, hogy a szakmának nincs jövője — sürgősen átképezték magukat. Ezekből hivatásos madarak, halak, vagy gyíkok lettek, s máig is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

Otto Böschke, NDK:

— Egészen egyszerűen beszakadt alattuk a föld. A bőséges táplálkozás és a mozgás-

szegény életmód miatt ezek az oktalan jószágok irdatlan nagyságok és súlyosak lettek. Mind ezt a Napnál világosabban bizonyítja az a körülmény, hogy csontjaikat minden esetben a föld alatt találták meg a kutatók.

Ringlo Silva, India:

— Jobb, ha tölem tudják, ezek a sárkányszerű őshüllők nem is léteztek soha. Az előkerült roppant csontok tulajdonképpen iskolai szemléltető eszközök, amelyeken egy ember előtti civilizáció vásott kölykei tanulmányozták a pocolyák csúszómászóinak színes, változatos csontrendszerét. Akinek csak egy cseppnyi sütnivalója is van, az elfogadja ezt az elméletet, mert ellenkező esetben törheti a fejét, hogy hová tűntek a sárkányok úgy 65 millió évvel ezelőtt.

Salto Mortale, Olaszország:

— Tudja a durranós fene.

Komisz Makkász, Görögország:

— A helyzet az, hogy az őshüllők önmagukat irtották ki. Felfalták egymást. Gondoljatok a lótetűre, barátaim! Bennük is



megvan az a figyelemreméltó tulajdonság, hogy az egyik elfogyasztja a másikat. Valahányszor összezársz belőlük négyet-ötöt egy skatulyába, reggelre mindannyiszor üres lesz a doboz, bizonyítva, hogy mindannyian jóllaktak. Így történhetett ez az őshüllőkkel is. De az is lehet, hogy nem.

Teng Leng, Kína:

— Annyira tudománytalanak tartom azt a véleményt, miszerint az őshüllők kipusztultak volna, hogy mindannyiszor toporzékolnom kell a röhögéstől, ha ilyesmiről hallok. Mert ezek az őshüllők mind a mai napig itt vadászgatnak, leghélsznek körülöttünk. Hát, mikor nyílik fel végre a szemetek? Igaz, ami igaz, ma már nem olyan nagyok, mint annak idején voltak, de hát nincs ennél természetesebb dolog a világon. Arról van szó, hogy ez egy egészen eredeti faj. A hatalmas szülők önmaguknál jóval kisebb óriáshüllőket hoztak a világra, azok még kisebbeket, azok megint csak kisebbeket és így tovább. Ezért van az, hogy ezek az óriáshüllők ma már szabad szemmel nem is láthatók.

Hallja Menjeninnen, Finnország:

— Könyörgöm, hát nem tök mindegy ez ma már? Kihaltak, hát kihaltak. Még elképzelni is örület, hogy mi lenne itt, ha

még egyetlen állatfaj se halt volna ki az idők kezdete óta. Az ember nem nyújtózhatna egy jóízút anélkül, hogy ne valami lidérces fenevadba ütközzön a keze. Egyébként, ha mindenáron tudni akarják, az őshüllők eltűnése valami hihetetlen bölcsességről és előrelátásról tanúskodik. Mert — most őszintén — ki ne szeretne napjainkban legalább 40—50 évre eltűnni erről a sistergőssé vált bolygóról? ...

Szergej Napidij, Szovjetunió:

— Az őshüllők tulajdonképpen fegyverek voltak és mint ilyenek, tárgyalások útján tűntek el a Földről. No, persze nem azért, mintha megsemmisítették volna őket, hanem azért, mert korszerűbb eszközökkel helyettesítették ezeket a sárkányokat. Több robbanófejes ballisztikus, orbitális és középhatósugarú szörnyetegek váltották fel őket. Ezek legyőzéséhez legkevesebb négymilliárd furfarnegos vándorlegényre van szükség!

Dr. Tuba Rózsa, Magyarország:

— Merőben romantikus történetről van szó, amely egyben a sárkányifjak léha, csapodár életmódjára is fényt derít. Ezek a pernahajderek sohasem voltak kifejezetten házias természetűek, de amikor megátalkodottságukban odáig mentek, hogy hajadon királylányokat



kezdték rabolni, a sárkányhölgyek végképp torkig lettek a szégyentelen fickókkal. Sorra bomlottak fel a házasságok, és a sárkányság népessége rohamosan csökkenni kezdett.

Az álnok sárkányfiúk a későbbiekben a szó legszorosabb értelmében is elvesztették a fejüket. Előbb a hajadon királylányok, később a vitézek szabályai miatt.

A cserbenhagyott sárkányhölgyek pedig — mi mást tehettek volna? — összeálltak a kapafogú masztodonnal. Ez azonban már nem volt az igazi. Mert igaz, hogy a kapafogú

masztodonok legalább olyan csúnyák voltak, mint a hűtlen sárkányok, viszont messze nem bizonyultak olyan tüzes férjnek.

*

A beérkezett válaszok számítógépes elemzése, és saját érett megfontolásunk alapján a következő fontos eredményre jutottunk:

1. Az őshüllők annak idején valóban kihaltak.

2. Ahogy az ember a rekonstruált képüket elnézi — jól tették!

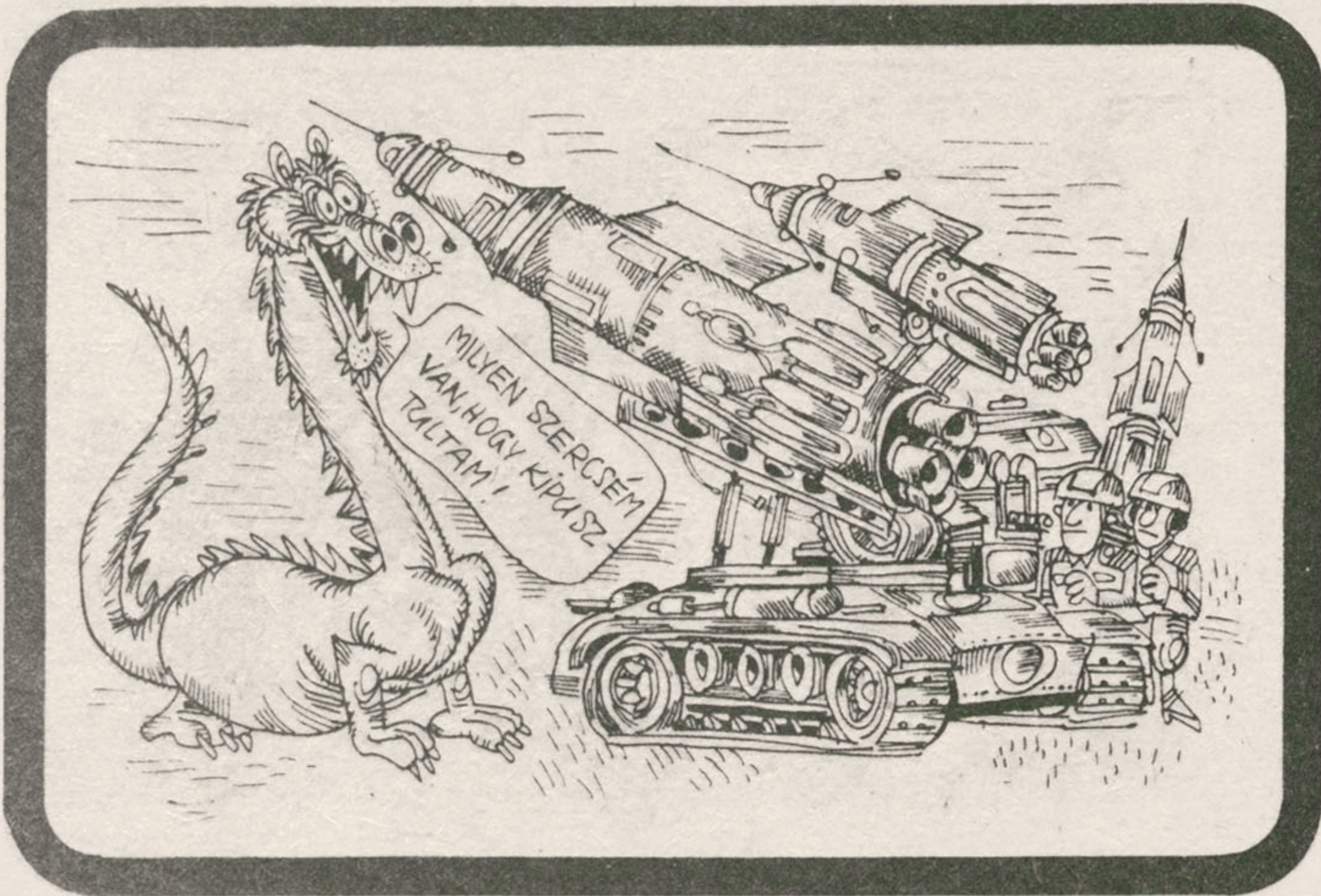


EZEK A HÜLYÉK NEM TUDJÁK,
HOGY HAJDAN TE VOLTÁL A NAGY-
SÁRKÁNY!



MAGA IS ELTUNT
ERRŐL A DILIS BOLY-
GÓRÓL?





INKÁBB
A
DISZKÓ...



Jól figyelj!



A



B



C



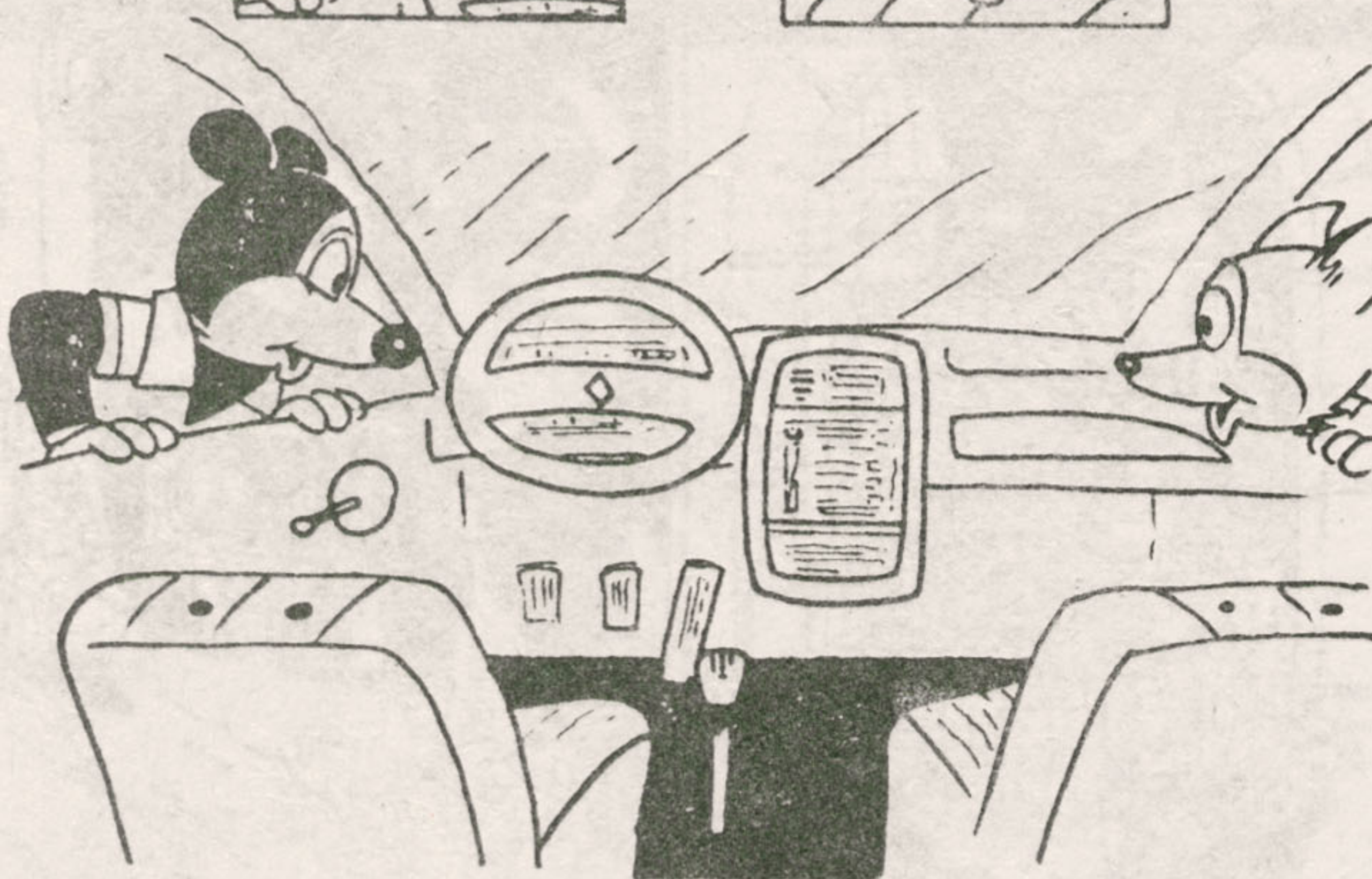
D



E

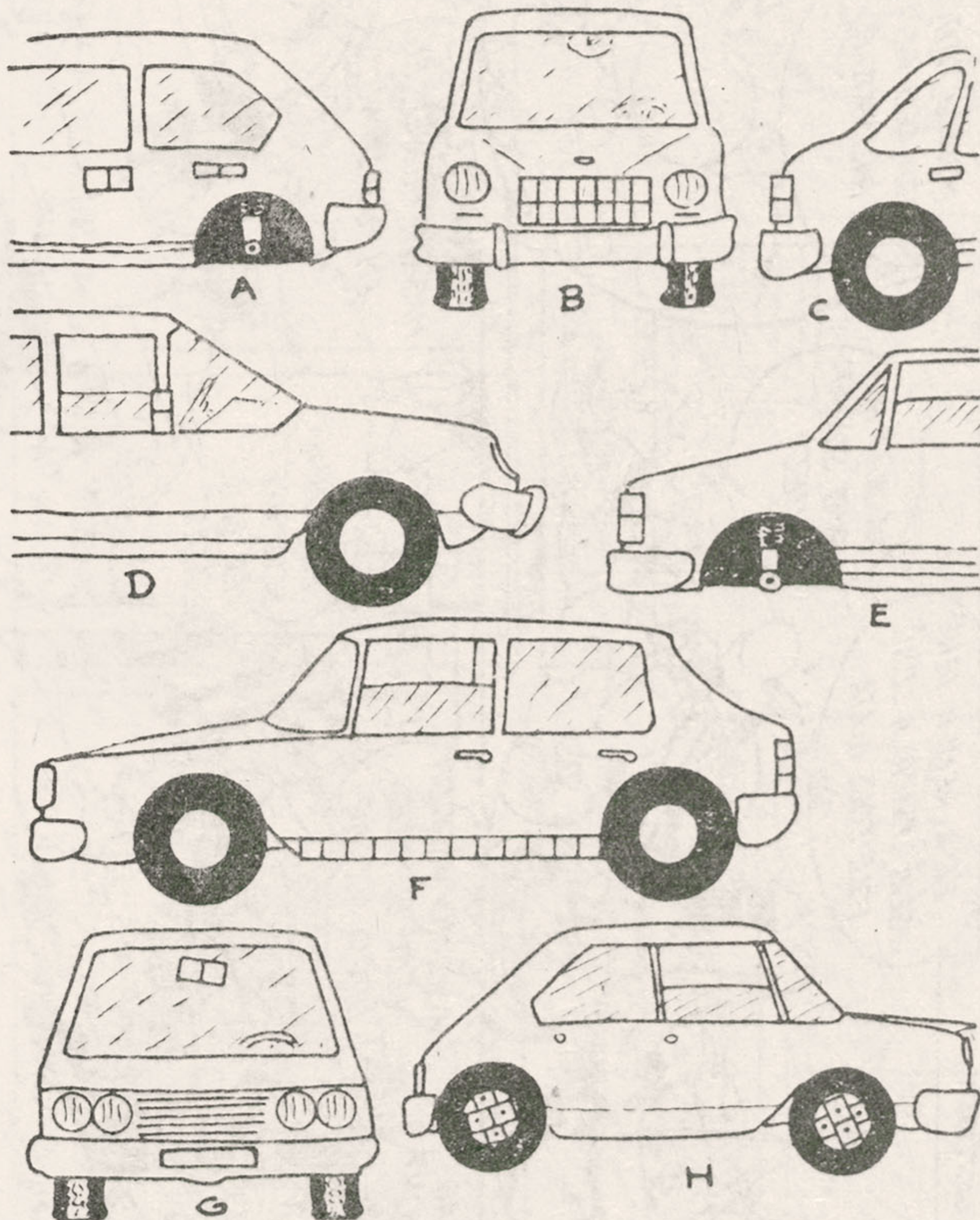


F



— Melyik részlet a valódi a képből?

Találd ki!



— Milyen kis részlet található meg mindegyiken?

A HATTAALOM ITALIA

REGGEL A KIKÖTŐBEN...

EZ A REMEK TEN-
GERI LEVEGŐ, A SZÜLŐ-
FÖLD ÉDES ILLATA...

A SÜLT HE-
RING SZAGÁT
ÉRZED!

HOSSZÚ ÚTRÓL JÖVÖK
HAZA, RÉG NEM JÁRTAM
A PALOTÁBAN.

MI ÚJSÁG
VAN ITHON?

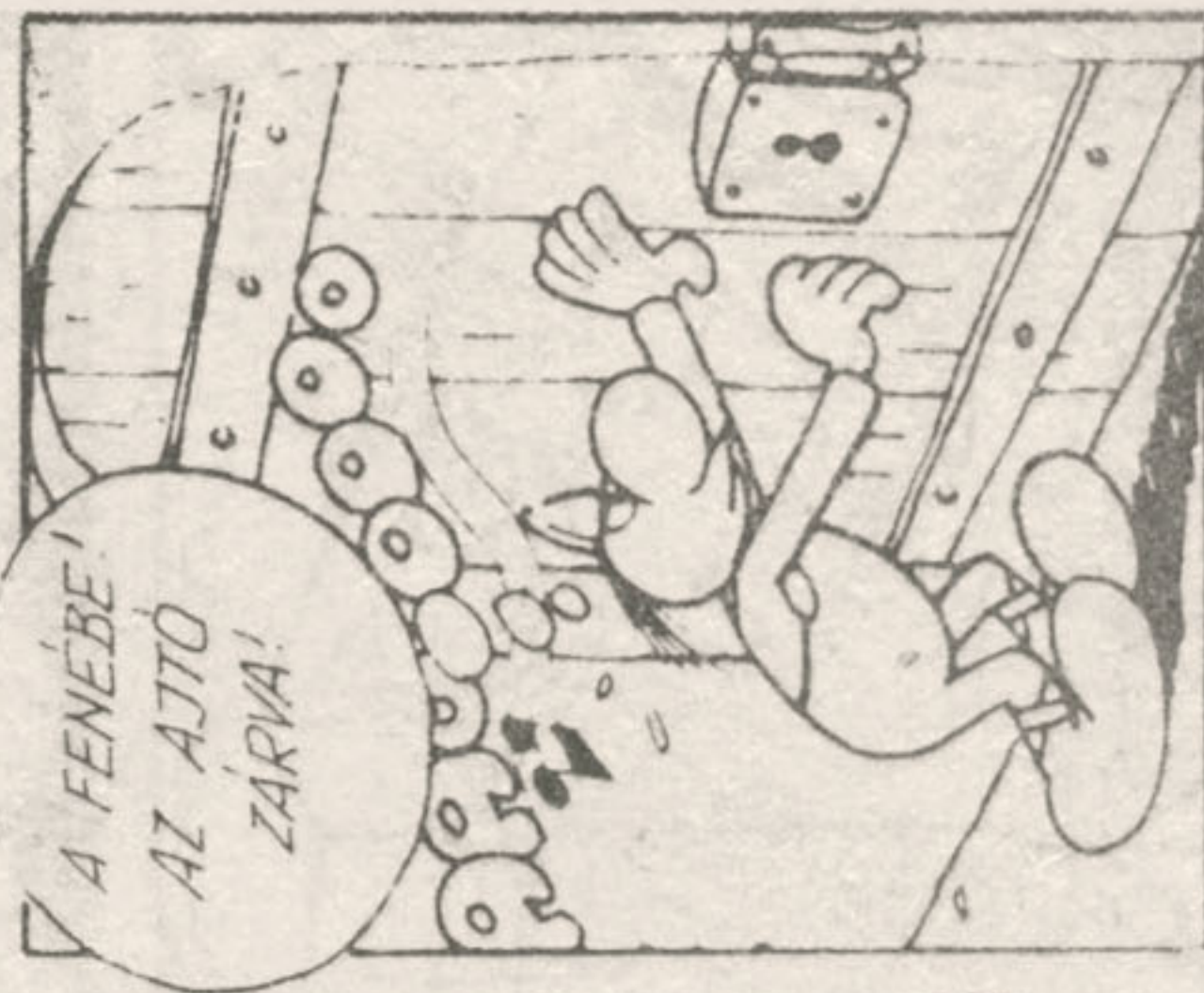
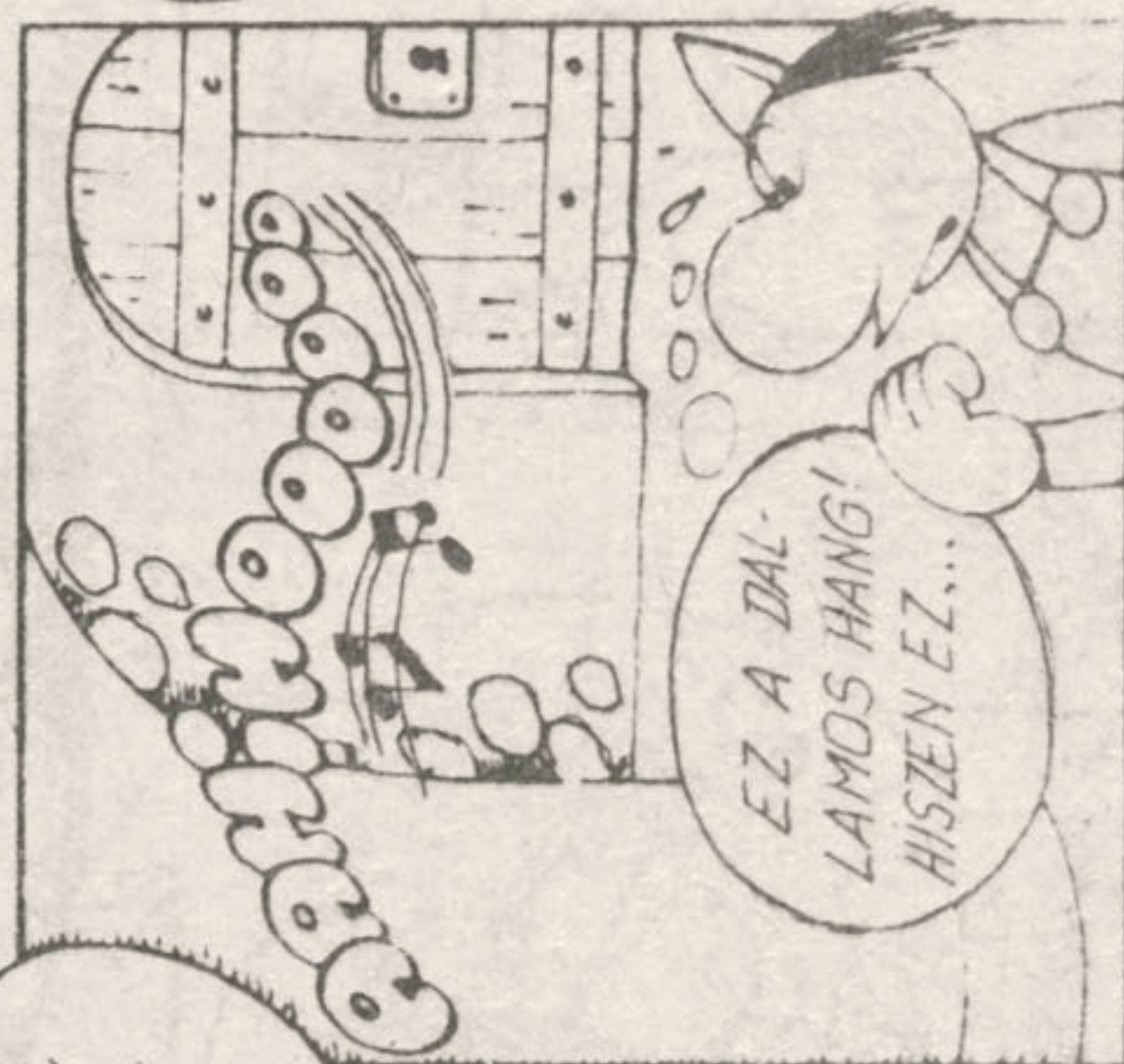
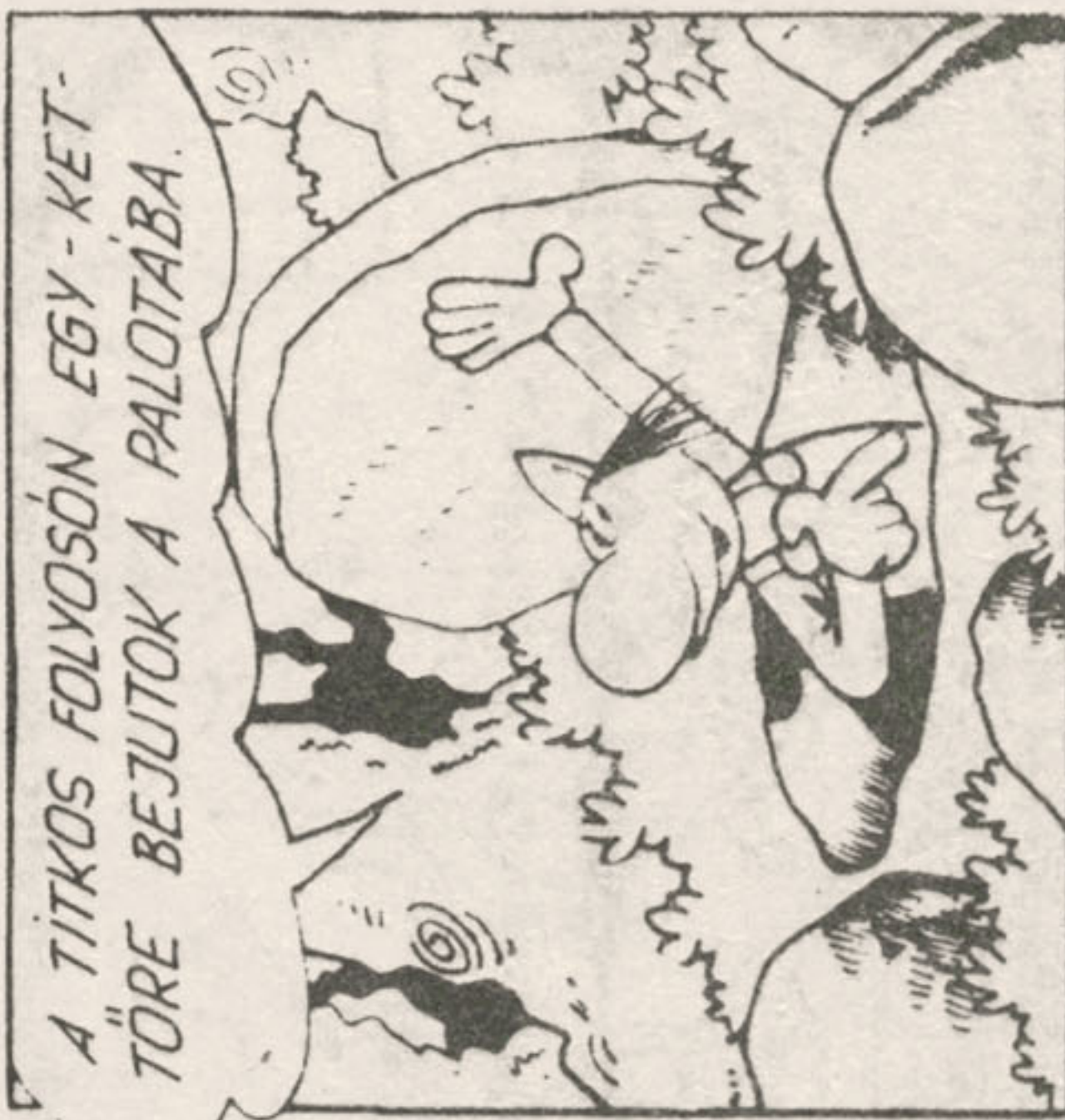
A KIRÁLY FOLYTON
ALSZIK. GÖMBÖC
LETT A POLGÁR-
MESTER!

KÉSŐBB...

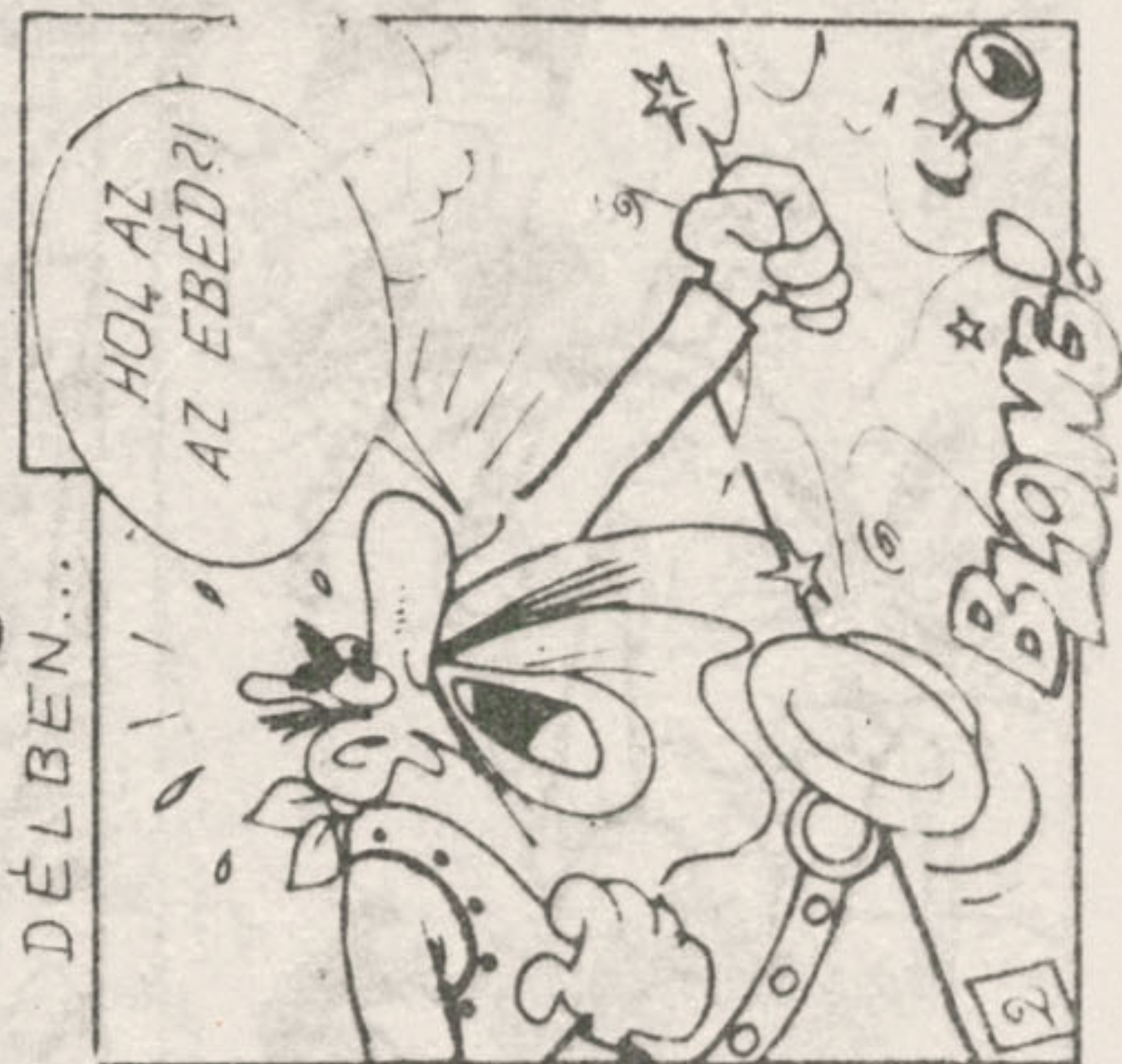
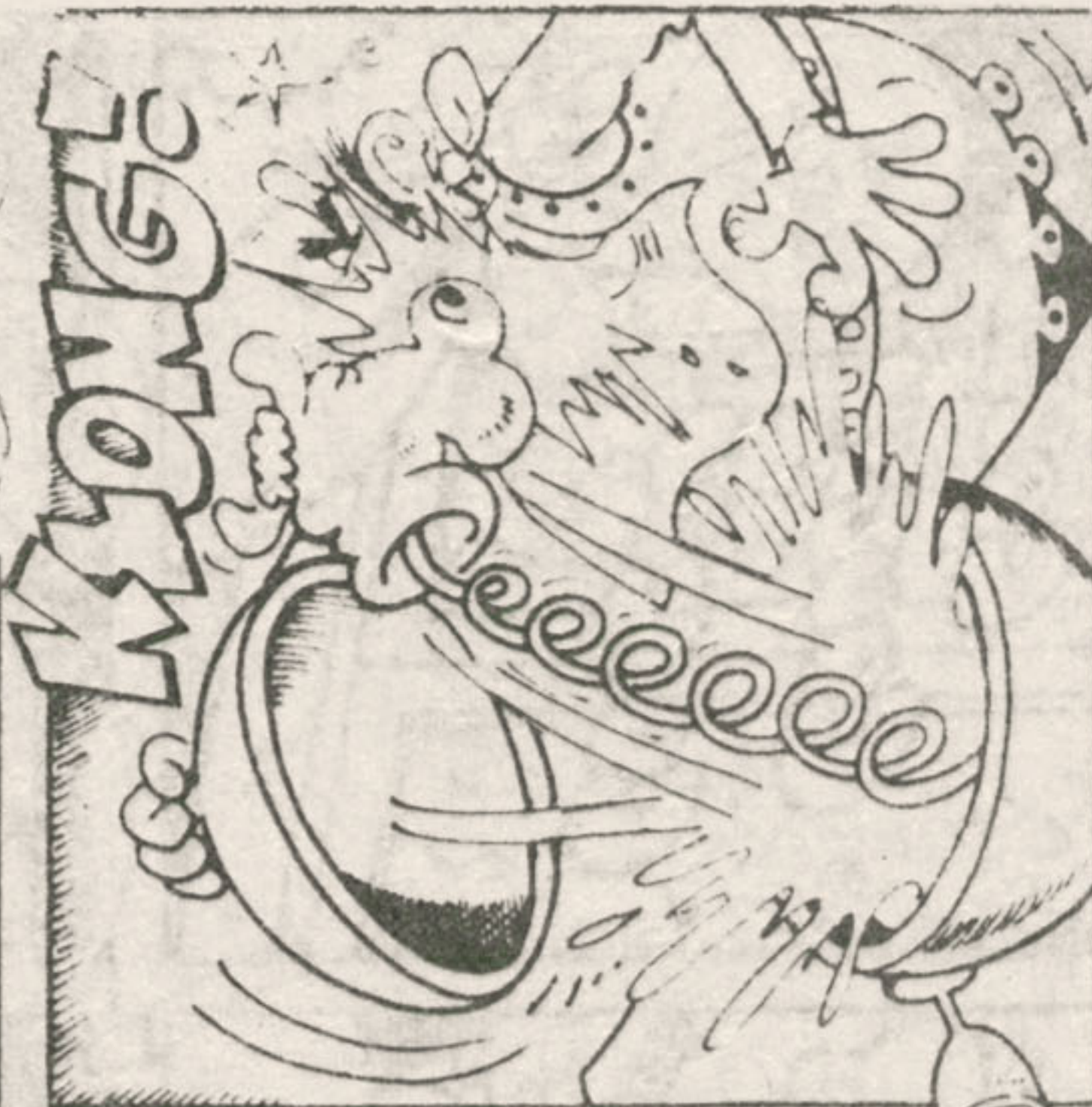
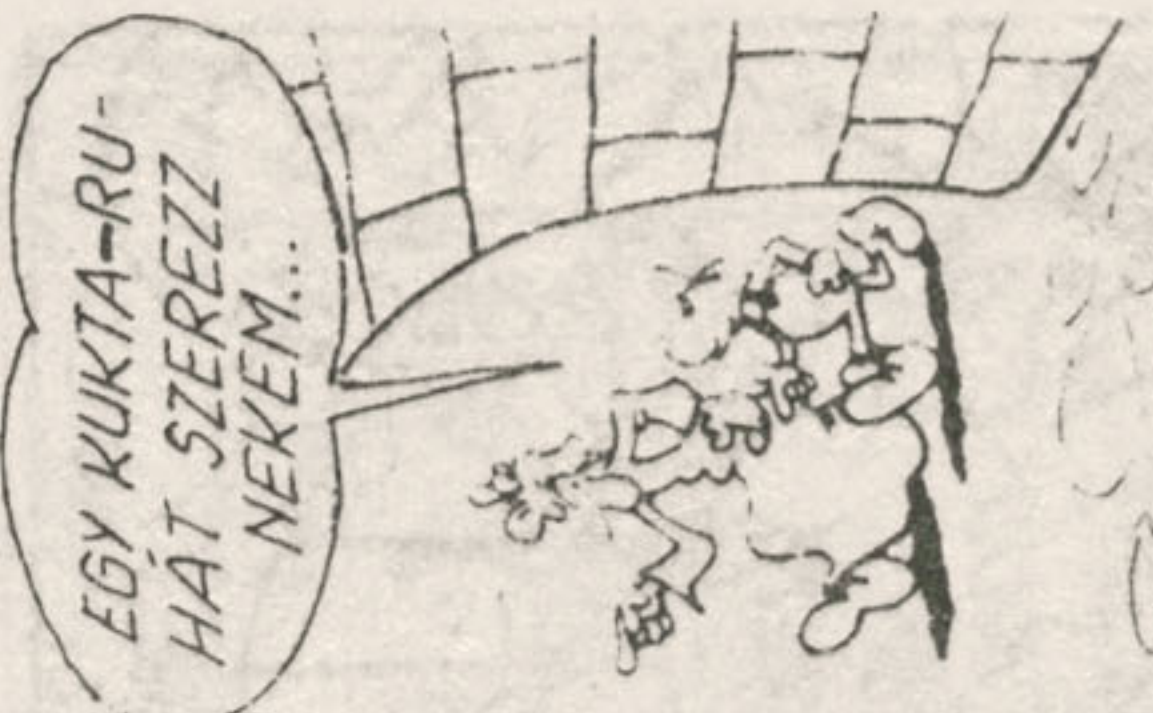
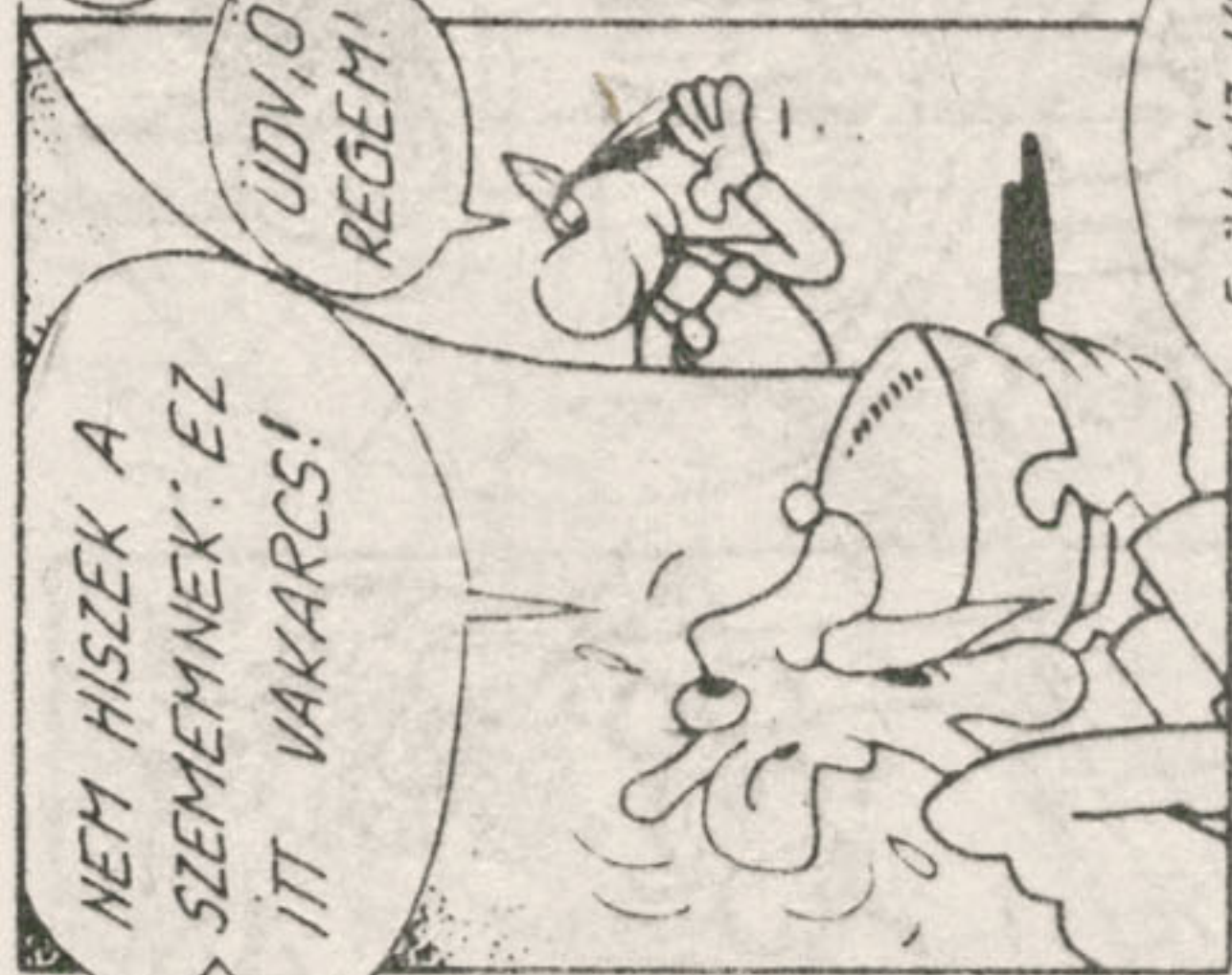
VAKARCS?!

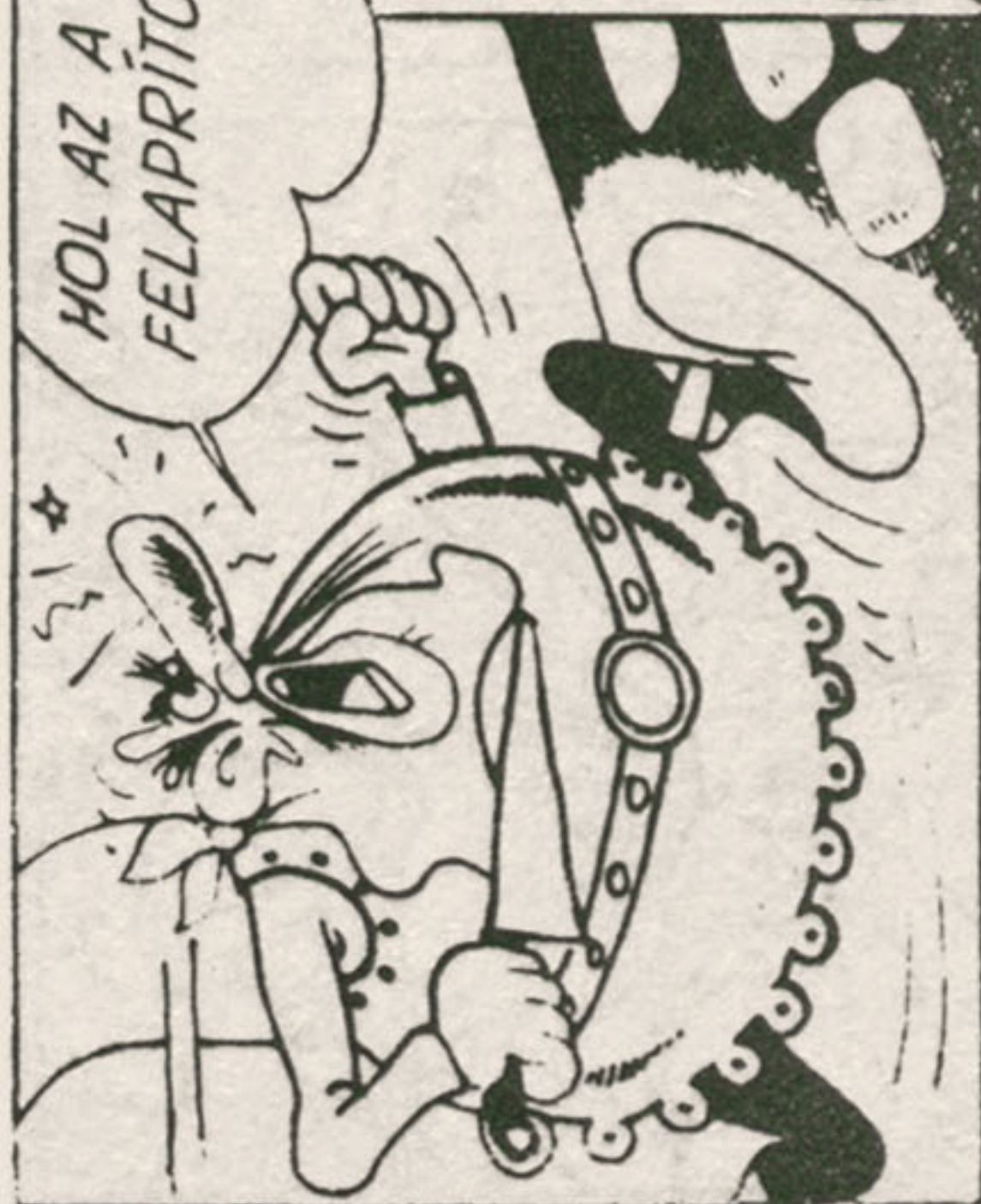
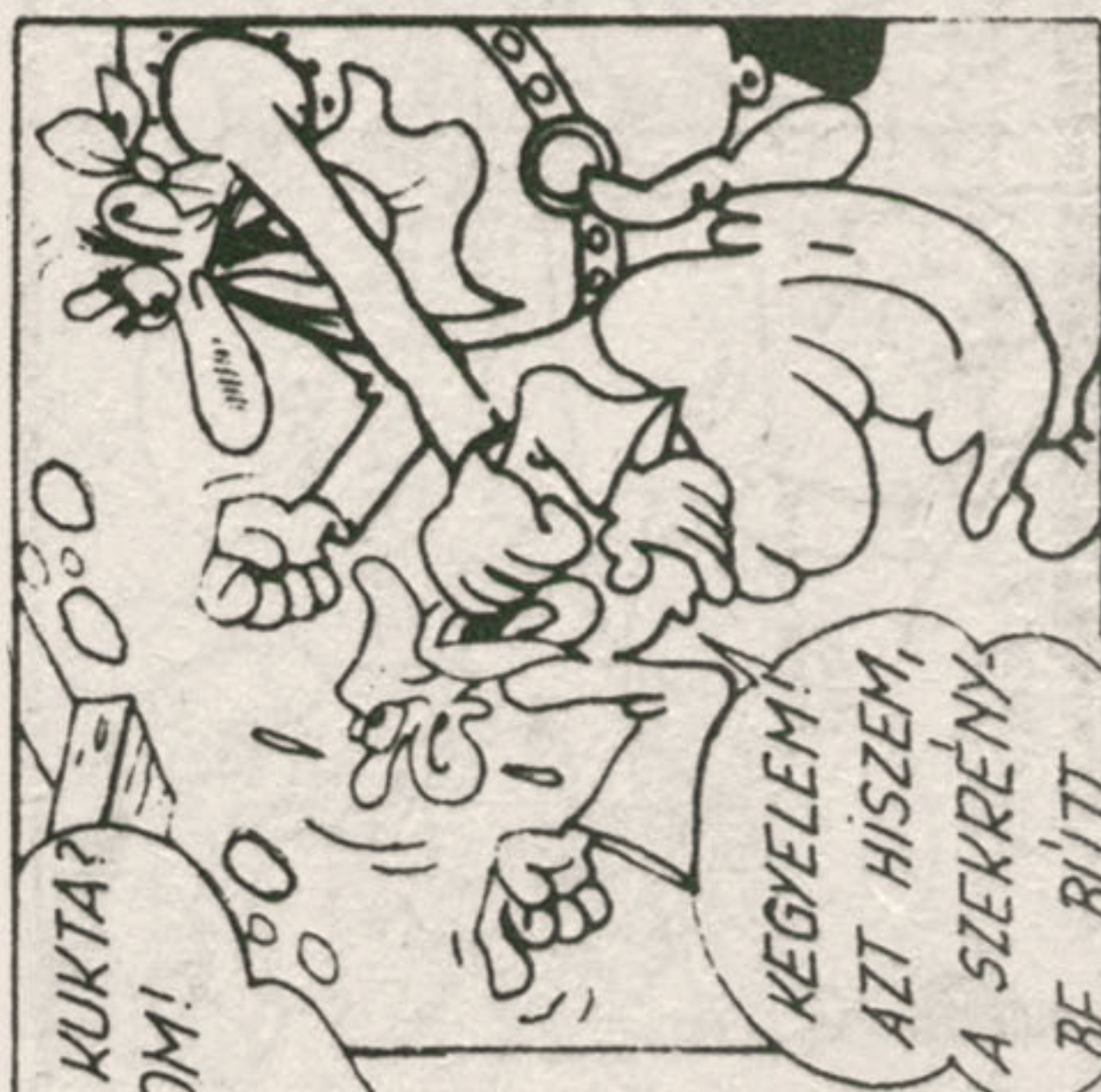
MAGAM MEGYEK ELÉ,
ÉN FOGADOM!

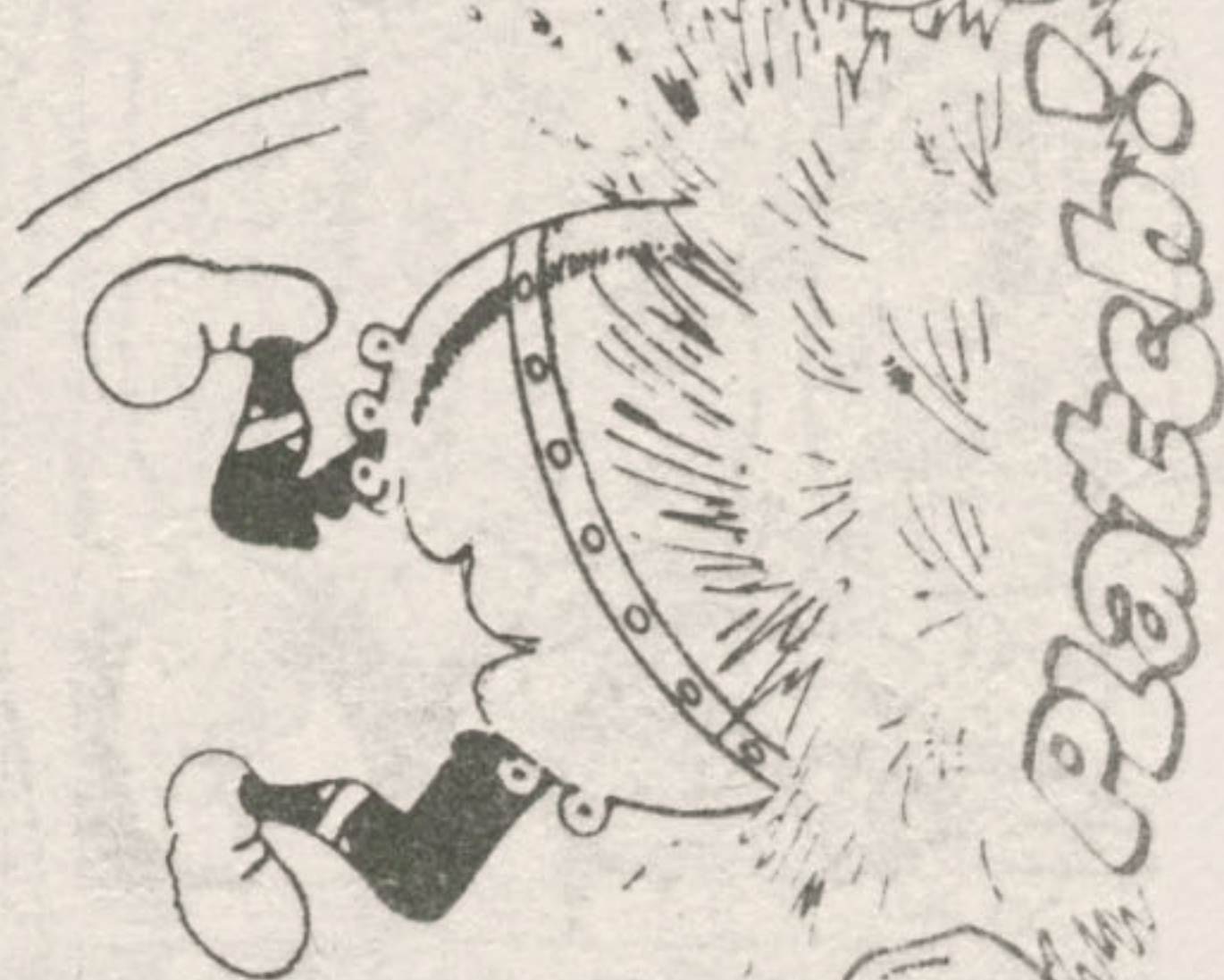
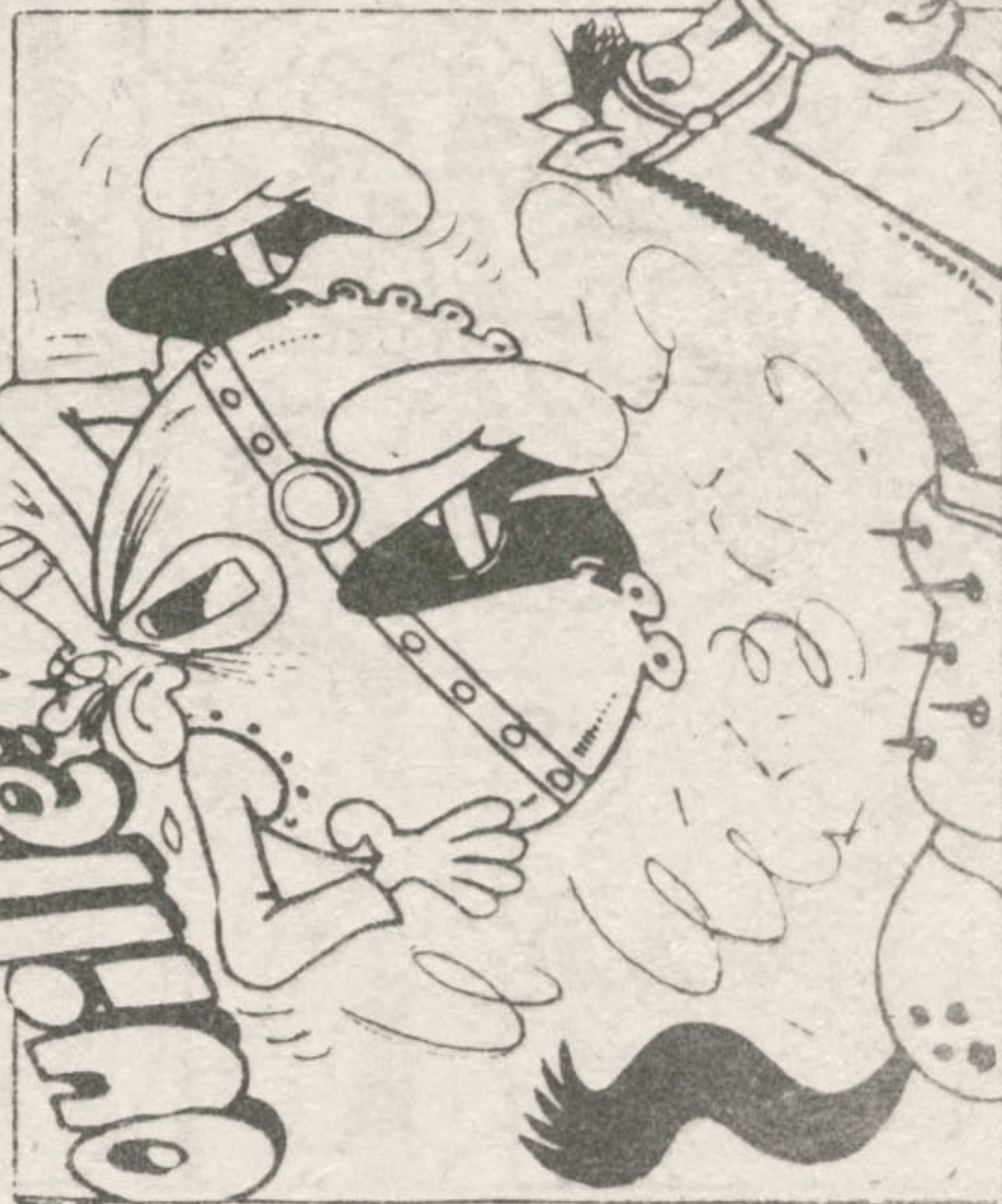
EGY VAKARCS
NEVŰ ILLETŐ
KÉR BEBO-
CSÁTÁST.









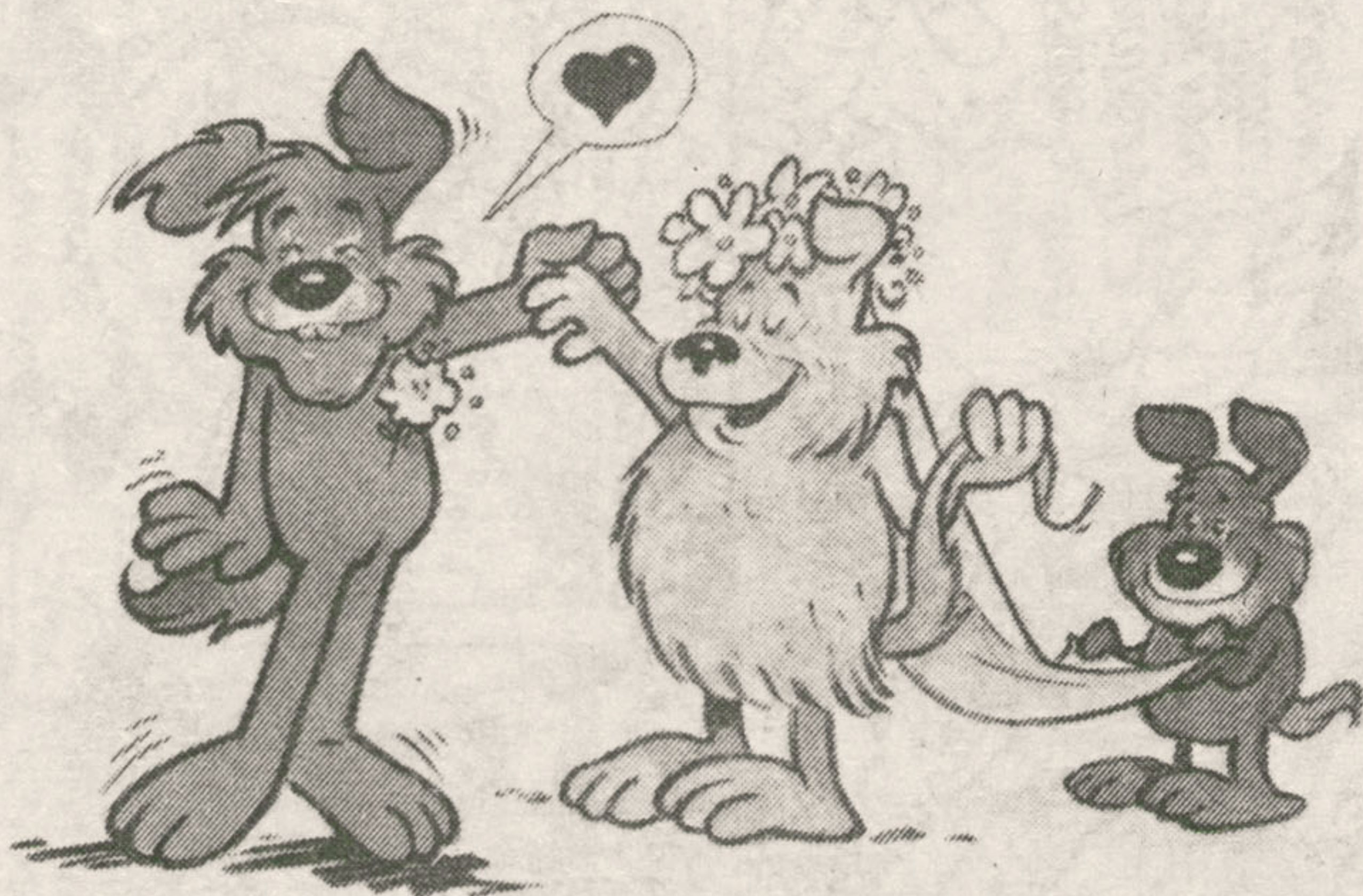












A HAHOTA megkérdezte olvasóitól:

Mi a szerelem?

Kiss Ibolya, Pécs — Azt mesélik, gyönyörű érzés. Egyszer majdnem szerelmes lettem én is, de a fiú, aki hazakísért az iskolából, amikor meglátta a barátait, se szó, se beszéd, megráncigálta a hajamat és faképnél hagyott. Így aztán teljesen elment a kedvem tőle.

Rákos Vali, Balatonfüred: — Abból tudom, hogy szerel-

mes vagyok, hogy ilyenkor repülni támad kedvem. Valóban azt érzem, hogy szárnyaim nőttek és a világ végére is eljuthatok. A múltkor nagy boldogságomban Kati néni, a történelemtanárunk nyakában kötöttem ki. Olyan szeretettel öleltem magamhoz, mintha ötöst adott volna, pedig egyest rajzolt az osztálynaplóba. Orvosért akart telefonálni, mert azt hitte, meghibbantam.

Horváth Péter, Kecskemét: — Az iskolában észrevettem, hogy az egyik hetedikes lány úgy bámul rám, mintha számárfüleim nőttek volna. Titokban megnéztem magam a tükörben, de semmi rendelleneset nem vettem észre magamon. Gondoltam, haverkodni akar, megszólítottam, de csúfolkodva kinyújtotta a nyelvét. Másnap újra elkezdett bámulni. De most már nézhet, nem pazarlom az időm ilyen hisztis fruskára.

Nagy János, Cegléd: — Ha szerelmes vagyok, fogyok. Csak csipegetem a kaját. Nem találom a helyem, hol ide, hol oda futok, órákig ábrándozok. Kati, akivel mászkálok, egy hónappal ezelőtt nyíregyházi nagymamájához utazott. Képes voltam hajnalban felkelni, mert attól féltem, hogy valaki elrabolja. Csak távolról követhettem, mert vele ment a papája is. Akkor nem, de most már bánom a korai kelést, mert újra kezd visszatérni az étvágyam, és ez azt jelenti, hogy Kati már nem is érdekel annyira.

Szombathelyi Péter, Sátorajújhely: — A pipától alig lá-

tok, ha hallom ezt a szót. Nem tudom, mi történhetett velem, de az egyik matematikaórán számok helyett rímelő sorokat kezdtem írogatni a füzetembe. A padtársam, Tarzan szerint is olyan klasszra sikeredett a vers, hogy bármelyik csaj meghatódik tőle. Letisztáztam, és az első padban ülő szőkeségnek, Marikának küldtem. Másnap úgy mosolygott rám, hogy táncolni lett volna kedvem. Csak-hogy egy hét múlva az én szép versemet Tarzan kezében láttam viszont. Mari átírta, és tetszése jeléül elküldte neki.

Szegedi Andrea, Szolnok: — Hogy mi a szerelem? Szerintem az, amikor egy lány elhiszi, hogy egy fiú csak előtte lapátolja el a havat, hogy eljuthasson az iskolába. Az év elején, amikor az a nagy hideg volt, s estétől reggelig szakadt a hó, a mi kapunkat is eltorlaszolta. De reggel arra ébredtem, hogy szabad az út kifelé. Nagyon boldog^u voltam, mert megtudtam, hogy az a fiú takarította el, aki nekem tetszik. Idővel kiderült, hogy Béla „Kiváló társadalmi munkáért” kitüntetést kapott, mert rajtunk kívül még sok helyen lapátolta el a havat.

Tájékoztató szívügyekben

Azt mondják, így tavaszfelé az emberek egyik fele szerelmes, a másik meg nem. Mint-hogy az emberek egyik fele rendszerint az emberek másik felébe szerelmes, az ügy meglehetősen bonyodalmakkal jár. Legfőbb ideje, hogy tisztán lássunk ebben a kérdésben. Nézzük először azt, hogy mi **nem a szerelem**. Ennek illusztrálására szolgáljon egy kis esettanulmány.

A szóbanforgó kapcsolat születése a villamos peronján ment végbe a Rákóczi út és a Wesselényi utca között. A fiú széles vállakat viselt, a lány pedig... hát istenem, félre a nagy szavakkal... a lány egy őszibarack volt. Mit ád az ég, ő kezdeményezett. Nemes és tartózkodó módon érzékeltetve, hogy egy vonzalom sorsa végző soron mindig a nőnemű fél kezében van. Felemelte a fejét, és bimbózó mosollyal így szólította meg a kiválasztottat:

— Na, mit bámulsz macskajancsi? Nem félsz, hogy kinyomom azt a gölödin szemedet?

Az érzelem ettől a pillanattól és ettől a hangtól hevesen lüktetni kezdett. A csók masszív

volt és határtalan. A Madách Színháznál indult, diadallal átvillamosozott a Vörös Csillag filmszínház előtt, és még a kis OTP-fióknál sem szakadt félbe. A levegőben mindenesetre fehér galambszárnyak suhogtak, és kívül a verőfényes körút tele volt győzelmi harangok szavával.

Dicséretükre válják, hogy az önfeledt pillanatok során sem adták fel határozott egyéniségüket. A fiúnak sikerült páratlan ügyességgel az őszibarack háta mögött is a szűk kis készülékbe gyömöszölnie, majd a fémkallantyú megfelelő csattintásával kilyukasztania a jegyét. Az őszibarack pedig a többiek által előnyösen ismert Fabulon cég plakátját olvasgatta a vállas füle alól kedvesen előbandzsítva, s a szeme csupa derű volt a bolondos versikék láttán.

De hát a legmeghittebb vonzalom sem tart örökké. A Majakovszkij utca és az Oktogon között erre a mély és szépséges kapcsolatra is rászította finom porát a hervadás. Megráncosodott, mint idősebb hölgyek arcán a bőr, s hirtelen a

Modern Rómeó



— Akármít szövegelnék az ősök, menő vagy nálam, Juli...

tiszteletre méltó könyvtárak avitt illata lengte körül.

A konfliktus nagyjából a bőrröndös boltja előtt állt be. A felek — mélységes önismerettel és egyéniségük pontos elemzése útján — ráébredtek, hogy jellemüknek, valamint ízlésüknek bizonyos eltérése lehetetlené teszi a tartós kapcsolatot.

Egy mondatfoszlányt sikerült elkapnunk szelíd, elemző vitájukból. Azt mondta a vállas:

— Na, idehallgass, madár. Ha szerinted a Z'ZI Labor nem mossa le a dobogóról az Első Emeletet, akkor te csak uga-

tod a popot, és jobb, ha le is kopsz.

Az Oktogonnál leszálltak hát, és külön-külön utakon rótták tovább az élet zaklatott útjait. A fiú a Szikra mozi, az őszibarack meg a Divatcsarnok irányába. Mert örökké rohanunk. Idő... idő kellett volna, hogy ebből a vonzalomból szerelem legyen.

Vagy legalább egy közlekedési dugó.

Alkalmasint megegyezhetünk abban, hogy a szerelem olyan, amilyen, de semmi esetre sem ilyen.

Hát akkor milyen?

Költői kérdés



- Mondd, miért hagyott el a múzsád, Csokonai?
- Mert nincsen múzsa tövis nélkül?

Ennek bemutatására szolgáljon egy másik kis esettanulmány.

Tehát Karlovác Rózsi a beton szélén állt, és kockás sport-szatyrot lógatott a kezében. Igazán beleváló csaj volt ez a Karlovác Rózsi, jó kis figurájával a vadászó Artemiszre emlékeztetett volna bárkit, ha a betonon bárki emlékezett volna még a vadászó Artemiszre.

Karlovác Rózsi hosszú és egyenes lábán néhány friss szúnyogcsípést észlelhetett a figyelmes szemlélő, de ha a figyelmes szemlélő úgy vélte, hogy ez bármily csekély mér-

tékben csökkenti az összkép hangulatát, akkor a figyelmes szemlélő marha nagyot tévedett.

Most egy göthös kis segédmotor pöfögött a beton széléhez, és a golyó alakú bukósisak alól Céhuber Pityu vigyorgó vizslaarca bukkant elő.

— Pattanj fel, anya! — mondta lázasan. — Lesuhanunk Vonyarcvashegyre.

— De nem velem — mondta Karlovác Rózsi és nevetett. — Na, húzd el a csíkot Céhuber.

A segédmotor bánatosan elzötyögött, de kisvártatva bíbor-

Önfeláldozó lovag



— Hegynek fölfelé te viszel engem!

vörös görög gálya tűnt fel. Méltósággal és diadalmasan közeledett a betonon. Egy éjfekete núbiai ifjú dobort a fedélzeten, s a fehér gyolcsba burkolt evezősök különös torokhangon énekeltek. A gálya horgonyt vetett Karlovác Rózsi lába előtt, habtestű lányok ritka szőnyeget terítettek a betonra, s a köldökükben egy-egy igazgyöngy csillogott. Céhuber Pityu tengerkék tunikában állt a parancsnoki hídon, saruszíját vertezüst csatok díszítették.

— Evoé, istenasszony! — kiáltotta. — Jöjj hajómra, zöld sziget vár és borszínű tenger, hol fehér delfinek beszélgetnek a habokkal, és driádok haja lobog az árban!

— Kímélj meg a hülyeségeidtől, Céhuber — mondta Karlovác Rózsi. — A nénikéd-del viccelődj.

Azzal intett, a hajósok megmarkolták a lapátot, a gálya óriási, bíborszínű bogárként araszolt tovább, és csakhamar eltűnt a benzinkút mögött a kanyarban. Ám nemsokára egy pepita ló bukkant fel a beton végén. A bal hátsó lábára egy cseppet sántított, de látszott az arcán, hogy ezt csak mókából teszi. Hátul rendszámtáblát viselt: OK—19—87. A ló hátán Céhuber Pityu ült frakkban. Ahogy Rózsi közelébe ért, széles mozdulatokkal megemelte

a cylinderét, amely alatt egy kövérkés, fehér házinyúl vált láthatóvá.

— Szilvuplé — mondta Céhuber Pityu, udvariasan helyet mutatva maga előtt a pepita ló hátán. — Pliz. Pozsalujszta. Bittsén.

— Esküszöm, nem vagy észnél, Céhuber — nevetett Karlovác Rózsi. — És tedd vissza a cilindert, meg megfázik a házinyulad.

Azzal rácsapott a pepita ló farára, az ugrott egyet, és vidor tánclépésekkel tovább biccegett. Céhuber Pityu akkor trombitát vett elő, és panaszosan recsegő muzsikája még akkor is hallatszott, amikor már rég eltűntek Rózsi szeme elől a betonon.

Most viszont óriási, tűzpiros sárkány bukkant fel. Csendesen úszott végig a tág és tiszta ég alatt. Mint egy kis nap, vagy mint egy hatalmas szív. Bronztestű atléta kapaszkodott a sárkányba, és szavától köröskörül megzendült az egész világ.

— Jöjj virágom, repüljünk! Felhők közé, csillag alá, fecskeszárnyon, rigófüttyel...

— Nahát Céhuber! — kiáltott Karlovác Rózsi. — Komo-lyan mondom, megüt a guta. Hiszen te madárnak nézel engem. Légy szíves, és ne fárassz, jó?

Úgy estefelé Karlovác Rózsi

Szívügy



— Tudod, Pirike, mit szeretnék én most a legjobban? ...
Marhapörköltet tarhonyával!

előhúzta a bokor alól a bringát, és hazakerekezett a Rottenbiller utcába. Valójában nem is akart ő sehová sem utazni. Csak úgy szeretett egy kis felhajtást maga körül.

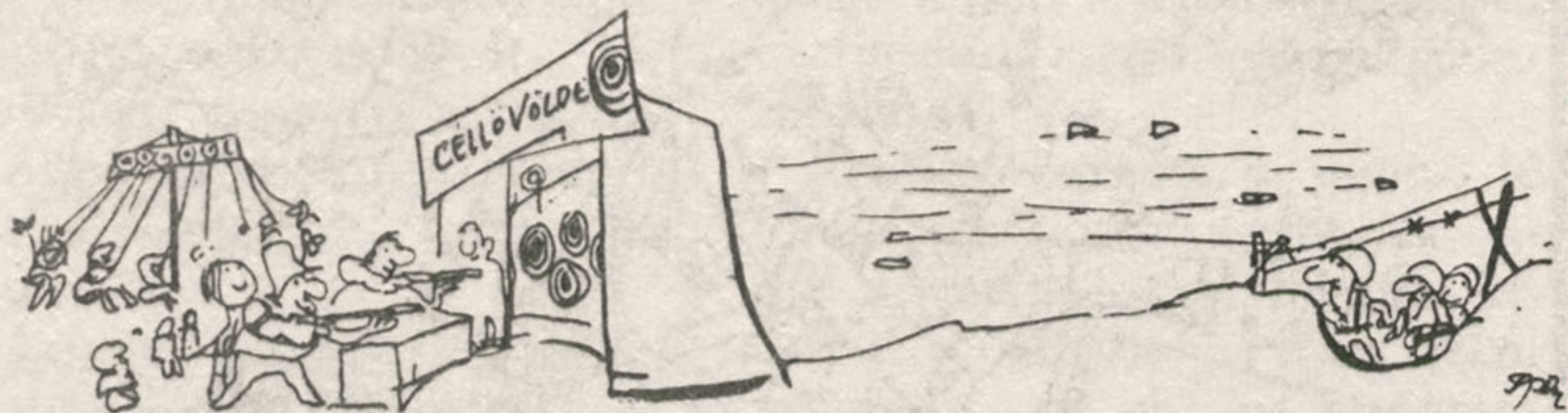
Körülbelül a Kissalétrom utca táján jutott eszébe, hogy — nézd csak! — ez a Céhuber Pi-

tyu tulajdonképpen egész kedves kis fazon.

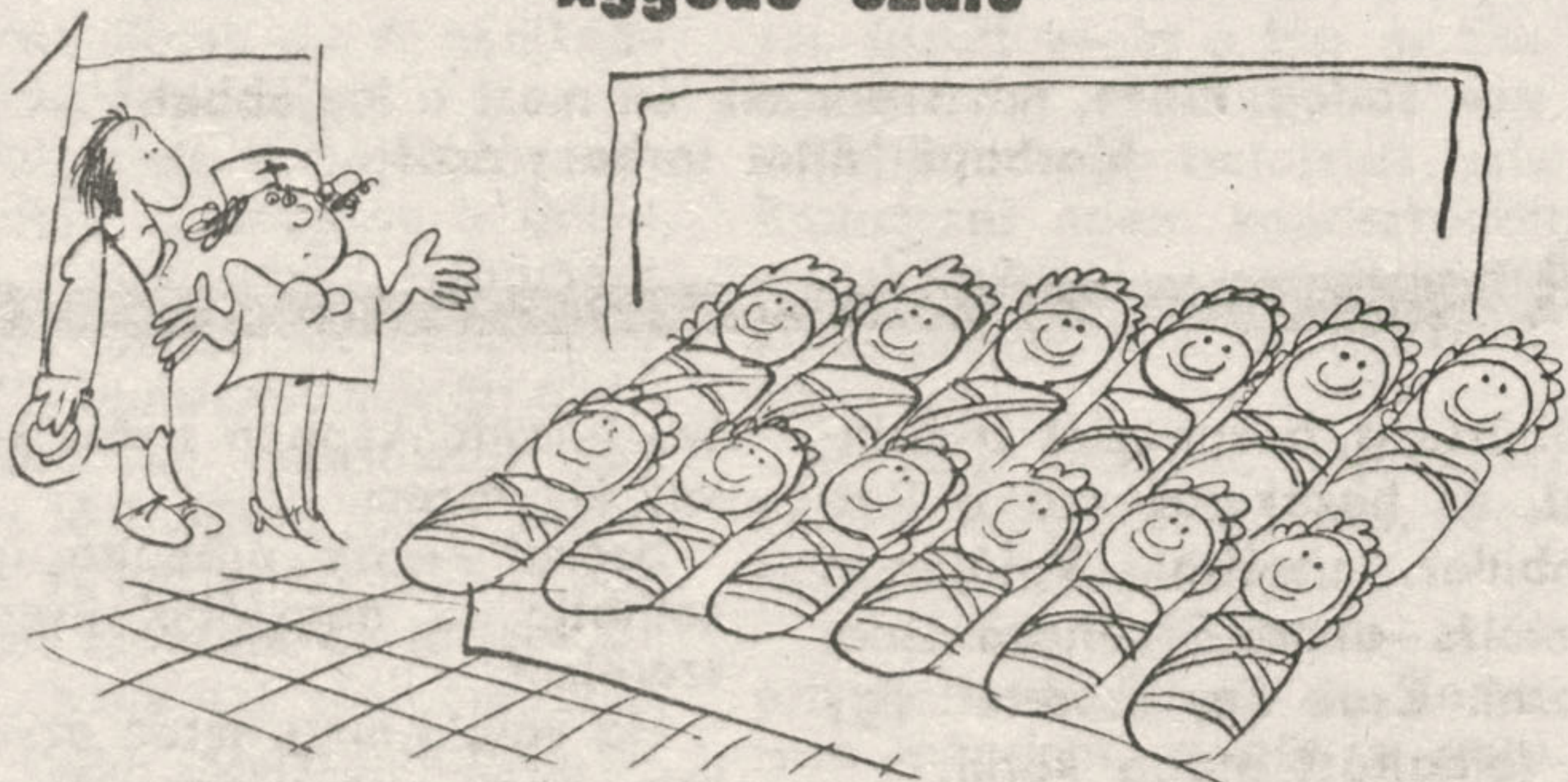
Szóval — aki próbálta, igazolhatja — nagyjából ilyen a szerelem.

Ha valaki meg netán azt állítja, hogy a szerelem sötét verem, annak gőze sincs a lényegről, és méltó kollektív sajnálatunkra.

Gyerekes felnőttek



Aggódó szülő



— Sajnos, uram, nem viheti el a legcsöndesebbet,
itt nem lehet válogatni.



— Milyen önzetlenek a felnőttek! Nekünk mennyi játékot kitalálnak, nekik meg csak a dohány és a bor marad...



— Szeretem, ha feldühítik a munkahelyén, akkor mindig annyit dolgozik itthon.



A koncert után megkérdezi a kritikus a mellette ülő urat:

— Ugyan ki ez az énekesnő, aki olyan borzasztó hamisan énekelt?

— A feleségem.

— Nem is azt akartam mondani, hanem az a másik hölgy, aki zongorán kíséri, az játszik rettenetesen, vajon ki lehet?

— A testvérem.

— Ezer bocsánat, tévedtem: a zenemű hibás. Ugyan milyen hülye szerezte?

— Én magam.



Szabó meglátogatja Kovácsot, és a régi fényképeit nézegeti.

— Hát ez ki? — kérdezi, kezébe véve az egyik fényképet.

— Én vagyok — feleli Kovács —, egyéves koromban.

— Gyönyörű a fejed — dicséri Szabó —, de ilyen kopasz voltál?

— Dehogy — mentegeti magát Kovács —, csak fordítva tartod a képet.

A faluban állatfelvásárló jár. Jancsika lélekszakadva fut az apjához:

— Édesapám, gyűjjék ki! Marhát keresnek!



Ketten beszélgetnek.

— Az én feleségem nagyon szerény asszony, soha sincs semmi kívánsága.

— Akárcsak az én feleségemnek, az is folyton csak parancsol.



Kovács másodszor nősül. Esküvő után így szól ifjú nejéhez:

— Szívecském, egy nagy hibámat elfelejtettem megmondani neked.

— Mi az a nagy hiba?

— Sokszor minden ok nélkül féltékenykedem.

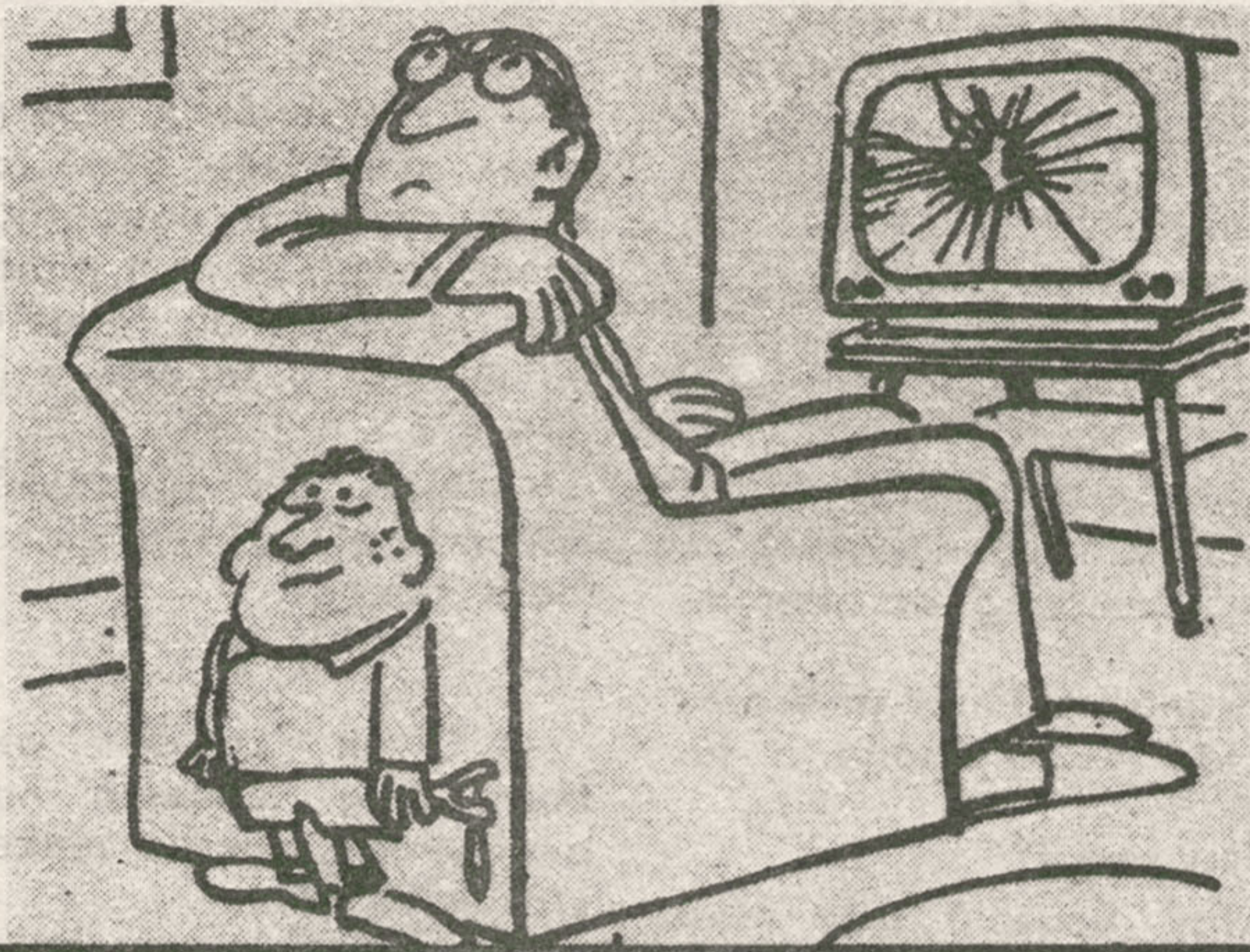
A neje nyugtatgatja:

— Nálam nem fogsz minden ok nélkül féltékenykedni.

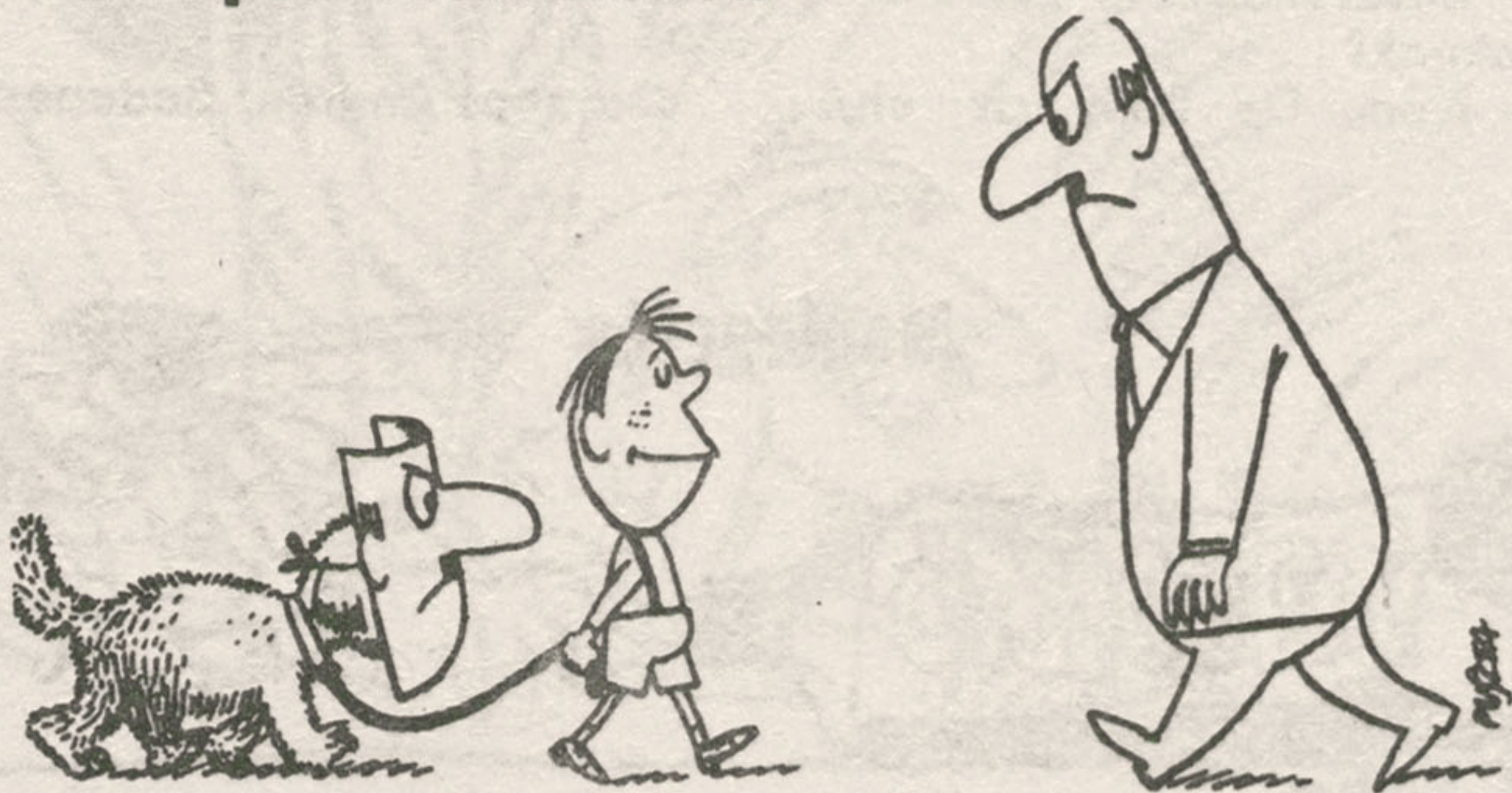


Szabóéknál örült zaj hallatszik a gyerekszobából. Szabóné benyit és rákiált a gyerekekre:

Óriás fotel



Harapós szomszédok



— Meg vagytok kergülve?
Mi történik itt?

— Világrészeket játszunk —
magyarázza a legidősebb. Én
vagyok Európa, Jutka Ázsia, Pe-
ti Afrika és Kati Ausztrália.

— És miért ordít Pistike az
ágy alatt?

— Mert ő lesz Amerika, de
még nincs felfedezve.

Riczó Roland, Eger

*

— Kéretem a főnököt! —
kiabál a vendég az étterem-
ben.

— Sajnos, a főnök most nem
jöhet ide — válaszolja a fő-
pincér.

— Hogyhogy?

— Úgy, hogy ő már evett
ebből a gombapaprikásból!

Vad Erika, Túrkeve

*

— Kovácsháziékat keresem.
Itt laknak?

— Nem. De lakik az első

emeleten egy Kovács, és az
ötödiken egy Házi.

— Ezek szerint elváltak!

*

— Az albérlőnek nálam nem
lehet gyermeke, nem tarthat
kutyát, macskát, papagájt, nem
zongorázhat, és nem rádiózhat,
nem televíziózhat. Megértette?
— mondja a főbérlő a jelölt-
nek.

— Igen. De tartozom egy
vallomással: az író tollam egy
kicsit serceg!

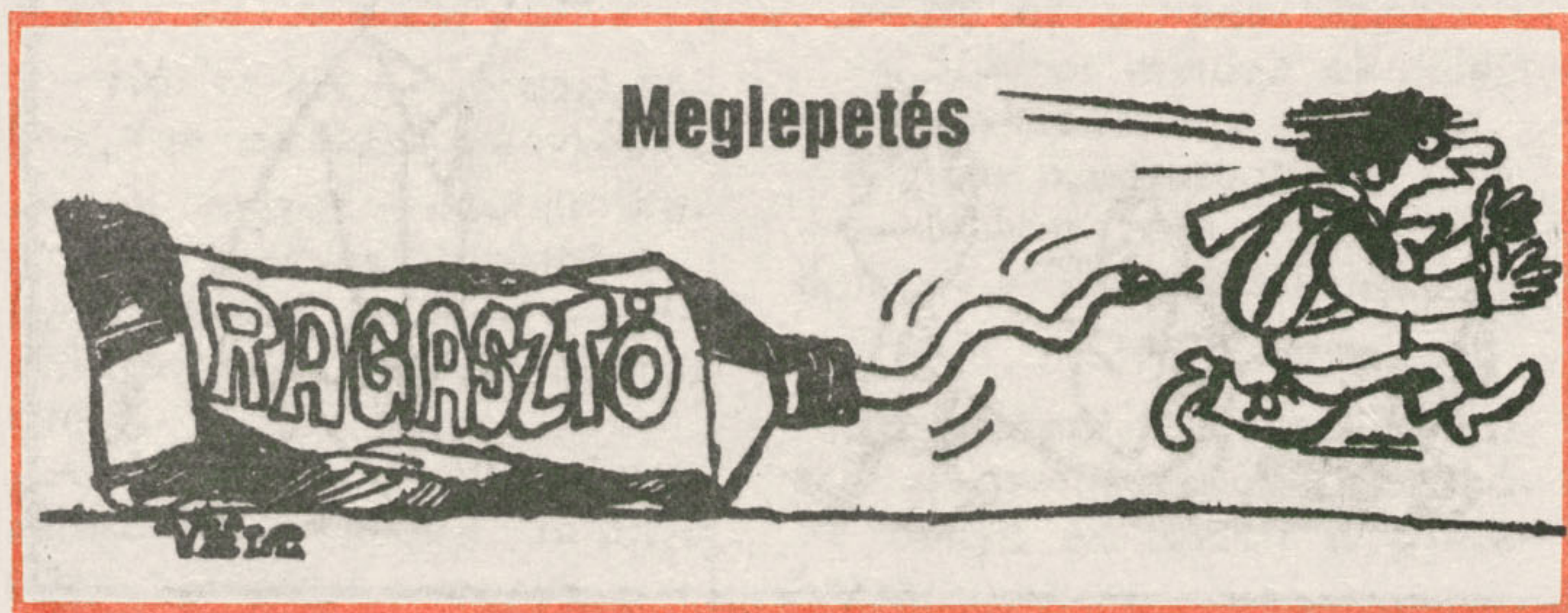
*

— Olyan csöndet akarok,
hogy meg lehessen hallani,
amikor egy macska lépked! —
szól a tanárnő.

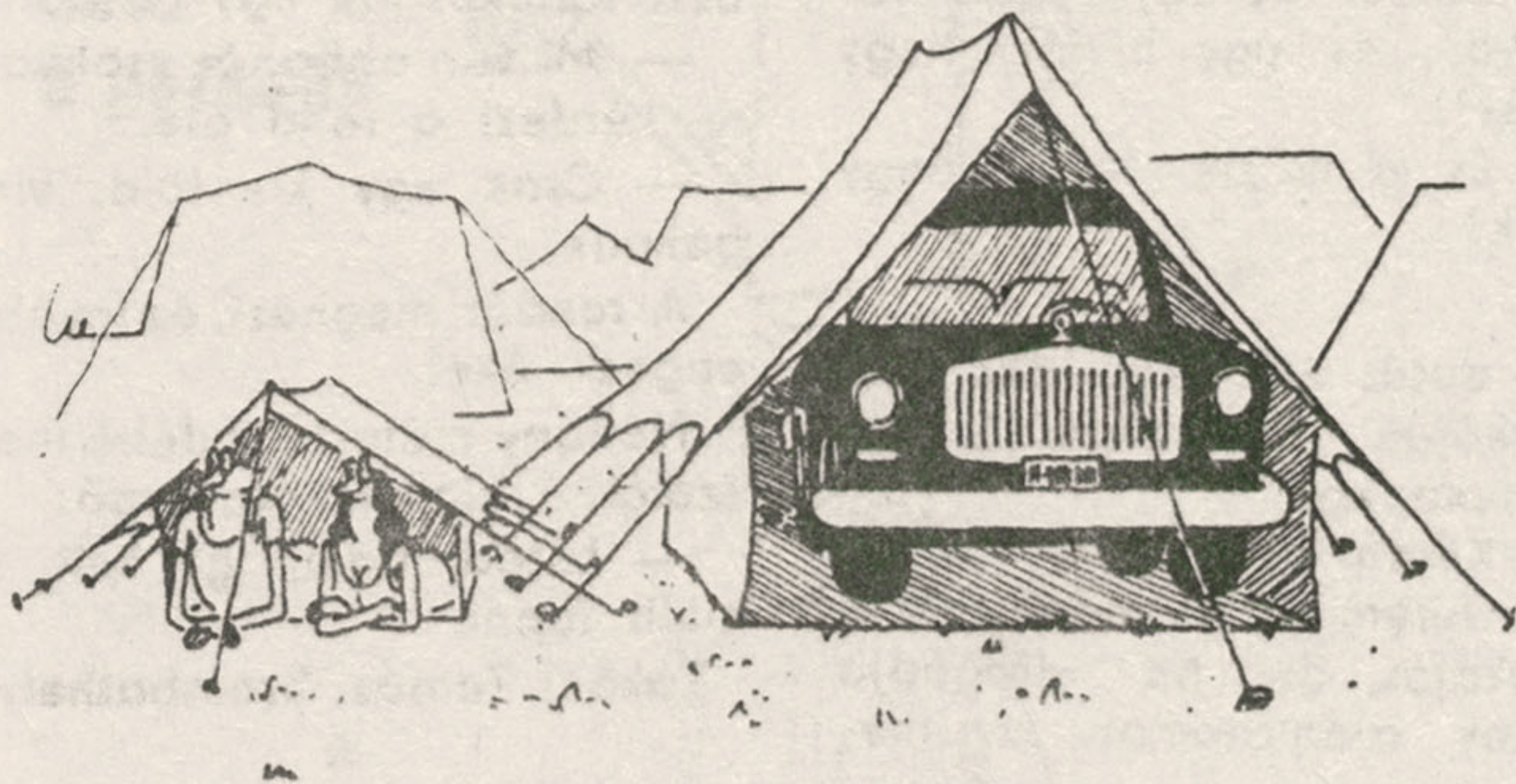
Egy püsszenés sem hallatszik
a kis elsősök között, végül az
egyik gyerek nem győzi türe-
lemmel:

— Mikor jön már az a macs-
ka?

Darabos Andrea, Budapest



A természet lágy ölén



Két jó barát találkozik az utcán:

— Képzeld, ismerek egy embert, akinek az egyik lába fából van, és úgy hívják, hogy Szmisz!

— És a másik lábát hogy hívják?



Az autós elüti egy idős néni macskáját. Tisztességtudó, így hát bekopog:

— Kérem asszonyom, sajnálatos hírem van: elütöttem a macskáját, de ha elfogadja szerény ajánlatomat, segíthetek...

A néni közbevág:

— Miért, talán maga tud egeret fogni?!

Petőci Pál, Tatabánya



Pistike és a mamája kimennek az állatkertbe. A kisfiú megszólal az elefánt előtt:

— Anyu, mesélj, hogyan születik az elefánt? De ne akard bemagyarázni nekem, hogy ezt is a gólya hozza!

Becz Zoltán, Szigetcsép



Egy ember beviszi a Jaguárját a szerelőhöz:

— Uram, ha a 200-at túllépem, kopog valami a motornál.

— Biztosan az ön védangyala, uram — szól a mester.

Boczka Károly, Szeged

Két csavargó megy az úton, az egyik biciklit tol. A bicikli hátulján van egy zsák. Útközben találkoznak egy rendőrrel.

— Mi van abban a zsákban? — kérdezi a rendőre.

— Csak egy kis föld, virágoknak.

A rendőr megnézi, és továbbengedi őket.

Néhány méterrel odébb megszólal a biciklis csavargó:

— Látod, fiam, így kell biciklit lopni.

Takács Tamás, Szombathely



Kovácsné két nyakkendőt vesz a férje születésnapjára. A férj rögtön fel is köti az egyiket. Felesége szúrós szemmel nézi, végül megszólal:

— Úgy! Szóval csak az egyik tetszik!?

Radacsányi Brigitta, Csömör



Apa és fia sétálnak az utcán. Egyszer csak a gyerek látja, hogy az utcai mérlegen egy nagyon kövér férfi méri magát, de a mutató csak tíz kilót mutat. Megszólal a gyerek:

— Nézd apa, az a bácsi belül üres!

Csiszár Kinga, Petőháza



Rajzórán mindenkinek le kell rajzolni a kutyáját. Mindenki dolgozik, csak Kati nem rajzol.

**Séta
a parkhan**



A tanító néni odamegy hozzá,
s megkérdi:

— Miért nem rajzolsz Kati?
Nincs kutyátok?

— Dehogy nincs.

— Hát akkor? Nem tudod
lerajzolni?

— Nem.

— Miért nem?

— Mert nem fér rá a rajz-
lapra!...



— Jean!

— Igen, uram!

— Menjen és nézze meg,
hogy a postás meghozta-e már

az újságot? Ha igen, hozza be,
ha nem, akkor nyugodtan kint-
hagyhatja!

Haboli Erika, Kisbárapáti

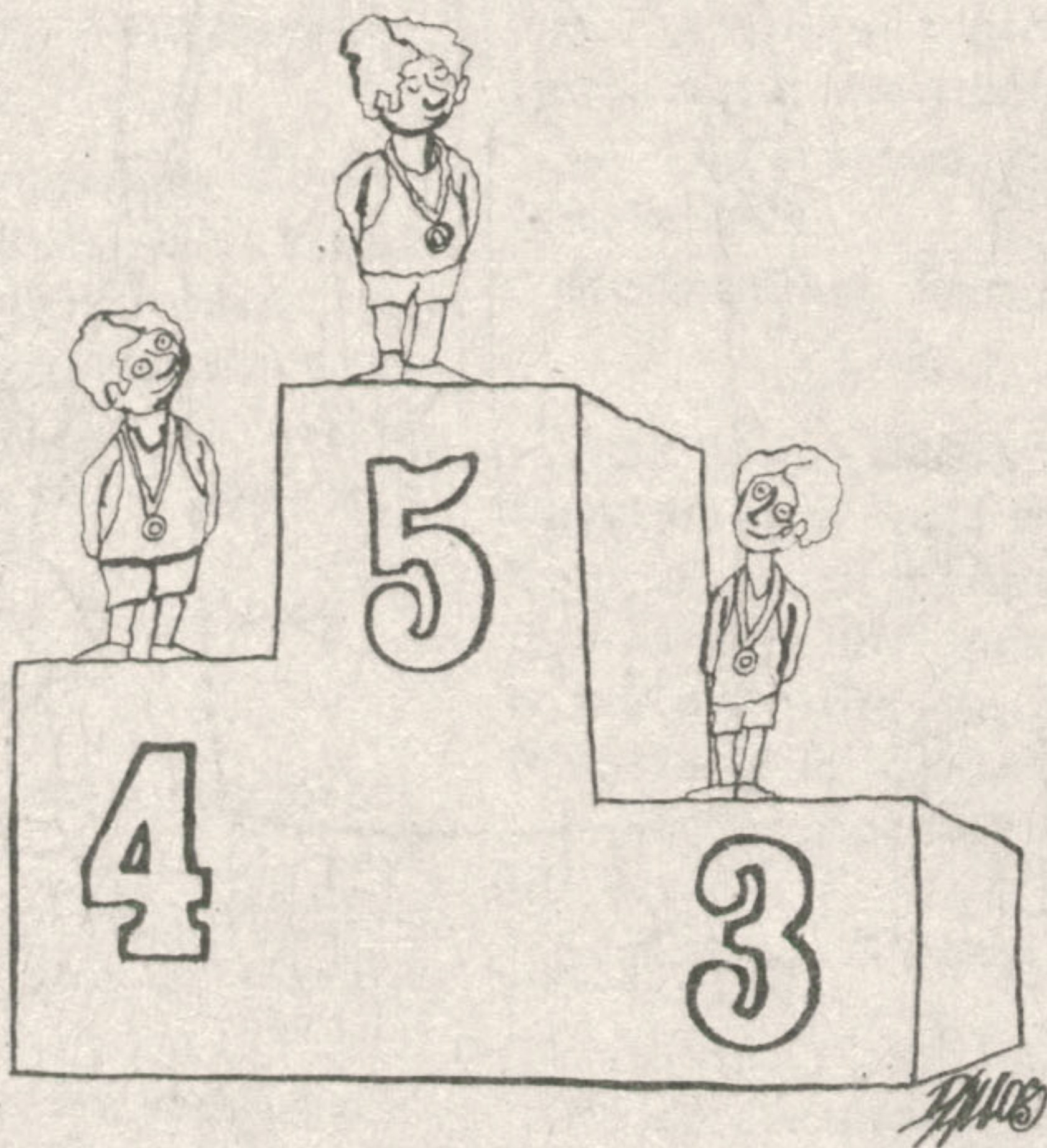


Két jó barát beszélget:

— Hogyan támadt az az öt-
leted, hogy ilyen méregdrága
étkészletet ajándékozz a fele-
ségednek?

— A tervem bevált: a fele-
ségem azóta a mosogató köze-
lébe sem enged.

Eged Tünde, Budapest



Sietős vendég



5 + 5 = 10

PRÓBA

PRÓBA

PRÓBA

(Csak erős idegzetűeknek)

Azt mondják, hogy az ötpróba a legnehezebb sportág.

Ezekután elképzelhető, milyen nehéz lehet a tízpróba.

A tízpróba az olyan nehéz, hogy egyetlen úszódaru nem is tudja a helyszínre szállítani. Ugyanannak a versenyzőnek két nap alatt tíz teljesen különböző versenyszámban helytállni, anélkül, hogy a végén bárki is saját halottjának tekintse — nem kimondott habostorta.

Éppen ezért nógatnánk mindenkit, hogy próbálkozzék meg a tízpróbával. Hogy milyen szép a tízpróba — téged is meggyőz egy próba. Minthogy azonban a világért sem tenénk ki az igazi, olimpiai méretű tízpróba megrázkódtatásainak, összeállítottunk egy speciális tízpróbát, amely, véleményünk szerint, tízszerre inkább

megfelel a mai magyar ifjúság vérmérsékletének, idegrendszerének és olthatatlan mozgásvágyának. Íme...

ELSŐ PRÓBA: SZENDERBENDER

A merész versenyzők kényelmes pozitúrát foglalnak el. Amikor már mindenki kellemeesen ellazult, és enyhén zsibbadni kezd, az indító halk pisszenésére édes álomba lehet merülni. Megfelelő előkészületek után az edzett versenyző meglepően hosszú ideig képes egyfolytában szenderegni. A világcsúcsot egy kurtakiskendi nyolcadikos tartja. Ez a klasszis egy alkalommal egyetlen nap leforgása alatt képes volt huszonöt órát szunyálni egyfolytában. Ezt a rekordot azonban nem lehetett hitelesíteni, mert

az ellenőrzés során kiderült, hogy az illető harsány hortyogásától sietni kezdett az időmérők által hitelesített toronyóra. A verseny során mindenki azt álmodhat, amit csak akar. Az összes résztvevő három kísérletet tehet, vagyis elhamarkodott ébredés esetén joga van még kétszer visszaaludni. Az ellenfél felébresztése súlyos sportszerűtlenségnek számít, és a versenyből való kizárást vonja maga után. Tanács: verseny közben lehetőleg ne sokat forgolódjunk. Fáraszt.

MÁSODIK PRÓBA: MAGASUGRATÁS

A versenyzők öblös fotelekbe ülnek, párnát tesznek a bukasi fejük alá. Most megvárják, amíg az ablakon át egy-egy szöcske pattan a küzdőtér közepén elhelyezett asztalra. Szerényebb igényű sportemberek esetleg kecskebékával, kezdők bolhával is beérhetik. Ezek a versenytársak előbb-utóbb ugranak néhányat, amit a küzdőfelek bizonyos érdeklődéssel figyelhetnek. De ha nem ugranak, hát nem ugranak. Egy szöcske amatőrnek számít, akkor ugrik, amikor kedve tartja. Lakótelepi körülmények között, mondjuk egy tizedik emeleti lakásban, bizonyos időbe telhet, amíg egy szöcske pattan be az ablakon, de hát a modern tízpróbázó legfőbb sportemberi erénye éppen a türelem.

HARMADIK PRÓBA: REGATTA

A tízpróbázók megkérik a mamájukat, hogy hajtogasson a napilap valamelyik régebbi számából nett kis papírhajócskákat. Most a nagymama engedjen vizet a kádba, a nagy-papa pedig helyezze a víz tetejére a papírhajócskákat. A versenyzőknek ettől kezdve semmi dolguk nincsen, istenkém, néha pihenni is kell. A papírhajócskák később ronggyá ázva eldugaszolják a lefolyót, aztán kivonul a vízügy, a tűzoltóság meg az árvízvédelem, vagyis a versenyszám ettől kezdve a szünni nem akaró jókedv bővízü forrása.

NEGVEDIK PRÓBA: SAKKCSATA

Minden versenyző tranzisztoros sakkozógépet hoz magával. A mérkőzéseket ezek az automaták játsszák egymással. Előbb az egyik masina vezeti az egyik fél bábuit, a másik a másikéit. Fordulás után helycsere van, és akkor az egyik masina játszik a másik fél bábuival, a másik pedig az egyikével. Ha az automaták mérkőzés közben esetleg megharagszanak egymásra, és egymás fejéhez vágják a sakktáblát, az az ő dolguk. Végül is jogállamban vagyunk, rendeletek mondják ki az automaták fejhez vágási szabadságát. A

torna ily módon való lebonyolítása lehetővé teszi, hogy a tízpróbázó sorvasztó agyficamok helyett értelmesebb dolgokkal töltse a verseny idejét. Például az erkélyen hanyatt fekvé hallgassa, hogyan nő a muskátli.

ÖTÖDIK PRÓBA: FANTÁZIATORNA

A versenyzők elfoglalják rajthelyzetüket. Hanyatt fekszenek a díványon, és kezüket összekulcsolják a fejük alatt, de ez nem kötelező. Ez a próba hatalmas fantáziát és emberfeletti összpontosítást követel. Rajtjelre a versenyzők minden

erejüket összeszedik, és nem gondolnak semmire. Akinek először jut eszébe valami, már ki is esett a versenyből, és elkönyvelheti ellenfelei megvetését. Ösztönzésül eláruljuk: akadt író, akinek sikerült három teljes éven át semmire sem gondolnia, és ezt aztán többkötetes életmű formájában bocsátotta közkézre.

HATODIK PRÓBA: HOSSZÚTÁV

Az indító halk felszólítására a tízpróbázók mindegyike elültet egy makkot. Az elültetett makk, bizonyos idő elteltével



— Amióta Marika indián népszokásokat tanul, füstjelekre hozza a reggelit.

hatalmas tölgygé növekedhet. Már ennyiből is nyilvánvaló, hogy ez a nagy odaadást és figyelmet igénylő versenyszám hadat üzen a modern kort anyyira jellemző rohanásnak, kapkodásnak, hiszen a vételkedő — a tölgy elérendő magasságától függően — akár több nemzedéken át is eltart-hat. Amikor aztán a rajttól szá-mított háromszáz év múlva a győztest leinti a kockás zászló, akkor az eredeti tízpróbázót már leszármazottainak tömegei ünnepelehetik, ami módfelett családias.

HETEDIK PRÓBA: FULUGY

Ez a versenyszám a természet gyökeres megismerésére, a kör-nyezet elmélyült tanulmányozá-sára ingerli a fáradhatatlan tízpróbázót. A versenyzők eltár-nyadnak a nyitott ablak mel-lett, és adott jelre fülelni kez-denek. Aki elsőnek hallja meg a dalmahos csicsörke (alveolus orbitans) édesen pittyegő da-náját (grrr-kvi-kvi-kvi), a ver-seny győztesének tekinthető, és elfogyaszthat egy vajas kenye-ret tokaszalonnával. Ha nem hallja meg, akkor elfogyaszthat kettőt. Tájékoztatásul közöljük, hogy ez a versenyszám sem fe-

A hohohorgász!



szítheti pattanásig a vetélkedők idegrendszerét. A dalma-
hos csicsörke (alveolus orbis-
tans) ugyanis az Anjouk kora-
óta nem fordult elő hazánk-
ban, és édesen pittyegő daná-
ját (grrr-kvi-kvi-kvi) Borsa Ko-
pasz, Róbert Károly ellenlába-
sa hallotta utoljára. De ő nem
szerette a vajas kenyeret toka-
szalonnával.

NYOLCADIK PRÓBA: ULŐKÉPESSÉG

A tízpróbázók mindegyike
megkapja a Pallas Lexikon
1906-os kiadását. Feladatuk ez-
úttal végtelenül egyszerű: meg-
kell állapítaniok, hogy a hu-
szonnégy vaskos kötetben

hányszor fordul elő a „farmat-
ring” szó. Hogy a végered-
ményt kétségtelen pontossá-
gal dönthessük el, rajt előtt ta-
nácsos meggyőződni arról, va-
lóban hányszor fordul elő. E
célből a versenybírónak leg-
alább három ízben végig kell
böngésznie mind a huszonnégy
kötetet. A tízpróbázók hosszú
időre biztosíthatják hön óhaj-
tott nyugalmukat, ha ezt a ké-
nyes munkát egy analfabétára
bízzák.

KILENCEDIK PRÓBA: AKARATERŐ

Kilencedik próbánk az aka-
raterő eszméletlen megterhelé-



— Igazitok rajta, mert már fél órát késik . . .

sét jelenti. A rendező szerv megkéri a papáját, hogy hozzon be a szobába egy tízkilós súlyzót. A súlyzót a szoba közepére kell helyezni s a versenyzők dolga egyelőre csupán annyi, hogy körülüljék, és me-reven nézzék. Mármost egy ilyen súlyzó gusztusos jószág, és valósággal csábít arra, hogy bárki nekiugorják, felkapja. Iszonyatos akaraterő kell, hogy az ember megtartóztassa magát az efféle könnyelműségtől. A tízpróbázók azonban acélke-mény legények, ki kell, hogy bírják. Aki mégis elveszti az ön-uralmát, és felemeli a súlyzót, az a versenyt nem folytathatja. Tanács: bizonyos könnyebbsé-

get jelent, ha a tízpróbázónak a súlyzót szemlélve sikerül em-berfeletti önfegyelmet magára erőltetnie és elszundikálnia.

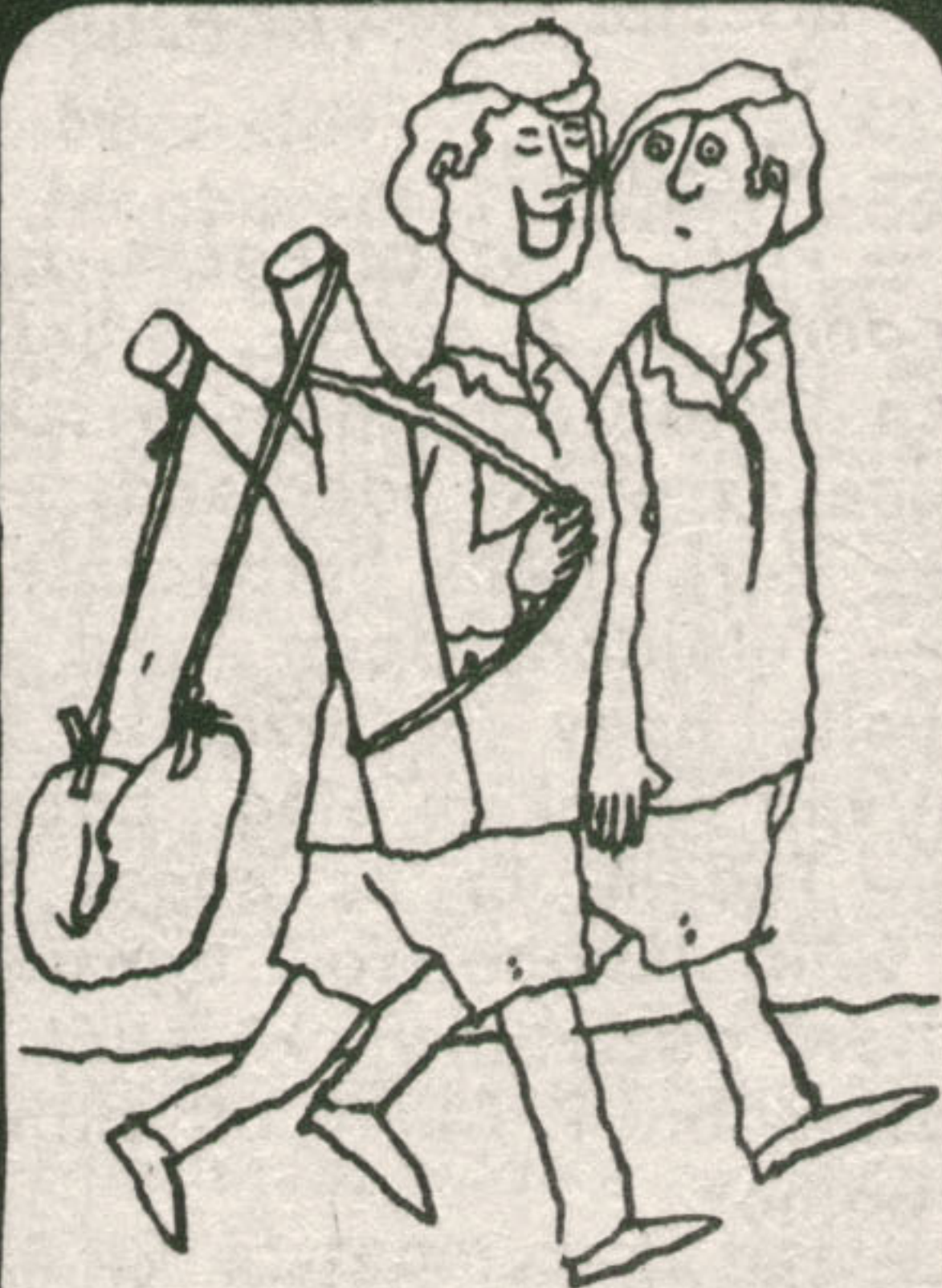
TIZEDIK PRÓBA: IDŐÉRZÉK

Versenyünk befejező száma egy teljes éven át tarthatja zsi-bongó izgalomban a tízpróbá-zók idegpályáit. Szilveszter éj-jelén a versenyzők körülállnak egy faliórát, és megsaccolják, hány másodpercet siet, vagy késik a következő szilveszter éj-szakájáig, az esztendő utolsó pillanatáig. Ez a versenyszám tehát egy kerek éven át szolgál pihentető, semmiféle fáradság-gal nem járó, vagyis halálosan modern vetélkedési lehetőség-gel. Ami az eredményt illeti, három lehetőség van. Vagy el-találjuk és akkor jó, vagy nem találjuk el, és akkor még jobb, vagy elfelejtjük az egészet és az a legjobb.



A tízpróba végeredményét mindenki kiszámolhatja maga-nak, de minek... A salakpá-lyán lebonyolított, nagyon her-cehurcás tízpróba győztesét, az atlétika királyának szokták ne-vezni, ezt azonban mellőzhet-jük.

Hol vannak ma nálunk kirá-lyok?!



— Elefántvadász leszek!

Nyomjuk a szöveget...

— Őö... mintha nem jól értettem volna. Én azt kérdeztem, hogy „Na, mi van, Rekettyés?”

— Mondom, hogy semmi különös. Köszönöm, jól vagyok. Miért, te hogy vagy?

— Ah! Ne is kérdezd...

— De kérdezem. Csak nincs valami baj?

— Valami baj!... Nagyon jó. Ha tudni akarod, az összemelés szélén állok idegileg is, fizikailag is.

— Csak nem? Szegény barátom. Mellesleg igazán nem látszik rajtad. Csak nem valami rejtélyes betegség? Netán titkos féreg foga rág?

— Micsoda?... Rekettyés, te elveszítetted a józan ítélőképességedet. Én meg a betegség! Az arzéntől is hízik. Még hogy titkos féreg. Neked elárulom, hogy belém már ti-

zenhét villám csapott, és itt vagyok.

— Látom. Akkor hát... mi a baj?

— Ne fárassz, Rekettyés, ne fárassz. Nézz körül! Hát hol élsz te? Hát téged nem idegesít...?

— Micsoda?

— Hát... ez az egész. Ez a rohanás. Ez a téboly. Mintha szép lassan egy spulnira tekeredne az ember idegrendszere.

— Várj, hozok borogatást.

— Tulajdonképpen most fel kellene hogy pofozzalak. De hát van énnekem elég bajom.

— Tudom. Ez az egész. Na ki vele, meghajszolt barátom, milyen gáztetteket követtél el mostanában? Miért áll otthon a balhé?

— Rekettyés, neked komoly hőemelkedésed van. Még hogy otthon áll a balhé!... Tudod

mit csinál apu esténként? Az arcképemet festi, hogy valahogy levezesse féktelen boldogságát, amiért ilyen gyermekkel ajándékozta meg a sors. És anyu tudod mit csinál minden reggel? Ötféle reggelit készít az ágyamhoz, meg egy saját kezűleg írt szonettet, mert tudja, hogy a lelki csipkéimet is gondozni kell. Nálunk az csapja a legnagyobb lármát, ha a hajamat simogatják!... Jól néznék ki, ha már a családi otthon sem nyújtana menedéket a durva, zaklató világ elől...

— Vagy úgy! Persze, sejtettem volna. Szóval a suliban történt valami. Na, könnyíts azon a csipkés lelken, kisfiam. Végül is hány tárgyból állsz bukásra?

— Micsoda?!... Na mind-egy. Megbocsátok. Éppen most ülésezik a tanári kar, mert senki sem meri vállalni, hogy év végén levizsgáztasson. Be vannak gyulladva, hogy belezavarom őket az anyagba. Állítólag külföldről hozatnak majd professzorokat, akik pontosan megállapítják a tudományos fokozatomat. Csak hogy tisztán láss.

— Egyre zavarosabban látsz. Mintha az előbb az idegi és fizikai összeomlásról beszélél volna.

— Csoda? Ilyen körülmények

között? Miért, te talán jól vagy?

— Igen, már mondtam az imént. Köszönöm, jól vagyok!...

— Esküszöm, ez az ürge a sírba tesz. De hagyjuk. Van nekem éppen elég bajom.

— Jó, de micsoda, az isten szerelmére?!... Állj! Megvan. Szerelmes vagy, méghozzá reménytelenül. Kitaláltam?

— Ne törd magad, Reketyés. Nem találd ki. A lányok az ágyuk fölé akasztják a képemet, virágot hintenek a lábam elé, és dalokat írnak hozzám. Csak úgy merek az utcára lépni, ha előzőleg jószágos nagymamának álcáztam magam. És mindezek tetejébe még jó ha tudod: egyikbe sem vagyok szerelmes...

— Hát ez örület.

— Ugye?

— Úgy bizony. Hogy ilyen marhaságokkal töltöm az időmet. Na szia, te sorsüldözött. Ebből elegendem van!

— Menj csak, önző fráter. Ne törődj a más bajával.

— De hát mondd el végre, hogy mi a bajod!!

— Hm... Te vagy nem látsz, vagy hihetetlenül tapintatos vagy. Hát nem veszed észre, hogy vadonatúj farmer és tornacsuka van rajtam? Sehol egy kopás, sehol egy pecsét... Mindenki rajtam fog röhögni, ha így megjelenek a téren. Hát élet ez így...?! ...

Rázós történet

A szünet szép napjai ugyan még olyan távol tőlünk, mint III. Izothop uralkodásának fénykora, de azért nem kell elveszítenünk a csüggedésünket, mert hétköznapijainknak is vannak szívderítő pillanatai. Kapaszkodjatok meg: a gyakorlati foglalkozásra gondoltam.

A közelmúltban például többször is a közeli Villanymozdony Gyárba látogattunk. Tapasztalataink alapján kapásból megállapítottuk, hogy a villanymozdony-gyártás egyáltalán nem rázós, hiszen mi egyebet sem tettünk, csak re-

szeltünk. Amikor megpillantottuk hön áhított satupadjainkat, örömmel köszöntöttük egymást. Nyomban reszelni kezdtünk, méghozzá állati lelkesen, utóvégre a lajhár is állat.

Az ismert ugratásokon már rég túl voltunk, de a délelőtt azért így sem telt esemény nélkül. A köpcös Violin kiállt a gyár elé, és egy tárcsával tartóztatta a forgalmat, mert az egyik mozdony próbaútra indult a gyárból kivezető síneken. Az álló járművek sora pillanatokon belül több száz mé-

Néhány gramm piktogram



ter hosszúra nőtt. Türelmetlenkedés, tülkölés. S amikor a népharag már a tetőfokára hágott: — jöjjön már az a nyomorult mozdony! — jöttünk mi. Lassú méltósággal kitártuk a hatalmas vaskaput, én pedig bravúros technikával utánozva a mozdonyfűtőt, kitoltam a kukás talicskát a kapun.

A nagy attrakció, a felháborodott tömeg alaposan igénybe vette állóképességünket. Nem csoda, hogy menetünk ezután kevésbé zárt sorokban vonult a satupadokhoz. Reszelés, reszelés...

Zsaver azonban még ezek után sem lelkesedett a munkáért. Amint tehetett, sétált, leült. Ezt már nem lehetett szó nélkül hagyni. Violinnal bearasztunk az öltözőbe, és keményen megbíráltuk.

De ennek is mi ittuk meg a levét, mert Zsaver „felügye-

lő” másnap kijelentette, hogy megrándult a karja — minket nevezett meg a pimasz tanúként —, s nem tud dolgozni. Így tehát végül mi végezhetünk el társadalmi munkában az ő reszelnivalóját is. Szerencsére mindez egy szemernyit sem ártott a készülő villanymozdonyoknak...



SIMI, AZ IFI



Csapatunknál ő az ügyeletes lelkesedés. Nincs olyan kérdés, amit ne teljesítene. Jobb napjaiban a gondolatokat is kitálálja, és teljesíti. Ő az, akire lehet számítani. A tények:

Csapatkirándulás akadályversennyel összekötve, ahol állomásvezető szeretne lenni. Két hétig készült, speciális feladatokat talált ki (pl. hogyan lehet barackmagból atommagot csinálni). De a sors közbeszólt. Az útvonal egy szakaszán vasúti sínen kellett átmenni, ezért a csapatvezető erre a posztra jelölte, hogy segítse az átkeelőket. Ennek ellenére lelkesen odaállt, és fegyelmezetten segített. Csak szorgalmi feladatként kérdezett olyasmiket, hogy például: mi a különbség a gladiátor és a radiátor között? De ezekre nem kapott választ. Két nap múlva hívatta a csapatvezető, hogy megdicsérje, de sem otthon, sem az iskolában nem találta. Simi még

mindig a sínek mellett tartózkodott, hátha jön még valaki. Közben a bakterral elvégeztetett egy rövid elsősegély-tanfolyamot. A hordárokat rohambrigádokká képezte át, akik majd a nyári táborban felveszik a sátrat és a habot. Az állomásfőnök letette a vezetői próbát és az esküt. A mozdonyvezetőknek kutatási feladatot adott: miért nincs a nagy mozdonynak kis mozdonya?

Simit végül kiskocsin, köz-költségen beszállították a Rozoga őrs tagjai. Állítólag a legközelebbi őrsi vetélekdőn ő lesz a főnyeremény.

FÁRASZTÓ
VOLT EZ
A TÚRA...



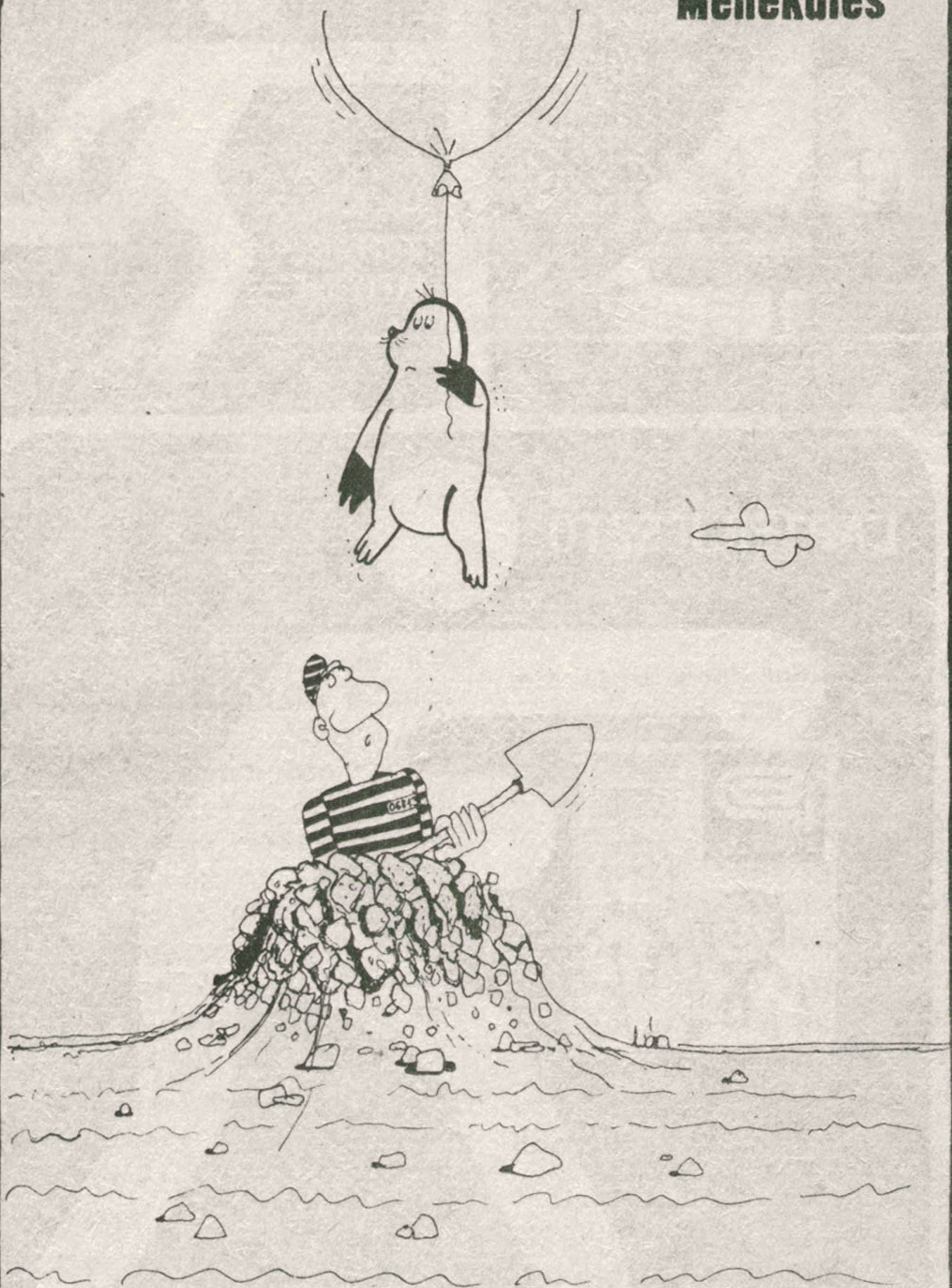
CSAK A
FÖLDRAJZ
TANÁR
MEG NE
LÁSSA...



LAPTERJESZTŐ



Menekülés



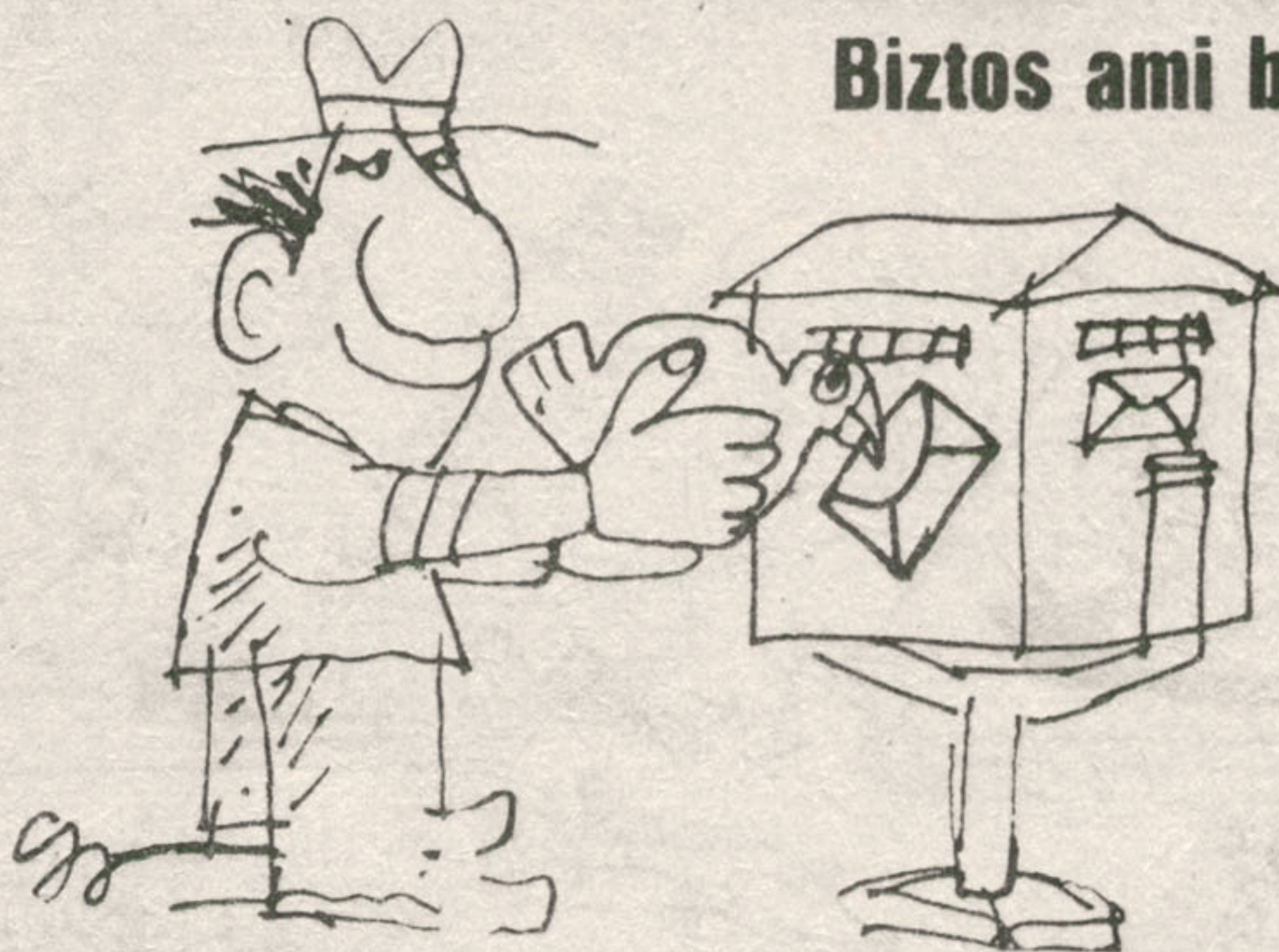
Protekció



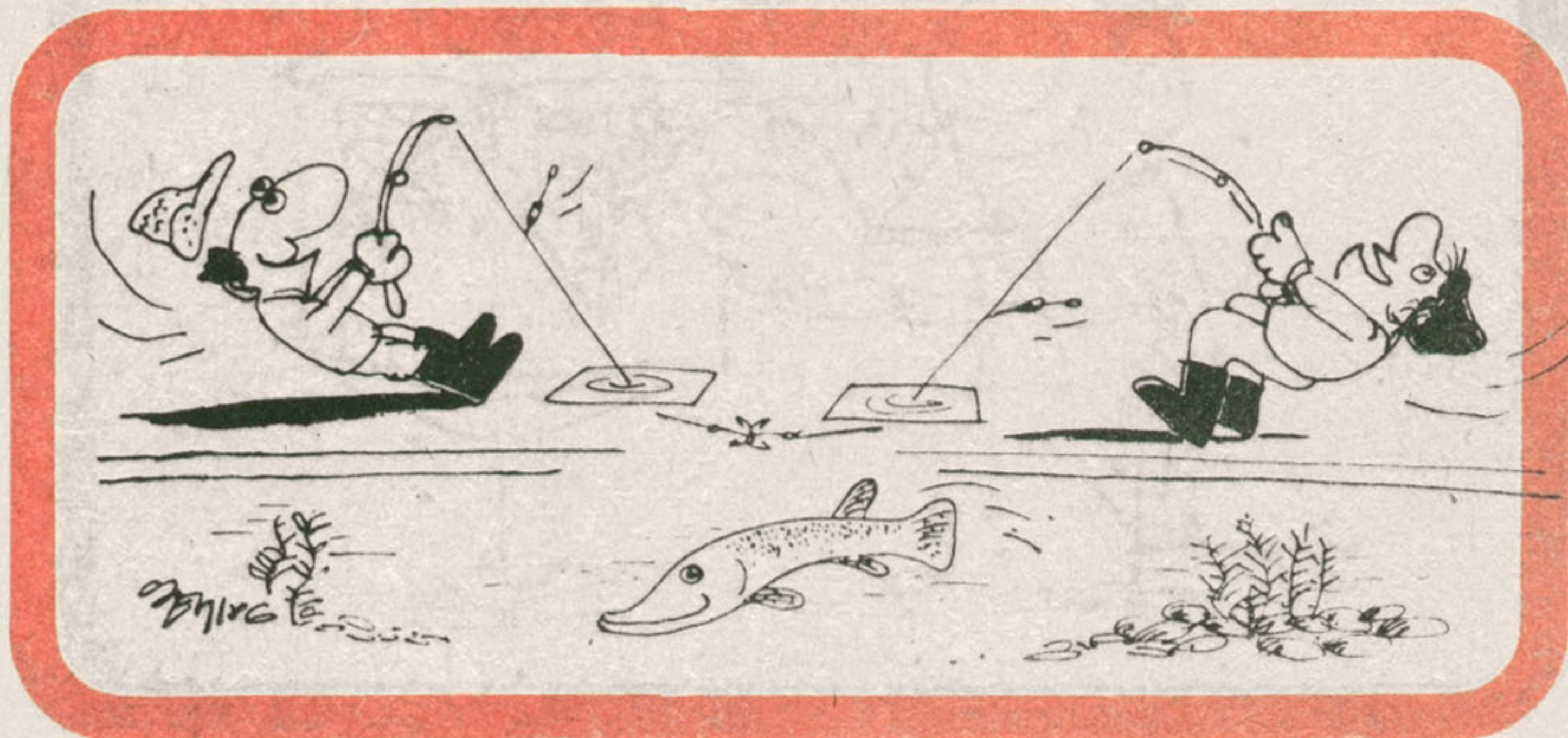
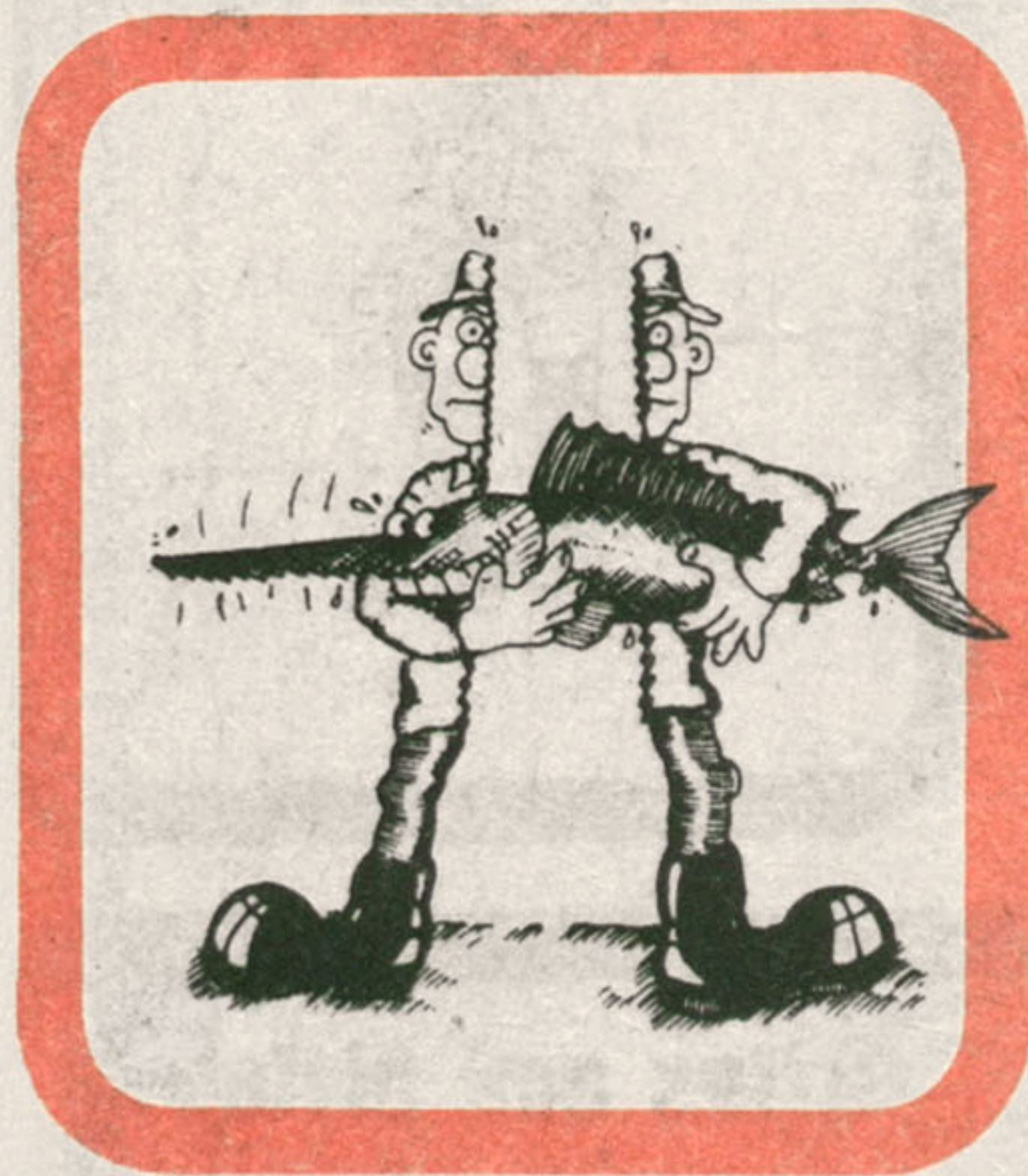
A csodaidomító



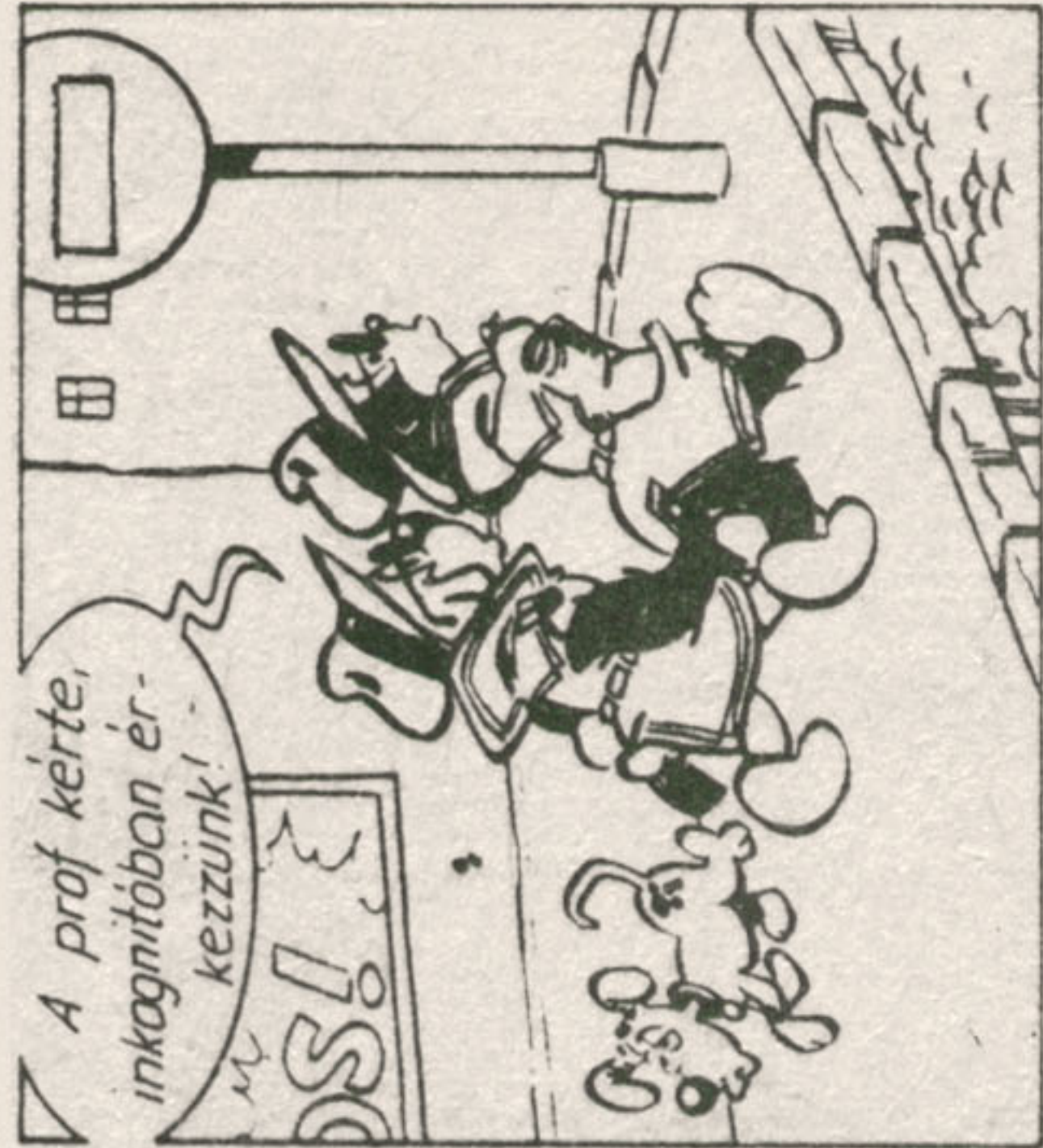
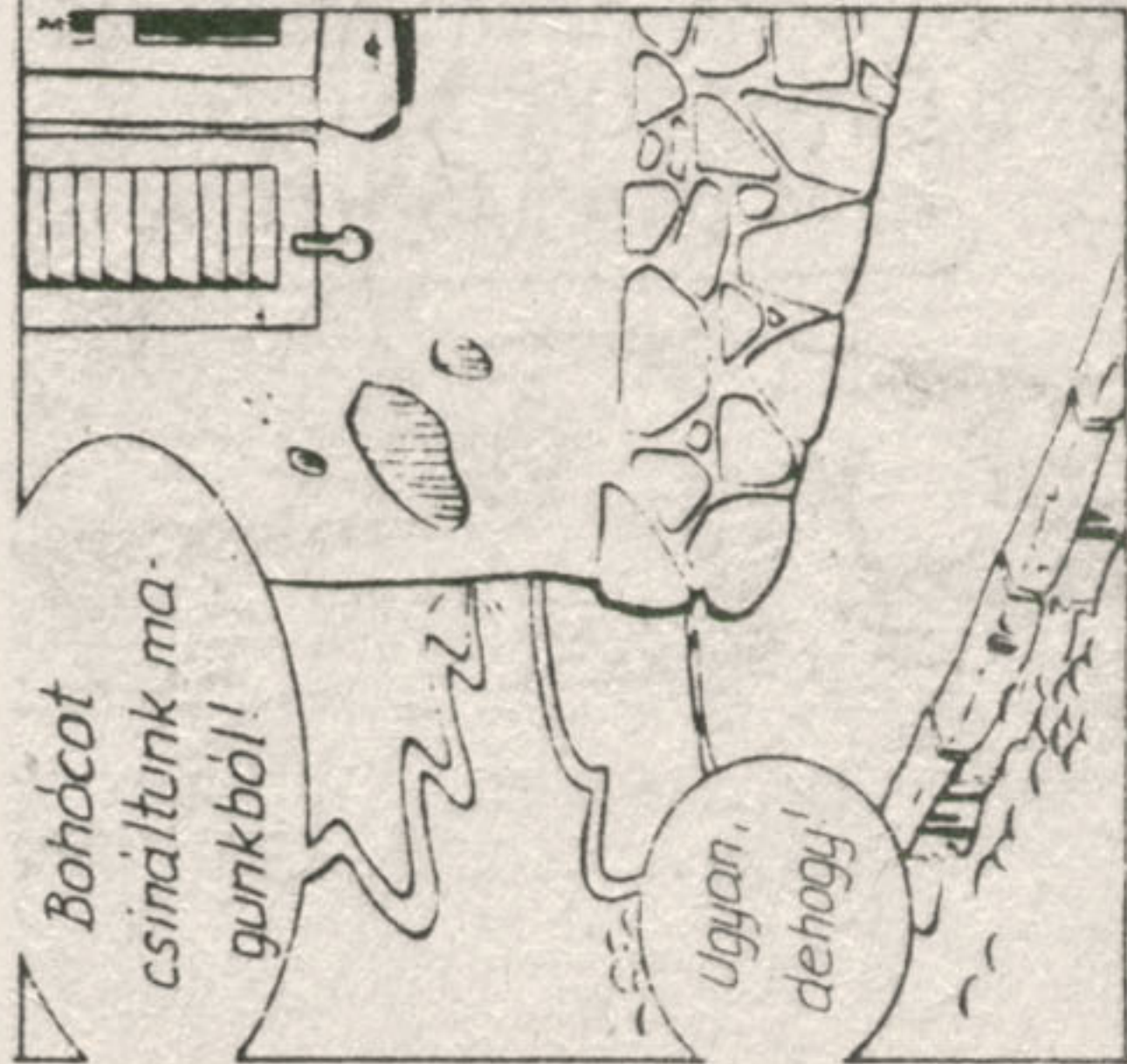
Biztos ami biztos

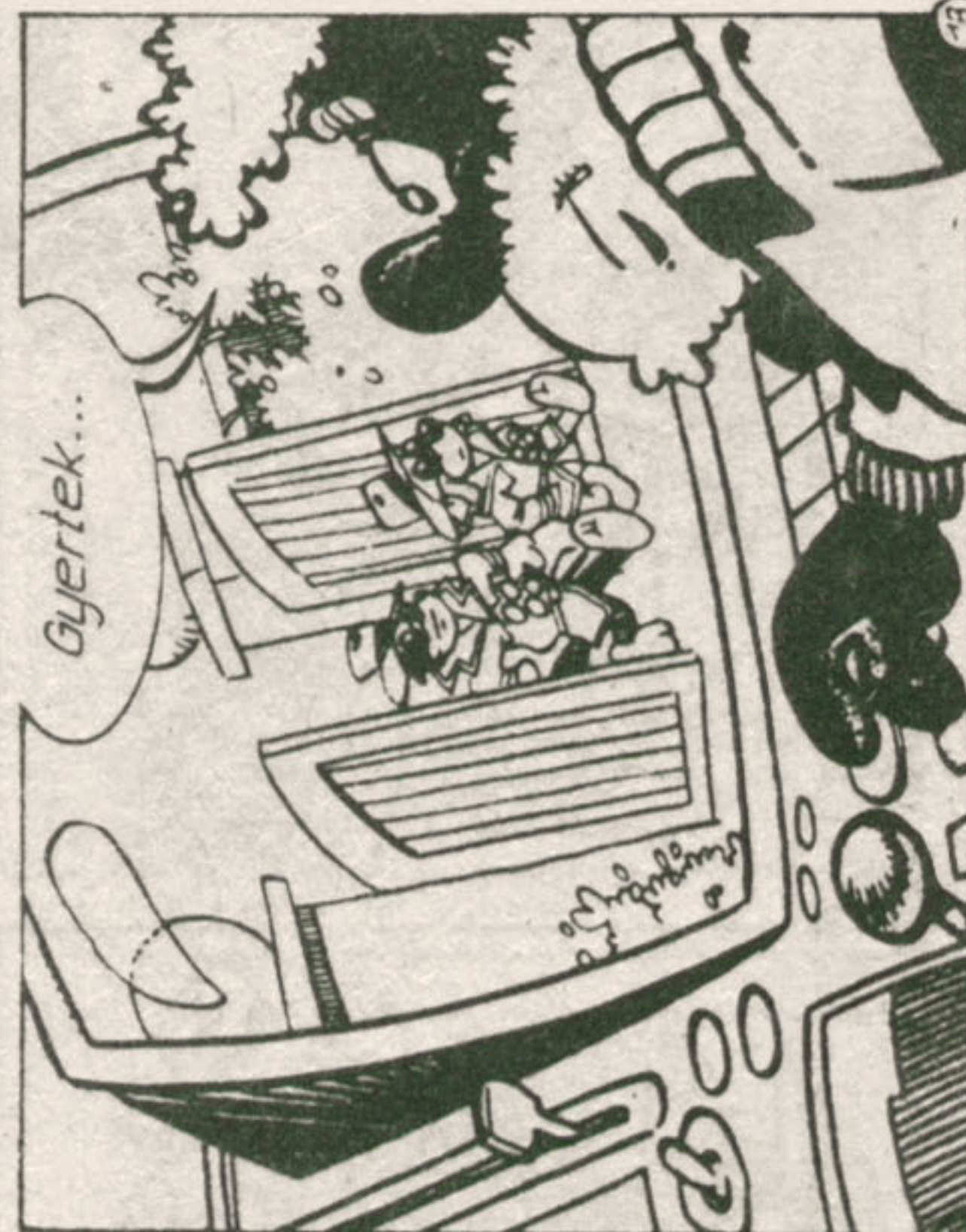
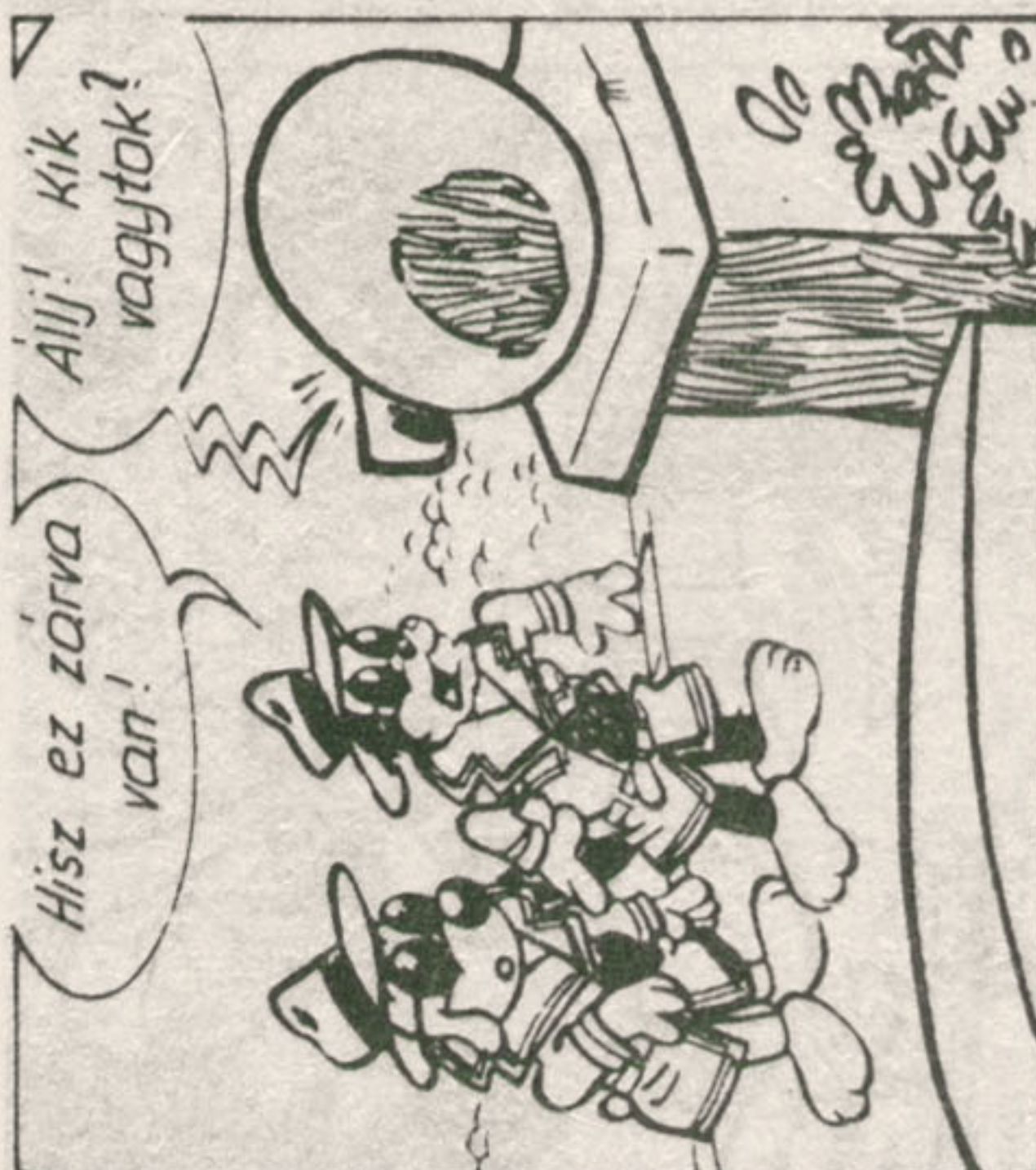


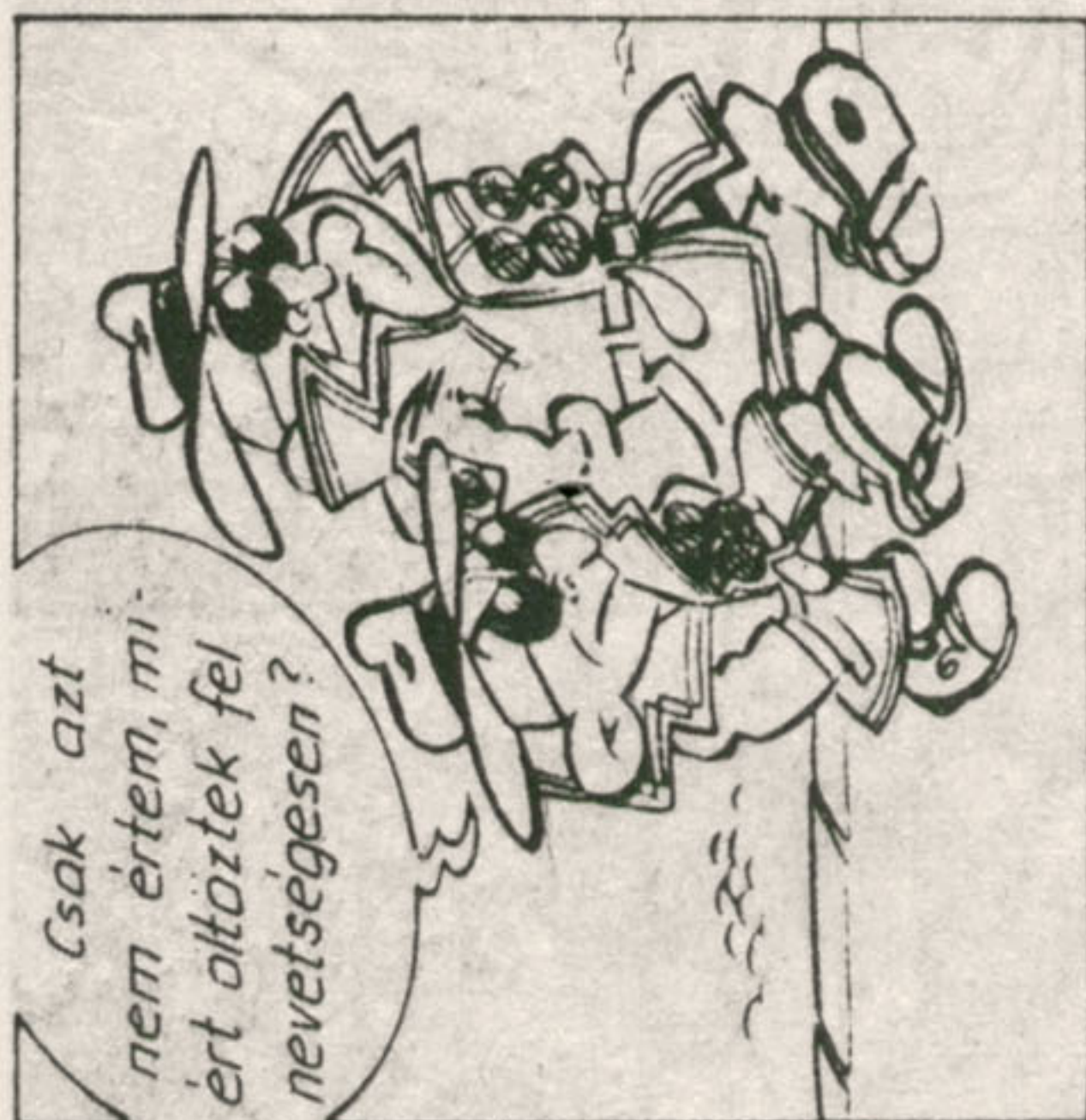
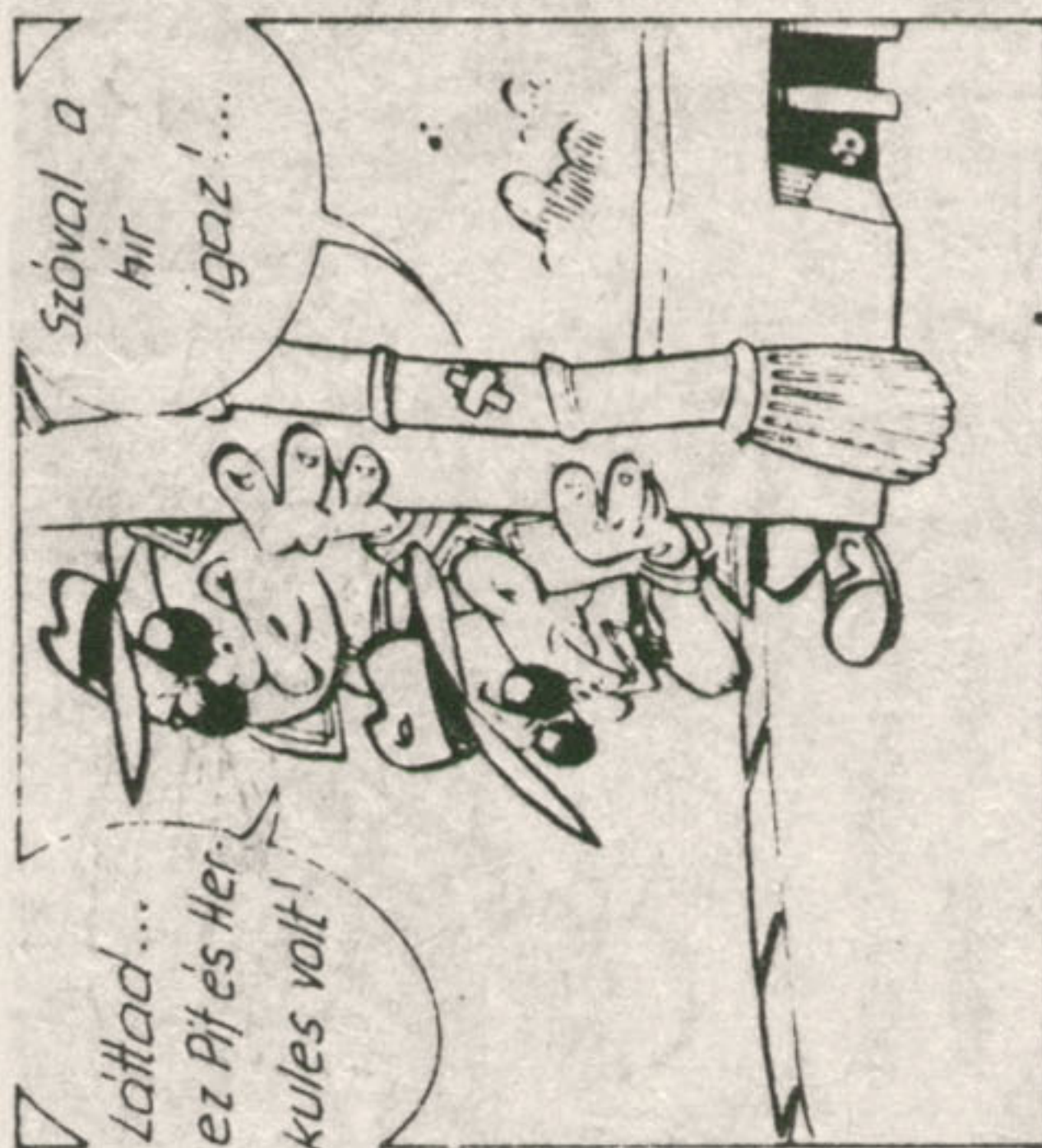
Kapás

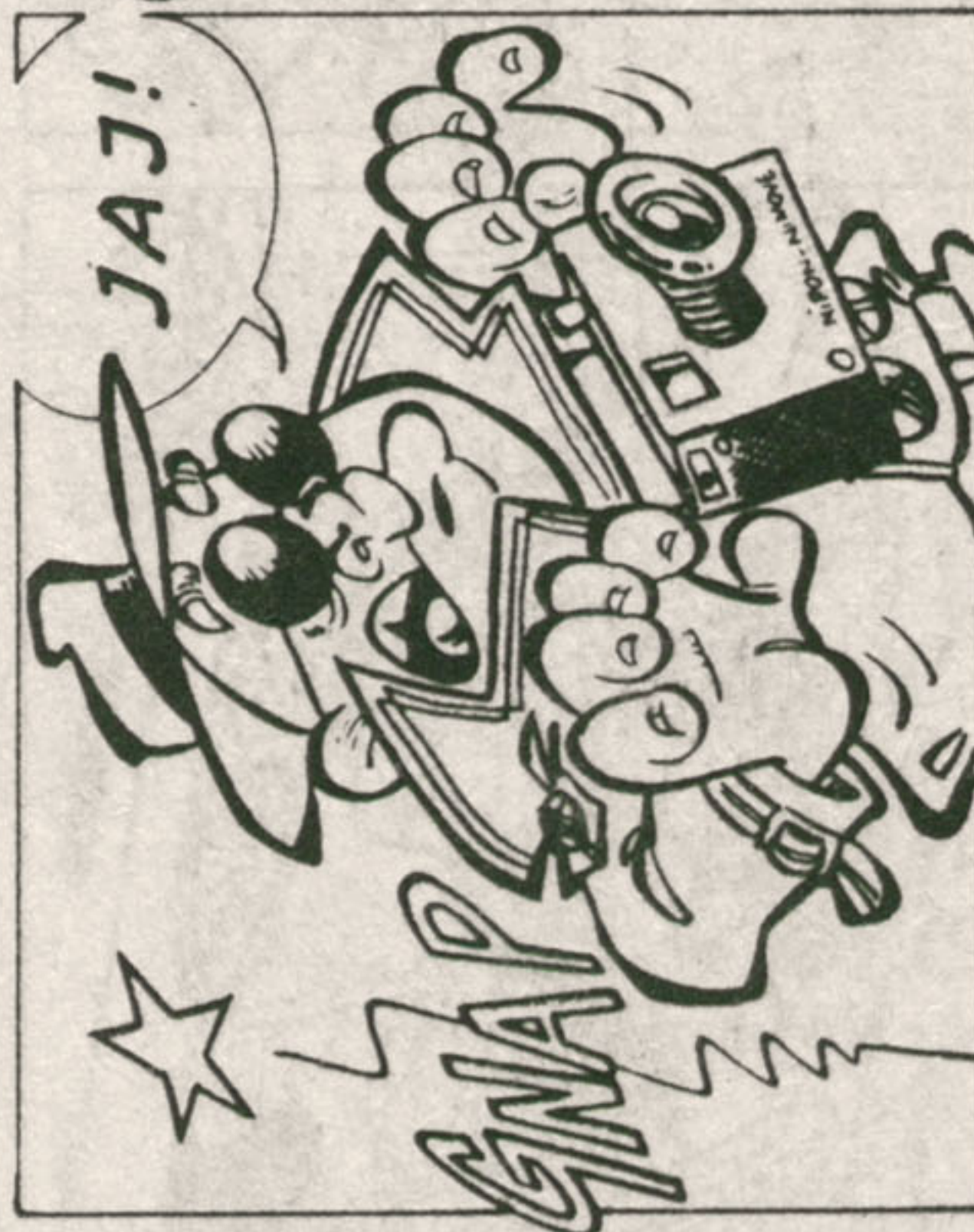
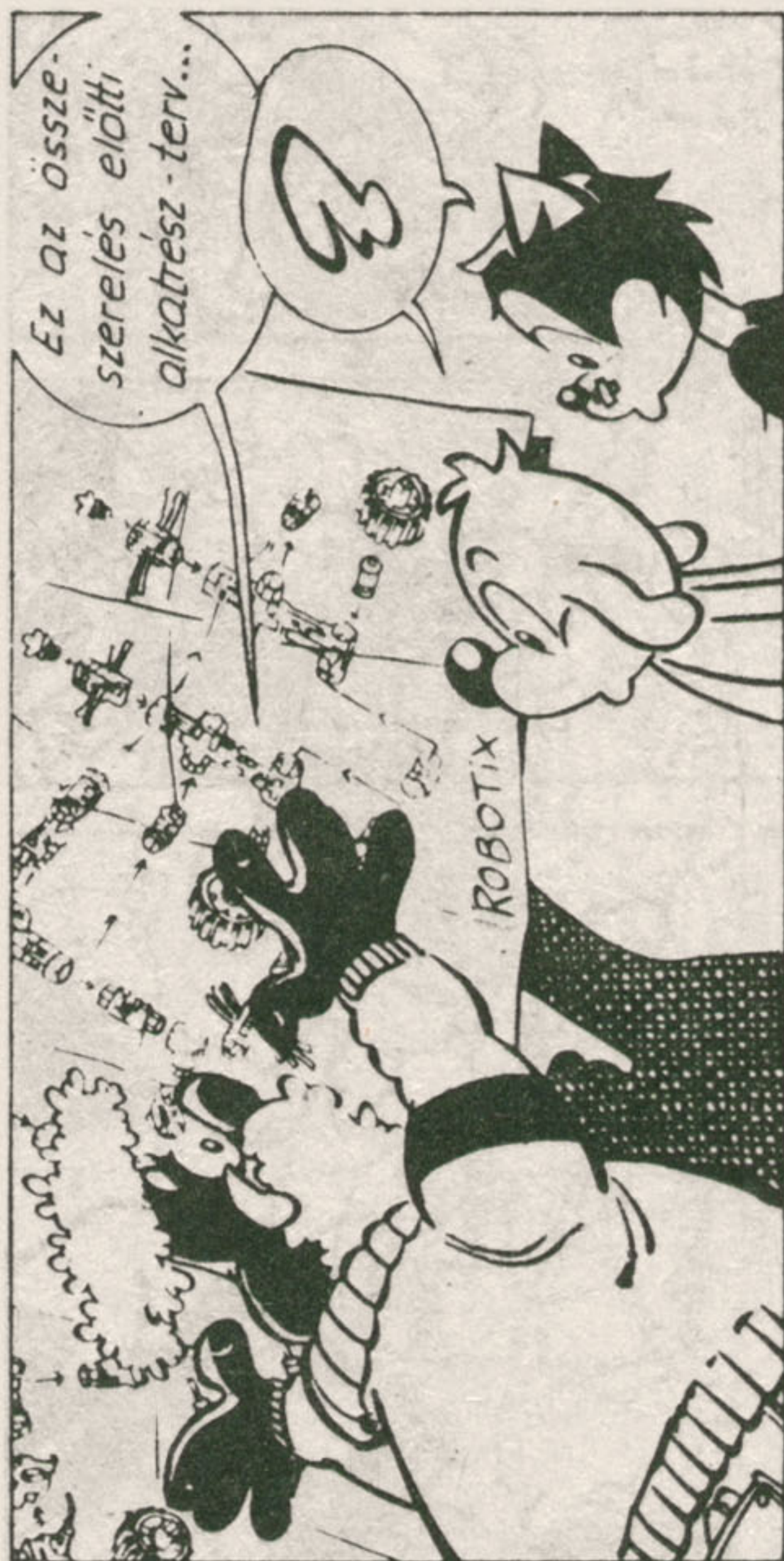


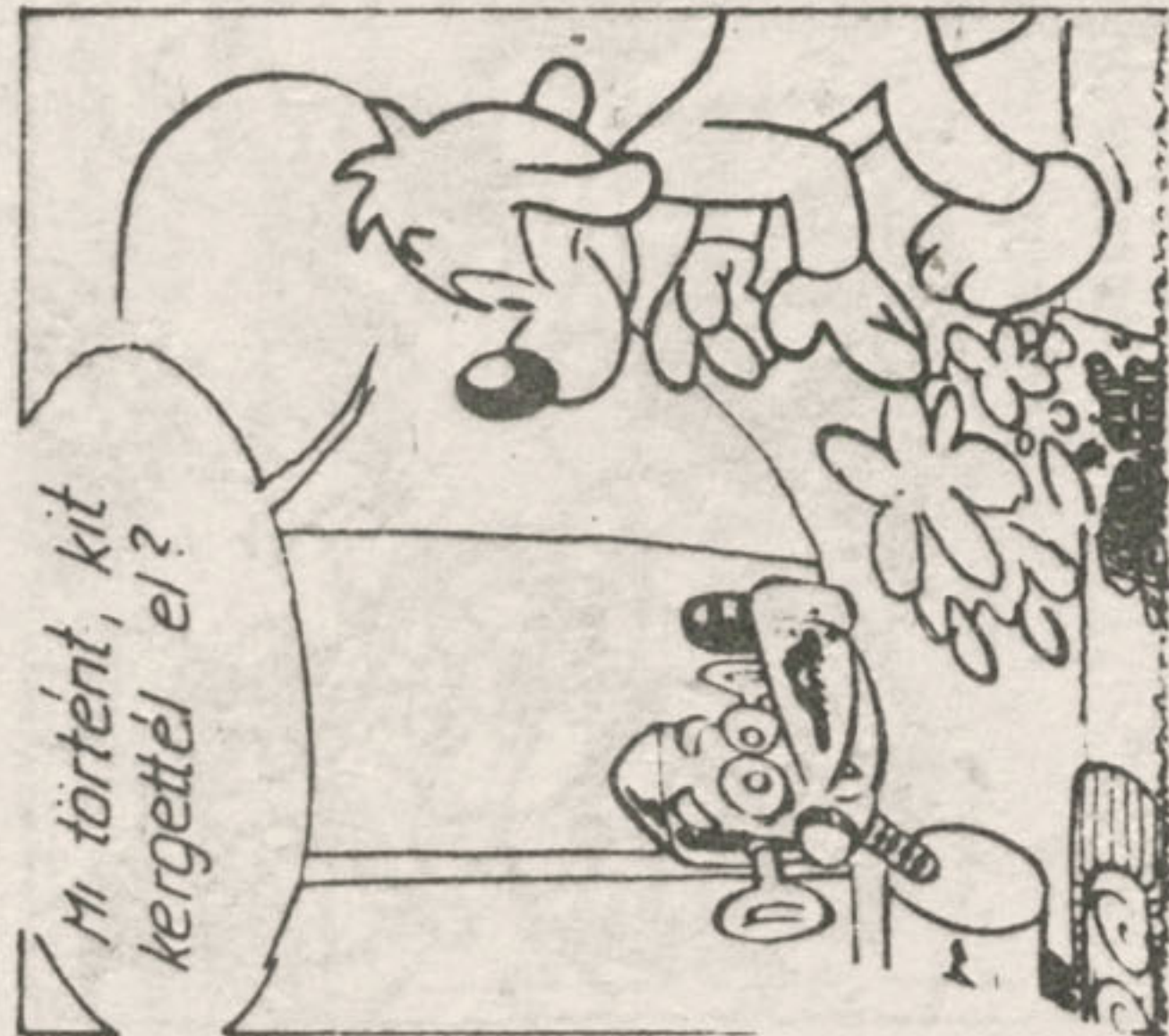


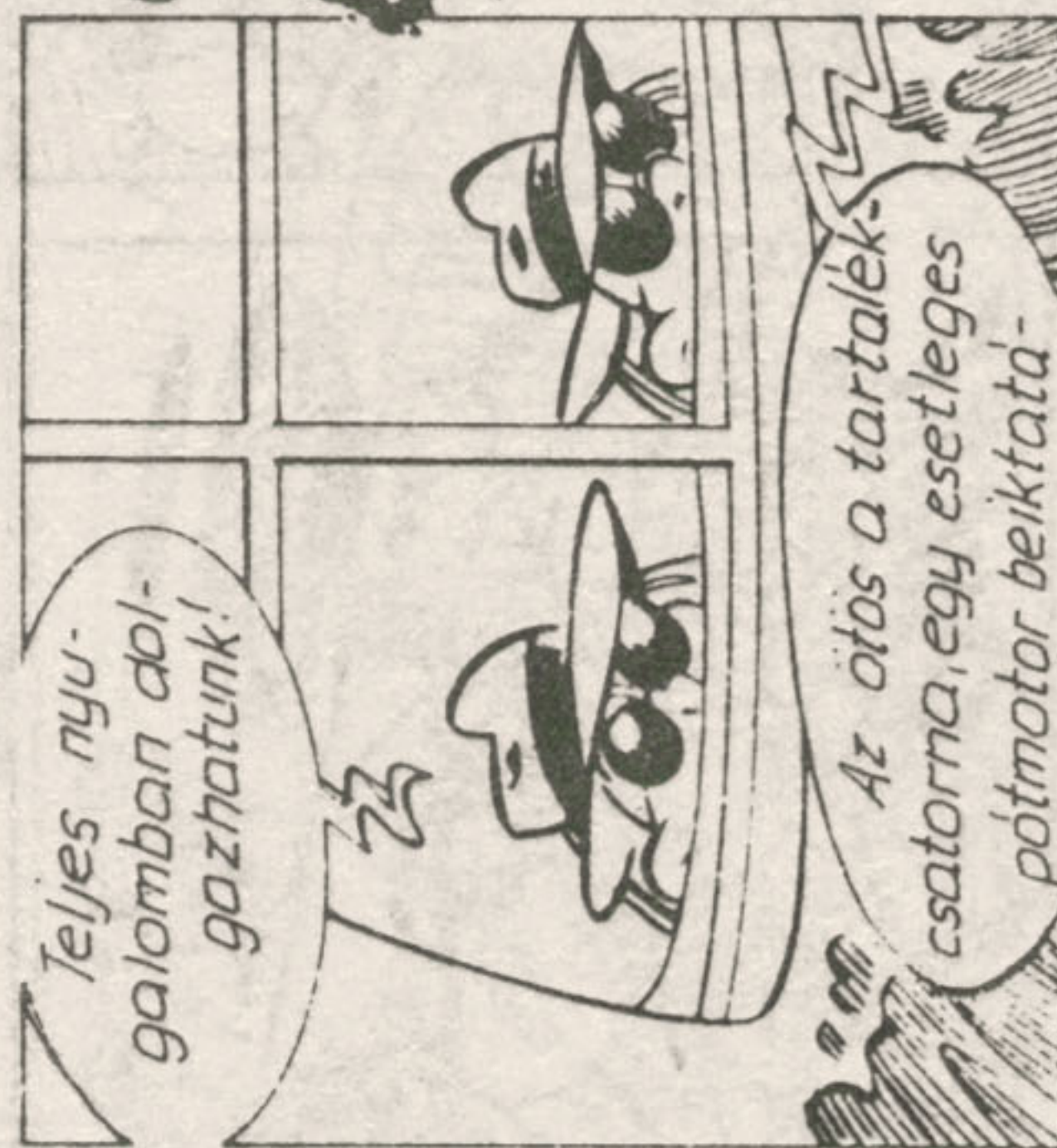


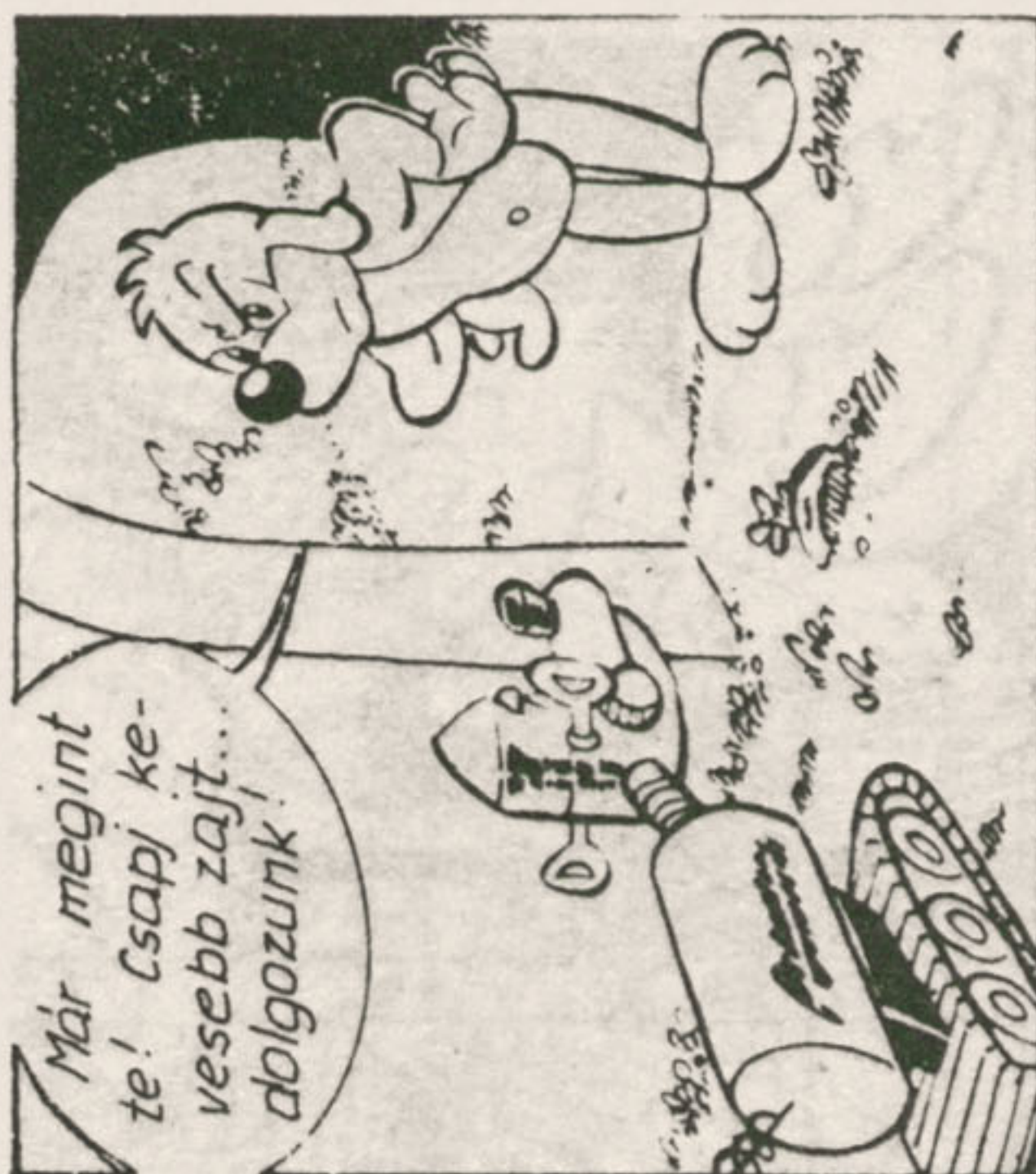


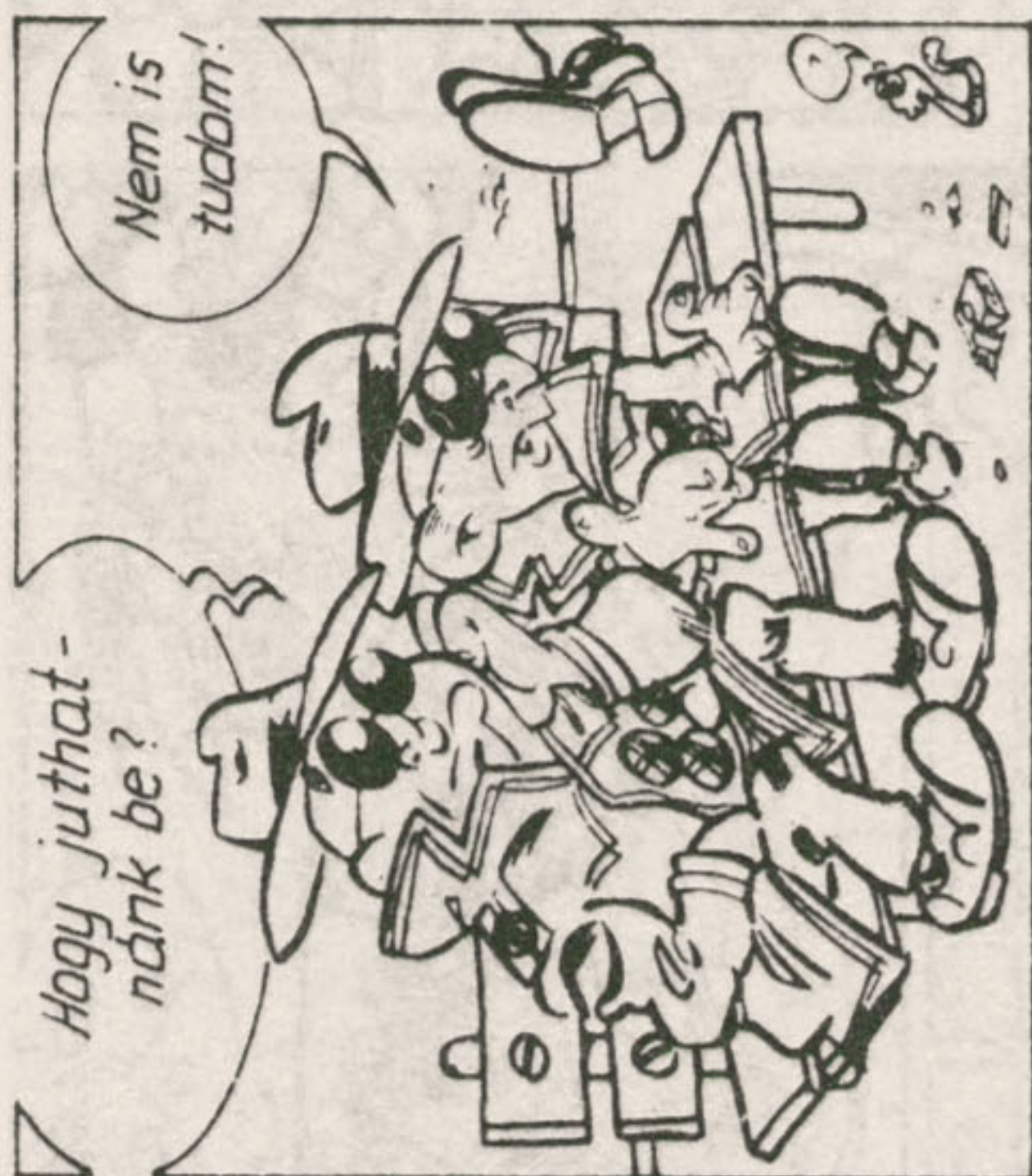


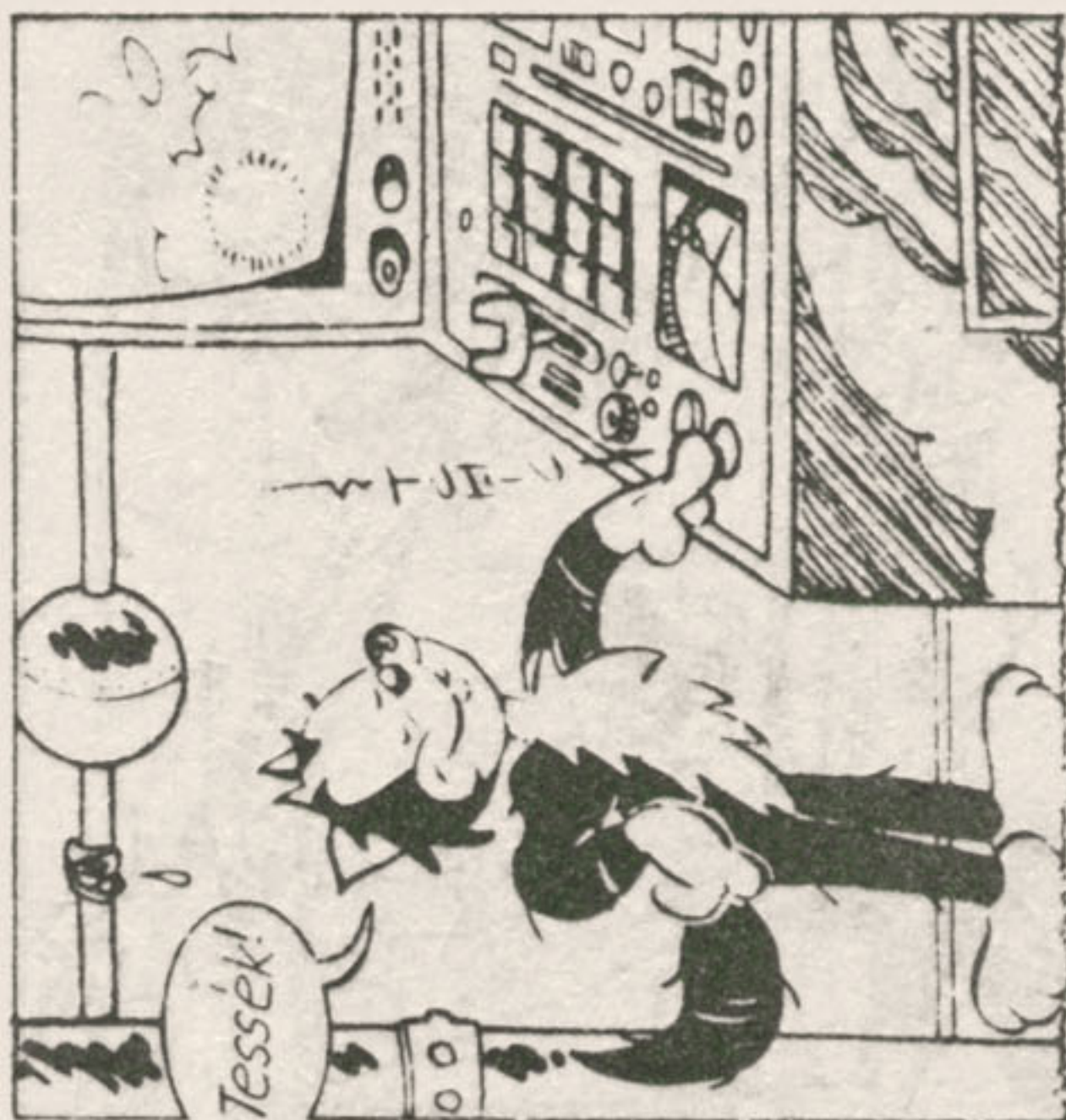
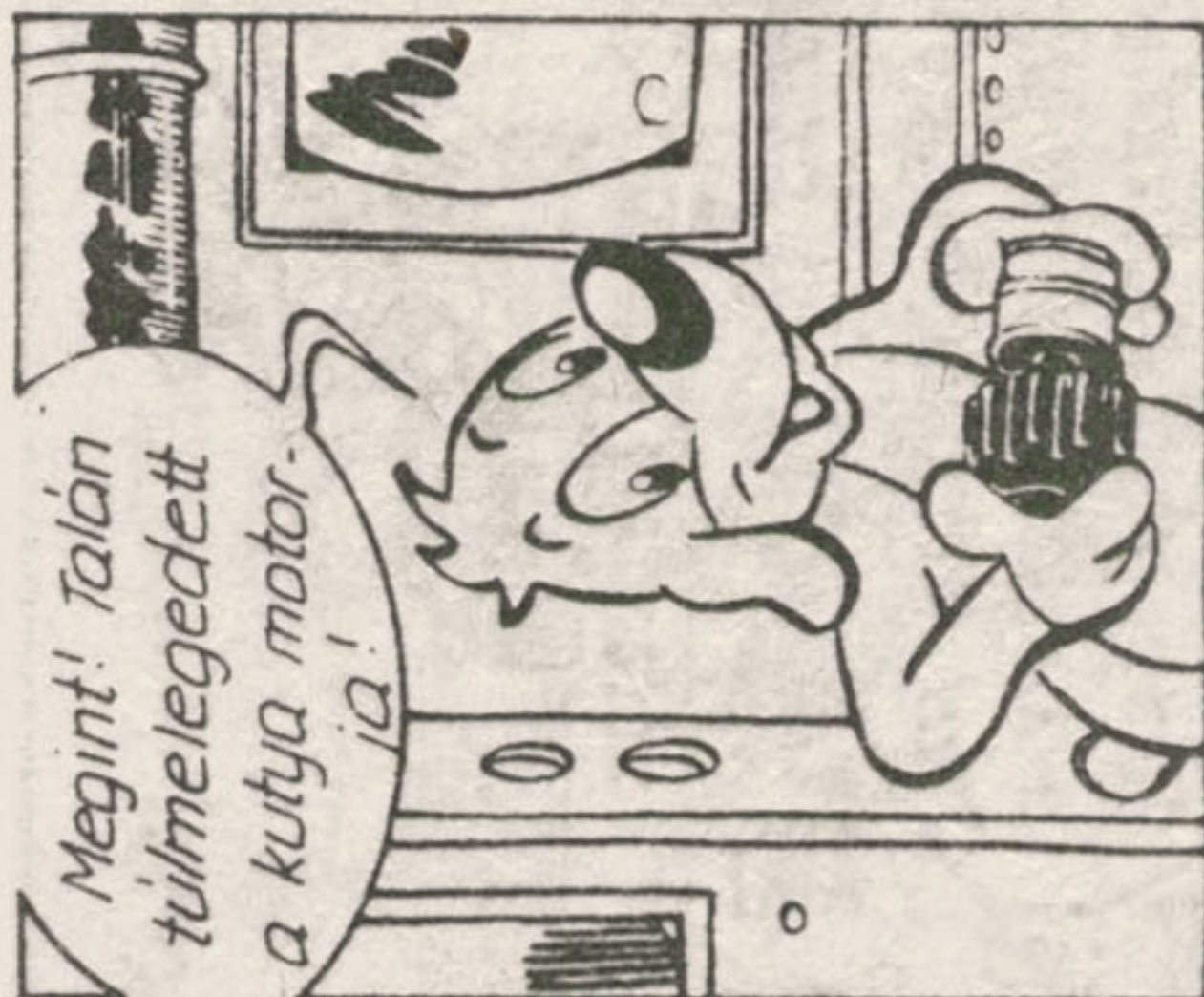


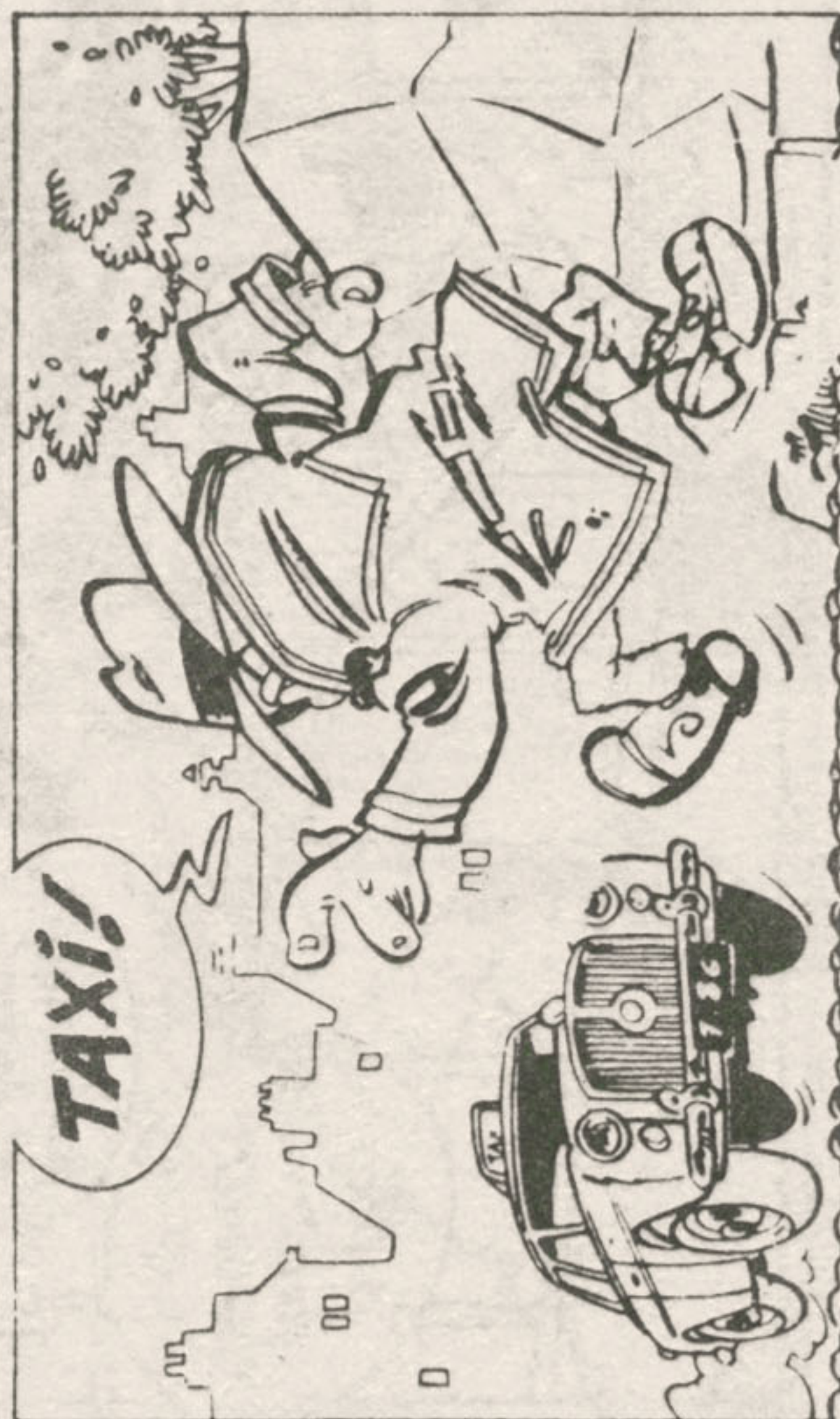
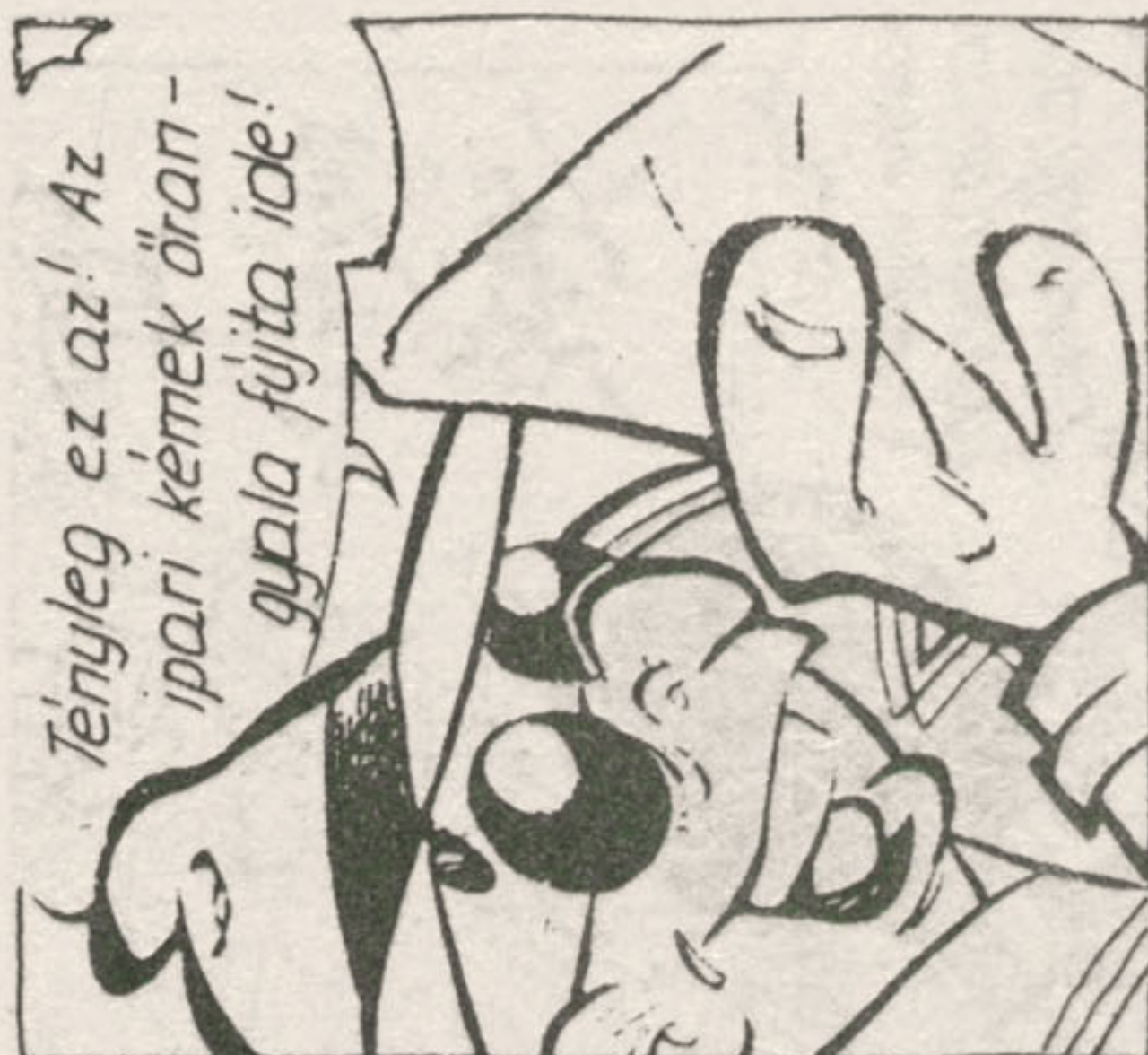
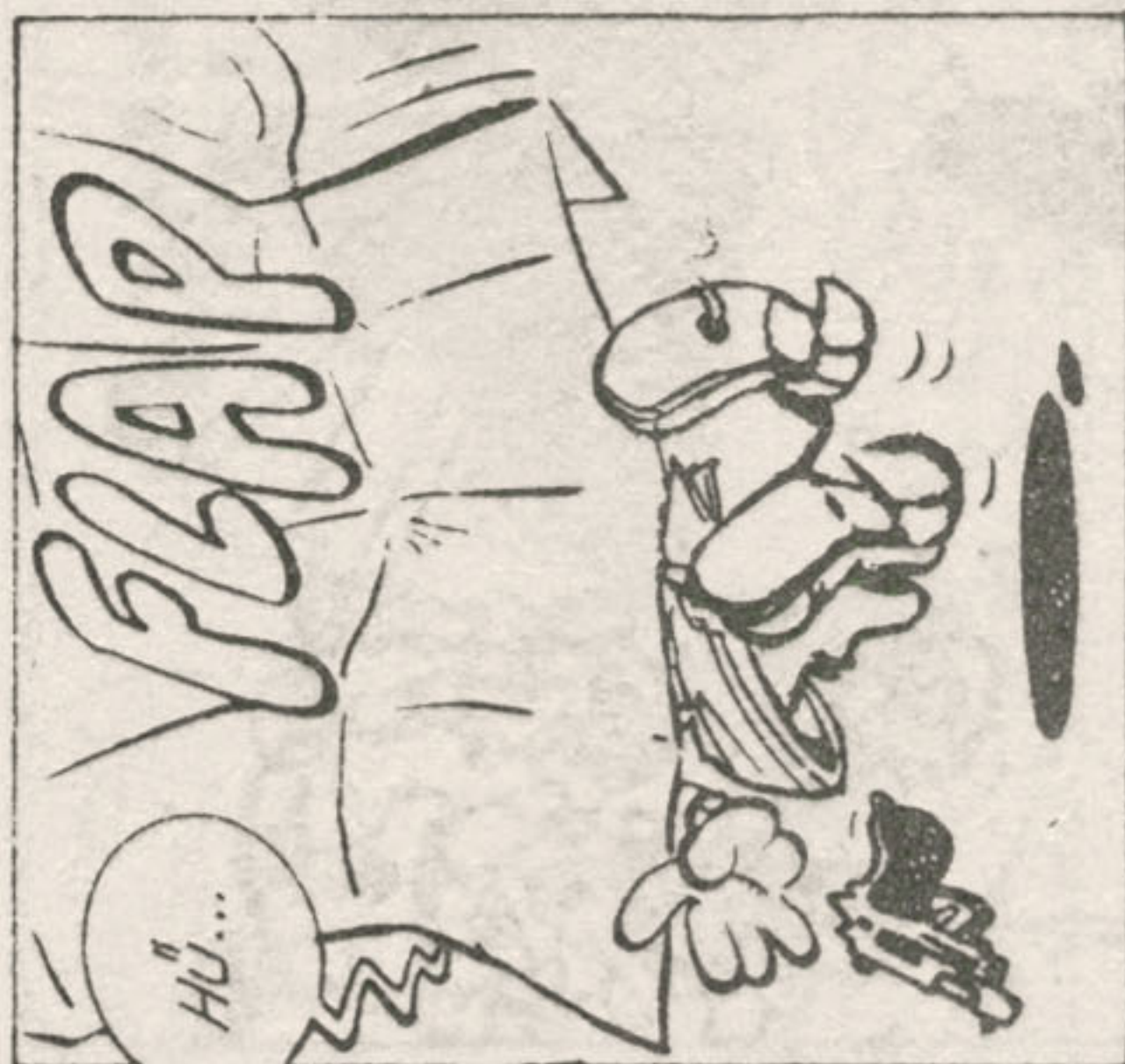










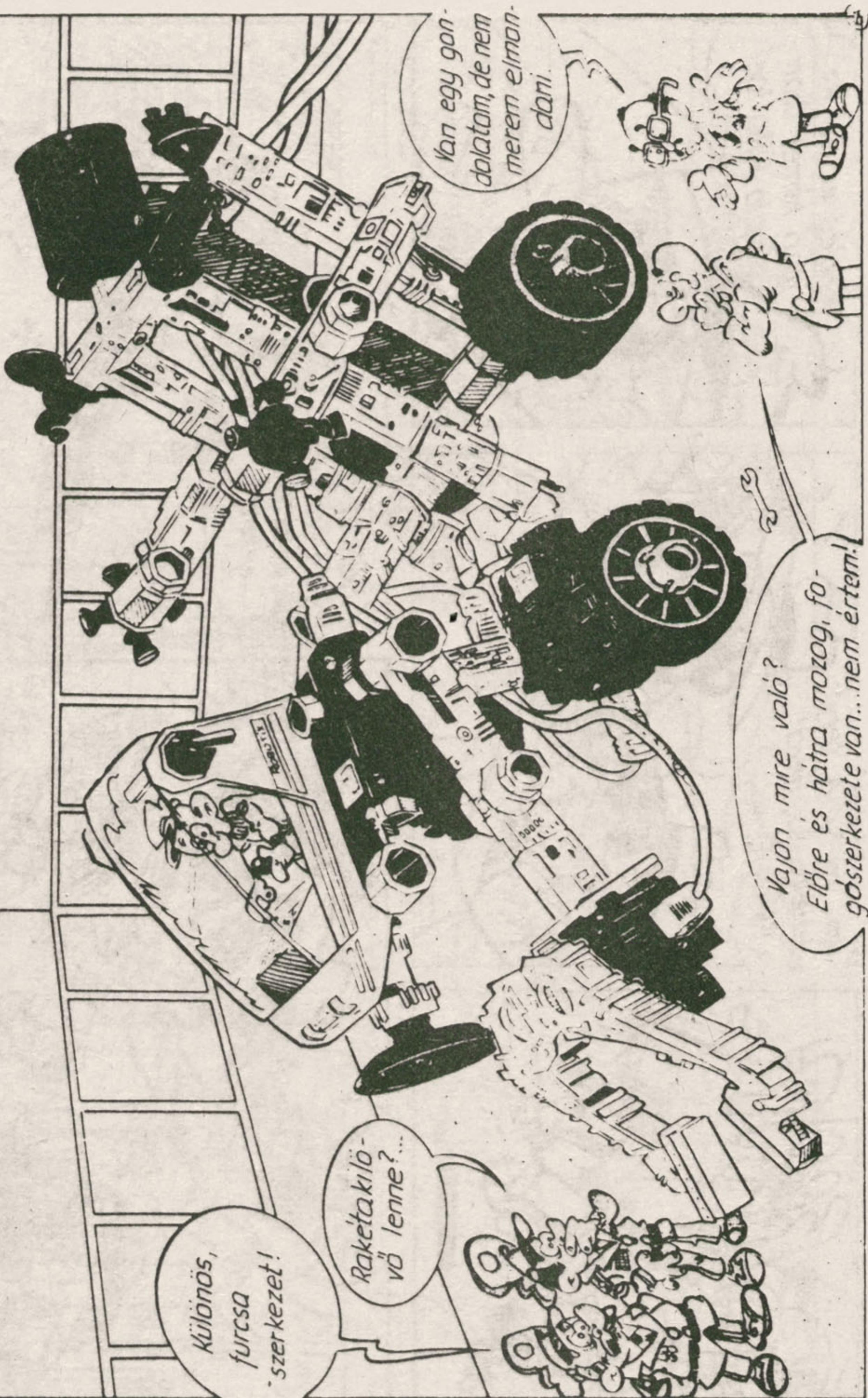


Különös,
furcsa
szerkezet!

Rakétakiló-
vő lenne?

Vajon mire való?
Előre és hátra mozog, fo-
gószerkezete van...nem értem!

Van egy gon-
dolatom, de nem
merem elmon-
dani.



SZÉPALMASI PROFESSZORNAL...

Kész! Most
te jössz,
Pif!



Most engedd
el!



Nos, hogy

tetszik a cu-
korfogó Robotix
készülékem?!

Remek szerken-
tyű, professzorom! 'Ü-
gyesen manipulál!

Aff... ekkora
cecó egy játé-
kért!





H. T. H.

Hahota

Találmányi Hivatal

A beküldött ötletek, találmányok, javaslatok nagy része olyan, hogy finomításra már nem szorulnak. Egy az egyben használhatók. Aki mégis valamivel jobbat tud, az okvetlenül jelentkezzen nálunk: a Hahota Találmányi Hivatalánál!

HÚSVÁLOGATÁS HÁZILAGOSAN

Sokan vagyunk, akik nem szeretjük a főzeléket. Tudom, tudom nagyon egészséges, de... Szóval sokat töprengtem azon, hogyan lehetne szétválogatni a húst, meg a főzeléket.

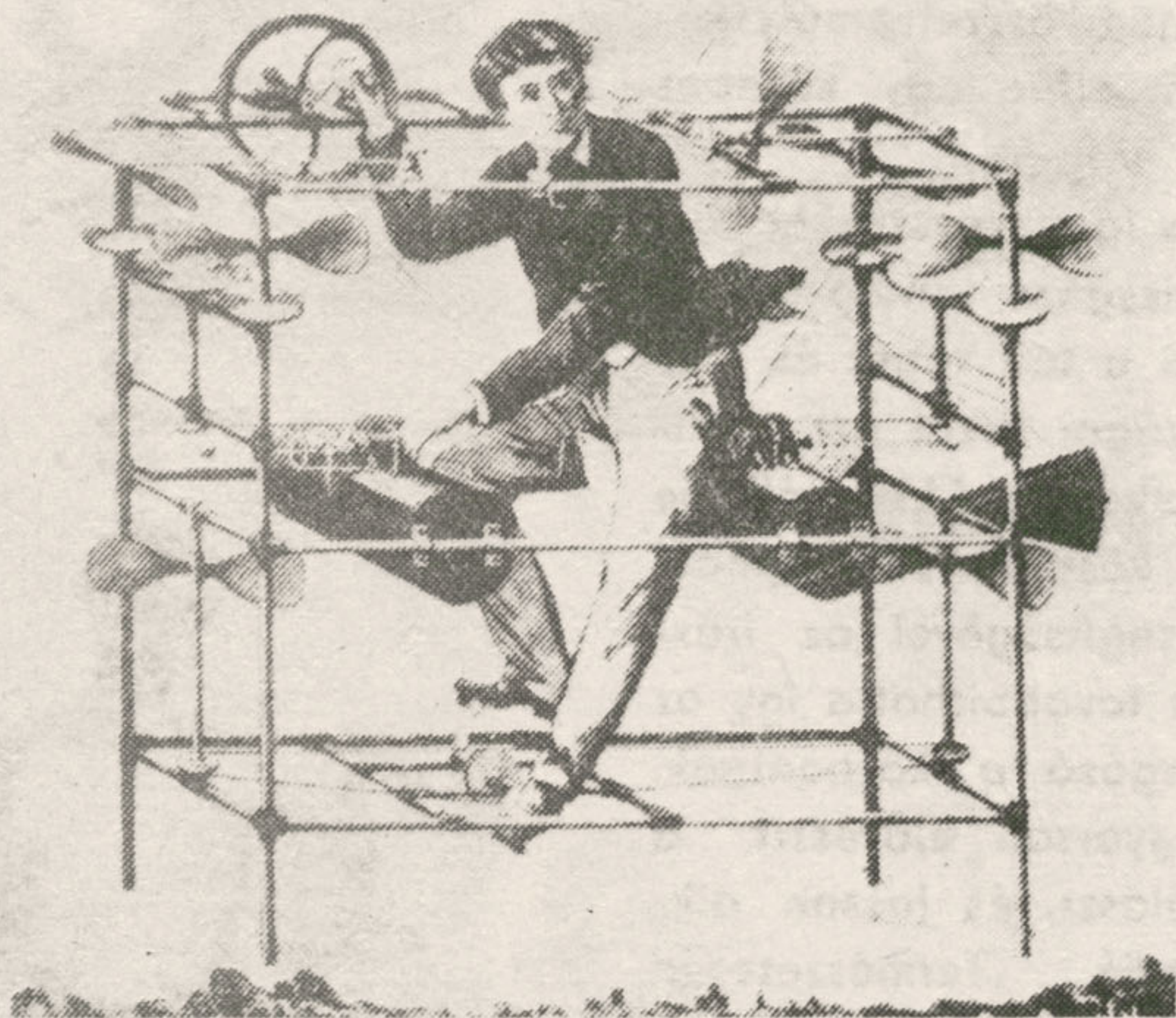
Ismeritek a frankfurti levest? Igen? Nos, az tele van remek

virslivel, de ott van az a sok, randa káposzta is. Én meg nem szeretek horgászni. Vagy a rakott krumpliban az a jó sok oldalas, tarja, füstölt hús elbújik a rengeteg burgonya (szépen mondom?) között. A krumplitól pedig mindig megfájdul a térdem.

Na szóval, a tarhonyás húsnál kezdődött az egész. Kicsit ízetlennek találtam, és jól megfűszereztem; só, bors, tárkony, és még valami, amiről nem tudtam, hogy mi. Ez a valami, ahogy később kiderült — vasreszelék volt. A hús pedig folyton a villámhoz tapadt. Innen csak úgy repült az eszem. Fogtam a mágneset, beletettem a lábosba, és az felszedte az összes húst. Hurrá! Egy kevés salátás, ecetes vízzel lemostam a reszeléket, és maradt a finom hús. Nem kellett válogatni, pillanatok alatt külön tányérra helyezhettem a tarhonyát és a lényegét.

Vércse Richárd,
Bp. Közvágóhid u. 4.

Légszennyezési repülvény



SZÚNYOGDUKK

Téged is csípnek a szünyogok, a darázsok? Neked is tönkreteszik a napozásodat? Kövesd a példámat! Dukkózd le magad! Hogy mivel? Nagyon egyszerű; szúnyogdukkal, vagyis páncélsprayvel. A fejlettebb iparral rendelkező országokban — így nálunk is — az aerosolos palackot kívánság szerint —, megrendelésre töltik meg. Kinek ezt, kinek azt tesznek bele. Rendelj nyúnyogdukkot bele, és kész!

Hogy az milyen? Mint a ... páncélruha. Megvéd a szúrástól. Először is vetkőzz le teljesen, majd fújd le magad a dukkal, vagyis a páncélsprayvel. Ez pillanatok alatt megszárad, a bevonat egy napig megvéd a döfködőktől.

Hogy milyen a szúnyogdukk összetétele?

Nem olyan nagy ügy, csak ezt meg azt össze kell keverni, és kész.

**Kovács Malária,
Szúnyogsziget**

VIZSGATOLL KÖLCSONZŐ

Miniatűr adó-vevő készüléket állítottam össze, amely kényelmesen elfér egy közepes nagyságú tollban.

Az adás igen egyszerűen történik. A vizsgázó tanuló a szájába veszi a toll végét és szopogatni, rágni kezdi azt, mint ha gondolkodna. Ekkor áll be vételre a központ. A szájmozdulatok segítségével az írásbeli tételt továbbíthatja így az illető vizsgázó a központnak. Itt villámgyorsan előveszik a helyes választ, és lassan diktálni kezdik. Természetesen olyan mértékben (2-es, 3-as, 4-es, esetleg 5-ös osztályzati színvonalon, ahogy azt a megrendelő kéri). Vételhez a tollat tegyük a fülünk mögé, vagy szórakozottan vakargassuk a fülünk tájékát. A leadott szöveg mindig csak 1—2 mondatos, hogy a vizsgázó nyugodtan le tudja írni. Minden ügyfelünknek garantáltan más-más szöveget továbbítunk, nehogy méltánytalan vád illesse őket. A toll egyébként még írásra is használható!

**Ezer József,
ezermester**

Zuhanybicikli





Madárszállvány



SKÓT KETTES

A fővárosban nagyon sok utcai telefonfülke van, amelyik — mint a kacska a nokedlit —, elnyeli a kettest. Vonalat nem ad, hiába püfölsz, semmi. Újításom lényege; vékony damil szálát ragasztottam a kétforintos élére. Száradás után az így előkészített pénzt bedobtam a telefon megfelelő nyílásába. Ha vonalat adott, akkor elengedtem a damilt, ha nem, akkor szép lassan visszahúztam,

és kerestem egy másik fülkét.

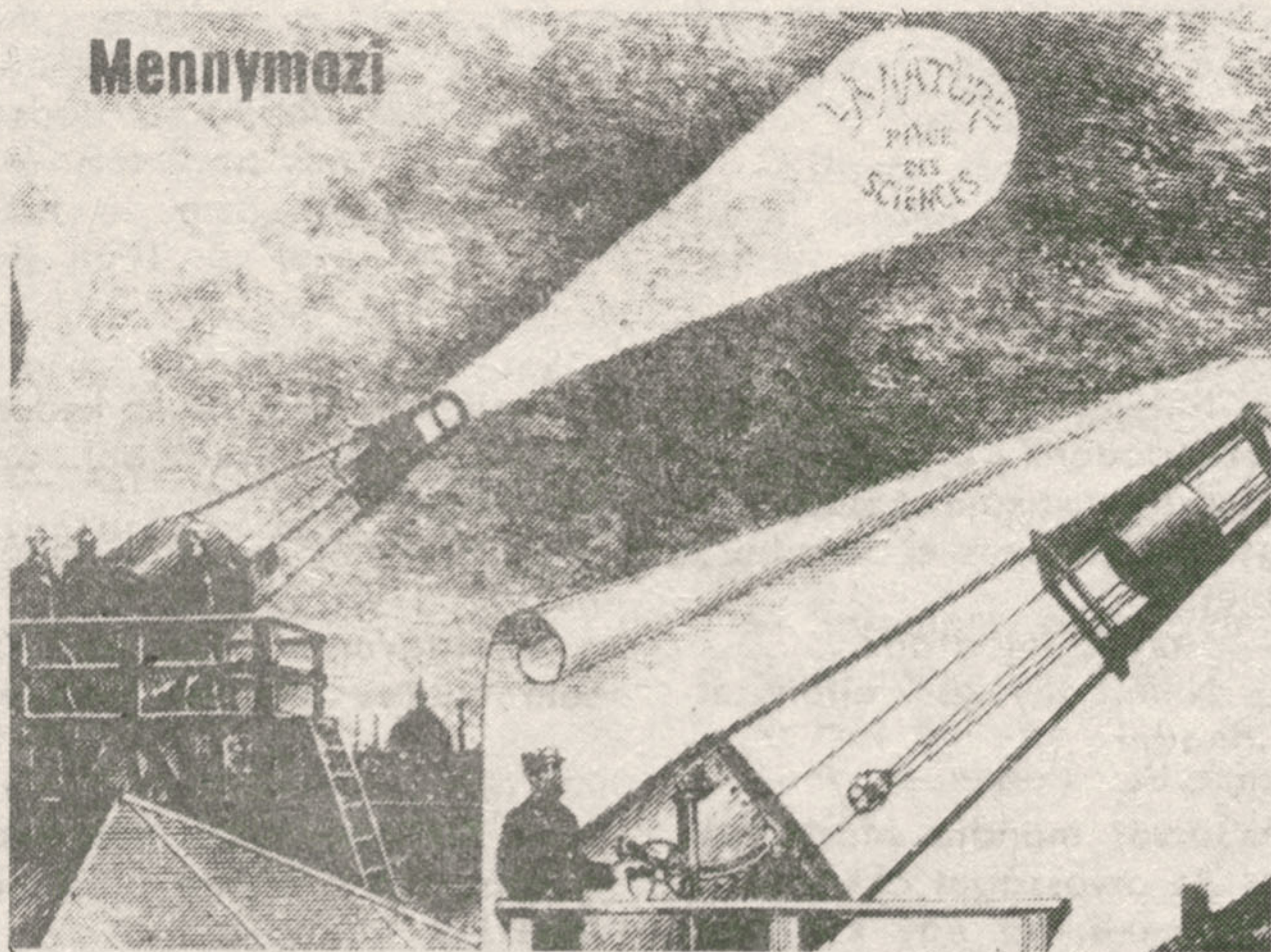
Az pedig aljas rágalom, hogy ennek a módszernek a segítségével órákon keresztül beszélgettem a haverommal, hiszen, ha már kattán egyet, azaz a gyomrában van a pénz, akkor onnan nemhogy damillal, de még horgászfelszereléssel sem lehet visszapecázní a pénzt. (Sajnos!)

SKÓT PÉTER,
orvhorgász

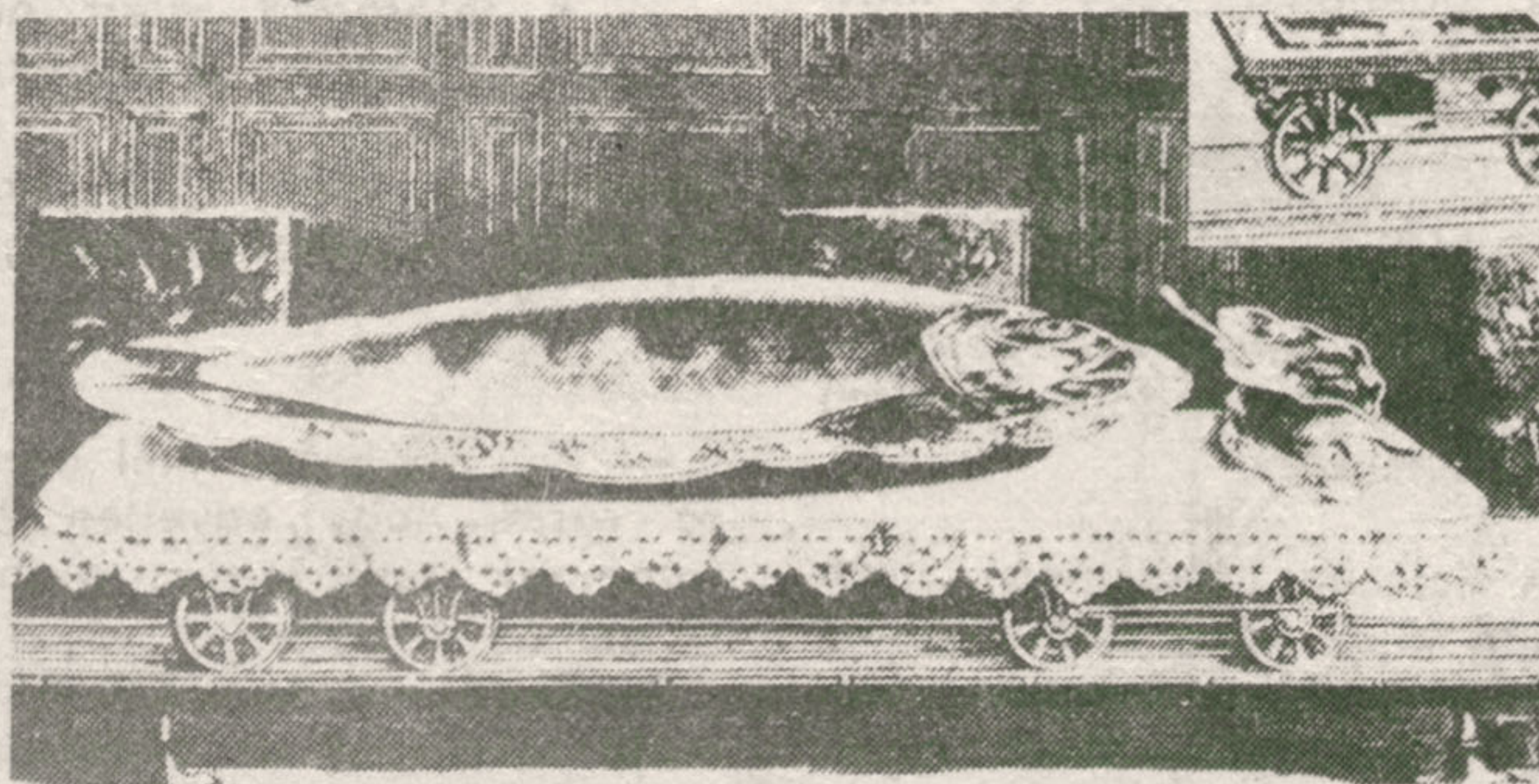
Városnézeti csusszancs



Mennymozi



Keszegvasút



TAVASZI SALÁTA

KÜLFÖLDRŐL

— Mit jelent ez a csomó a zsebkendődön?

— Ezt anyukám kötötte rá, hogy ne felejsem el feladni a levelet.

— Na, és feladtad?

— Nem, anyukám elfelejtette ideadni.

*

Az orvos mondja Márkónak:

— Az orvosságot akkor is be kell vened, ha egy kicsit keserű az íze! Mindig gondolj arra, hogy ez most limonádé.

— Hát akkor nincs baj — mondja Márkó —, limonádét fogok inni, és mindig arra fogok gondolni, hogy ez most orvosság!

*

A tanítónő kérdezi:

— Gyerekek, ki szokott segíteni otthon anyukának?

— Én — jelentkezik Vera —, már egy hete magam csinálom meg a leckét!

*

A feleség: Hogyhogy ilyen későn jössz haza a munkából?

A férj: Nem tehetek róla. Ma sokkal mélyebben aludtam el, mint máskor.

Amikor Márkó, apuka kedvence hazaért az iskolából, apuka megkérdezi:

— Kisfiam, nagyon megkínóztak a vizsgával?

— Nagyon... De egy szót sem tudtak kihúzni belőlem!

*

— Kisfiam, miért nem eszed a káposztát? Hiszen attól nőni fogsz!

— Jaj, apa, ha attól nőni lehetne, a nyulak már mind akkorák lennének, mint az ökrök!

*

— A feleséged miért nem altatódallal altatja a gyereket?

— Megpróbálta, de azt mondták a szomszédok, hogy inkább a gyereksírást hallgatják.

*

— Pincér! Ez az étel annyira rossz, hogy egyetlen barátomnak sem fogom ajánlani ezt az éttermet!

— Rendben van uram. Akkor majd számítunk az ellenségeire.

— Mirjana, nélküled úgy érzem, mintha a Szaharában lennék — mondja a fiú tánc közben az imádottjának.

— Rendben van. De ez nem lehet ok arra, hogy úgy táncolj, mint egy teve.

*

A vendég mondja a pincérnek fizetés közben:

— Azt az egy szelet halat olyan drágán számította, mintha egy egész halat rendeltem volna!

— Nálunk ez így szokás, uram.

— Még szerencse, hogy nem marhaszeletet rendeltem!

— Az anyósomnak időben ki kell érnie az állomásra a vonathoz — mondja a vő a taxisnak.

— Bízva rám. Úgy megyek vele, mintha az én anyósom lenne!

*

Egy nő az étteremben nincs megeledve az étellel. Oda hívja a pincért.

— Kérem, hívja ide a főnököt!

— Sajnálom, asszonyom, de a főnök most nincs itt.

— Hát hol van?

— A szomszéd étteremben ebédel.

Hasonlóságok 1.



A tanító kérdezi az iskolában:

— Perica, tudsz-e mondani példát az igazságtalanságra?

— Igen. Igazságtalan az, amikor apukám hibásan csinálja meg a matematika leckémet, és én kapom érte az egyest.

*

A fiatal házaspár ül a sötétben, miközben a rádióból halk zene szól.

— Most mire gondolsz? — kérdi az ifjú férj.

— Arra, amire te — válaszolja a felesége.

— Nagyszerű! Akkor gyűjtsd

meg a villanyt, és hozz két üveg sört a hűtőből!

*

— Azt állítja, hogy nem jók a süteményeim? — mondja a cukrász a reklamáló vevőnek. — Maga még meg sem volt, amikor én már süteményeket készítettem.

— Elhiszem — mondja a vevő —, de én nem azokból a süteményekből kértem.

*

— Miért, veszett össze Mari-ka az udvarlójával?

— Mert azt mondta neki, találja ki, hány éves.

Hasonlóságok 2.



- Na és?
- Kitalálta.

*

Két gyerek veszekszik:

- Megmondalak apukámnak, hogy kővel dobáltál.
- Na, ne mondd! Te kezdted!
- Igen, de én nem találalak el.

*

Az orvos egy receptre írja föl a betegnek a diétás utasítást, hogy a beteg el ne felejtse. A beteg nézi a receptet, majd megkérdi:

- Doktor úr, ezt a diétát most étkezés előtt, vagy étkezés után kell bevenni?

A pszichiáternek panaszkodik a páciense:

- Szörnyű álmom volt az éjjel. Azt álmodtam, hogy bika vagyok, és megettem egy egész hegy füvet.

— Nyugodjon meg, ez mindeenkivel előfordulhat álmában.

- Értem, értem, de akkor azt magyarázza meg, hová tűnt a párna a fejem alól?

*

A tanító figyelmezteti a tanulót:

- Ötödször kaptalak rajta, hogy a szomszédod dolgozatát olvasod!

- Nem tehetek róla, hogy olyan olvashatatlanul ír...

Hasonlóságok 3.



A kisfiú a kezében egy kalapáccsal beszalad az anyukájához a konyhába, és megkérdezi:

— Anyuci, hány óra van olyankor, amikor a kismutató a tizesen áll, a nagymutató meg a padlón van?

*

A tanító magyarázza a gyerekeknek, milyen a színház:

— Figyelj ide! — mondja egy diáknak. — Most te vagy a színész, én meg a néző...

— És meg tetszik engedni, hogy súgó is legyen?

*

Egyik texasi farmer dicsekszik a másikkal:

— Az én birtokom olyan nagy, hogy ha reggel elindulok autóval, csak másnap reggel érek a másik végére.

— Elhiszem — válaszol a másik —, nekem is volt már ilyen rossz autóm.

*

— Benned csak az a hiba, hogy minden ostoba embernek igazat adsz!

— Igazad van...

*

A menyasszony kérleli a vőlegényét:

— Ha feleségül megyek hozzád, akkor leszoksz a dohányzásról?

— Le.

Hasonlóságok 4.



- És inni sem fogsz többé?
- Nem fogok.
- És a kávéházba se még többé?
- Nem megyek.
- És még miről fogsz lemondani?
- Az esküvőnkről!

*

A fiatalember megszólít egy lányt:

- Kisasszony, nem emlékszik rám? Az állatkertben ismerkedtünk meg!
- Tényleg? És ön melyik ketrecben volt?

*

A fiatalember így ostromolja a menyasszonyjelöltet:

— Drágám, ha a feleségem leszel, nem kell törődnöd a megélhetésünkkel. Én keresek annyit, hogy két asszonynak is elég lenne.

— Hát ez remek! Akkor anyukám is velünk fog élni!

*

— Igaz, hogy pénteken házasságot kötni szerencsétlenséget jelent?

— Természetesen. Miért lenne éppen a péntek kivétel?

*

A vonaton az egyik utas megkérdi a kalauztól:

— Mondja, kalauz úr, ez a mi mozdonyvezetőnk nem tud-

Hasonlóságok 5.



na egy kicsit gyorsabban menni?

— Hát, tudni tudna, de nem szabad elhagynia a mozdonyt.

*

— Játsszunk állatkertet! — mondja a fiú a kishúgának.

— Nagyszerű, és hogy kell azt játszani?

— Én leszek a mókus, te meg etetni fogsz engem a mogyoróval a csokoládéból!

*

Anyuka mondja a lányának:

— Nem kell sokat tanulnod. A férfiak nem szeretik az okos nőket.

— Te azt hiszed, hogy mindenki olyan, mint apa?

Egy külföldi társaságban, miközben anyuka kislánya produkálja magát a zongoránál, egy vendég sírva fakad. Anyuka megkérdi:

— Ön sír, amikor a kislányom a magyar rapszódit játsza? Csak nem magyar?

— Nem asszonyom — hangzik a válasz —, én zenész vagyok.

*

A bizonyítványosztás után két gyerek találkozik. Az egyik ezt mondja:

— Amikor megmutattam apukámnak a bizonyítványt, kétszer is leszidott.

— Miért kétszer?

Hasonlóságok 6.



— Először azért a sok rossz jegyért, másodszor meg azért, mert az az ő régi bizonyítványa volt.



A férj és feleség vitatkoznak. A feleség kijelenti:

— Soha többé nem kapnál még egy olyan asszonyt, mint amilyen én vagyok!

— Ilyet soha többé nem is keresnék!



Két barát találkozik, és az egyik megkérdi:

— Tud-e a te menyasszonyod titkot tartani?

— Gondolom, hogy igen. Én már két hónapja a vőlegénye

voltam, anélkül, hogy erről tudtam volna.



Két barát beszélget:

— Elhatároztam, hogy meg-nősülök. Mit gondolsz, milyen a hűséges nő, szőke vagy barna?

— Ősz!

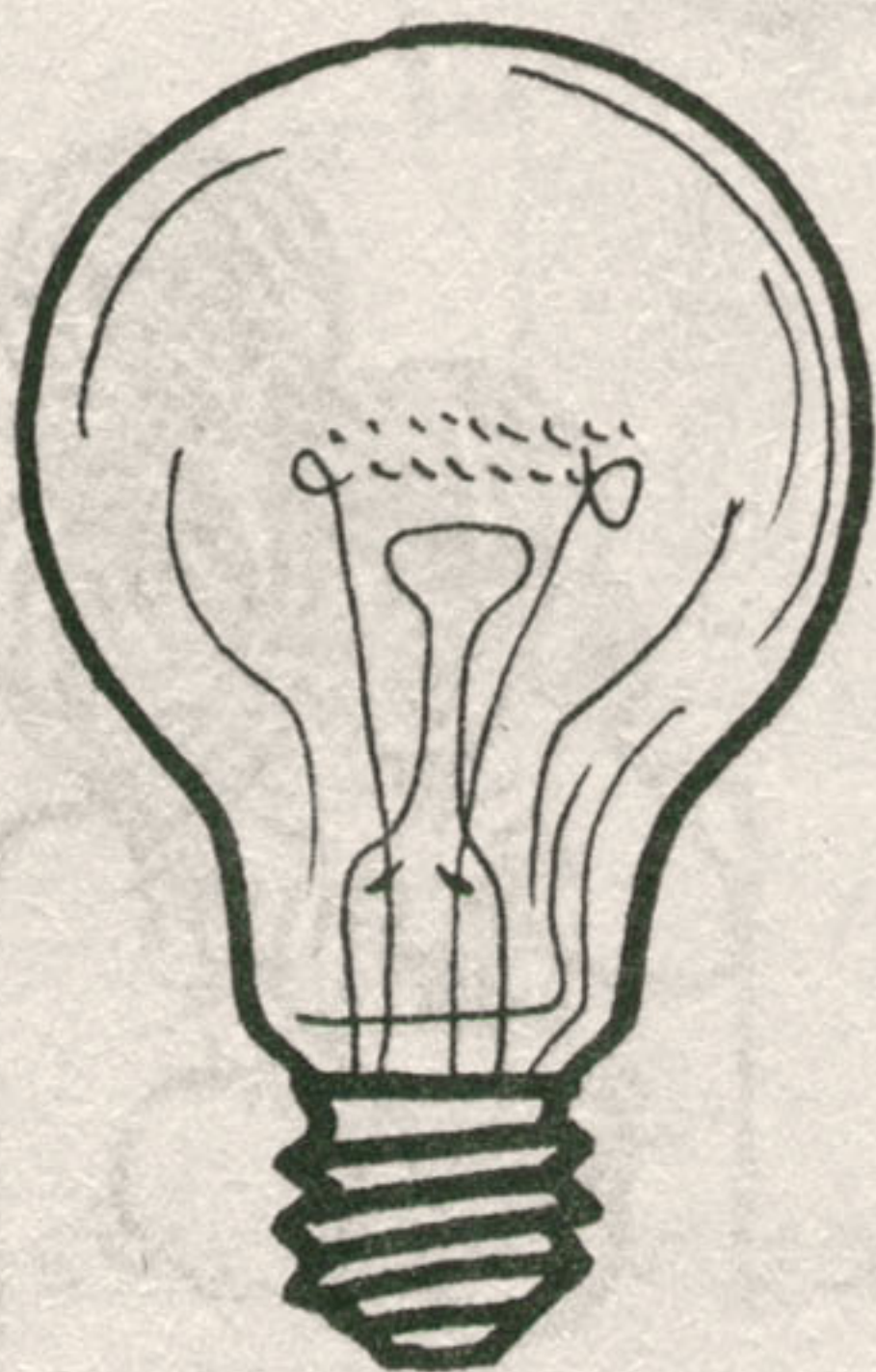


Ajtónyitáskor a házigazda így örvendezik a barátjának:

— Nahát, András, drága barátom, csak hogy újra lát-lak. Már tíz éve nem nyitottál rám ajtót!

— Na, csak ne nagyon ör-vendezz, most, mint végrehajtó jöttem.

Hasonlóságok 7.



Egy ember kimentett egy fuldokló gyereket a vízből. Másnap meglátogatta a gyerek apja, és így hálálkodott:

— Köszönöm, hogy kimentette a fiamat. De hová lett a gyerek sapkája?

✱

A férj dicséri a feleségét:

— Nagyon finom volt a gomba, amit csináltál. Honnan vetted a receptet?

— Az egyik krimiből.

✱

A férj észreveszi, hogy eltűnt a felesége. Elmegy a rendőrségre, és jelenti az eltűnést. Az ügyeletes rendőr-

tiszt kéri a személyleírást, mire a férj így válaszol:

— Megadom, de csak azzal a feltétellel, hogy utólag nem kerül a kezébe.

✱

A bíróságon tanúkihallgatás folyik.

Bíró: milyen messze volt a tetthelytől, amikor az első lövés eldördült?

Tanú: úgy 5—6 lépésnyire.

Bíró: és amikor a második?

Tanú: ó, bíró úr, akkor már nagyon messze!

✱

(A Narodne Novine című szerbhorvát hetilapokból)

Hasonlóságok 8.

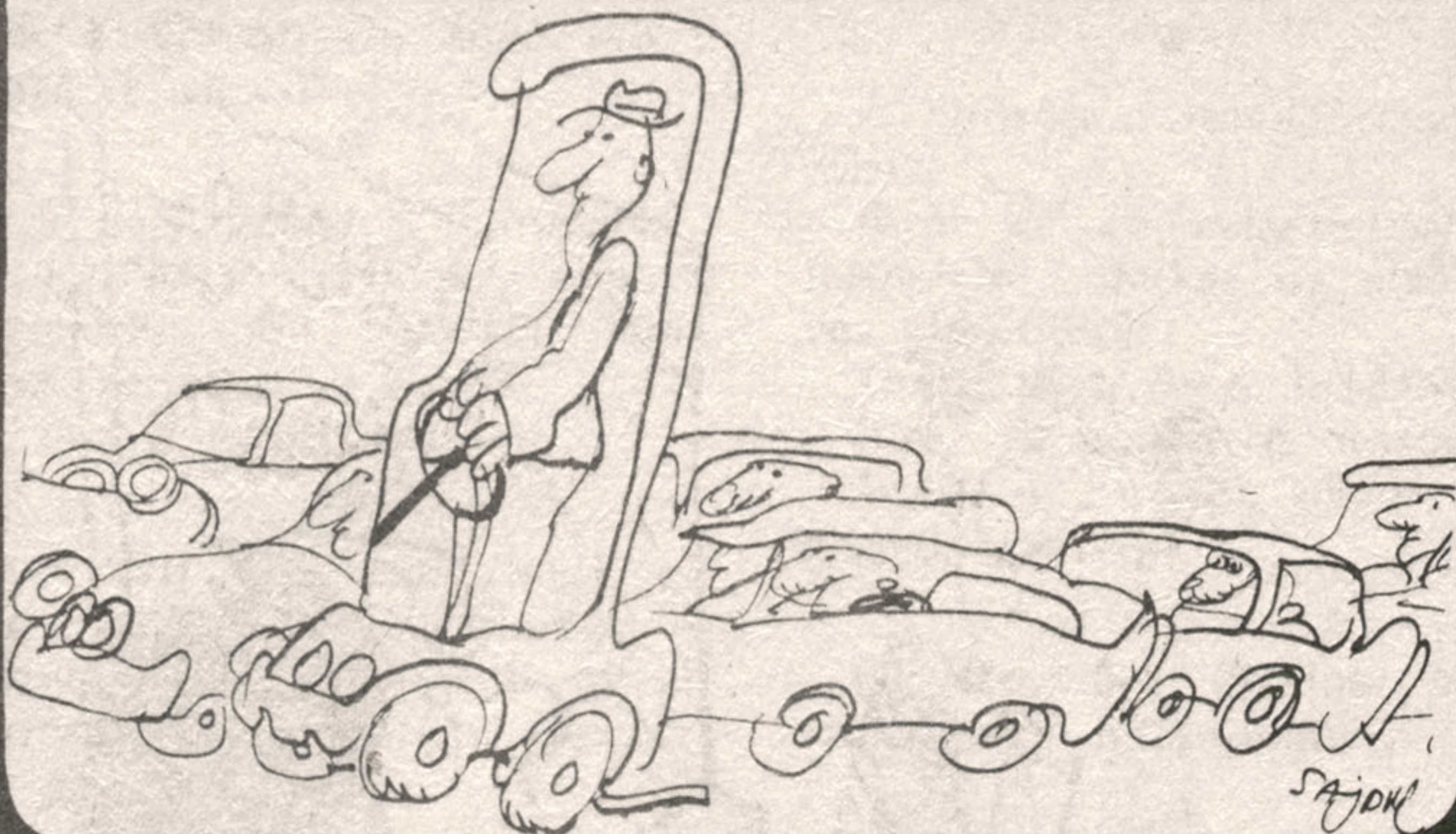


Érdeklődés



— CSAK TESTNEVELÉSBŐL LEHET FELMENTÉST KÉRNI? ...

ÚTRAVALÓ

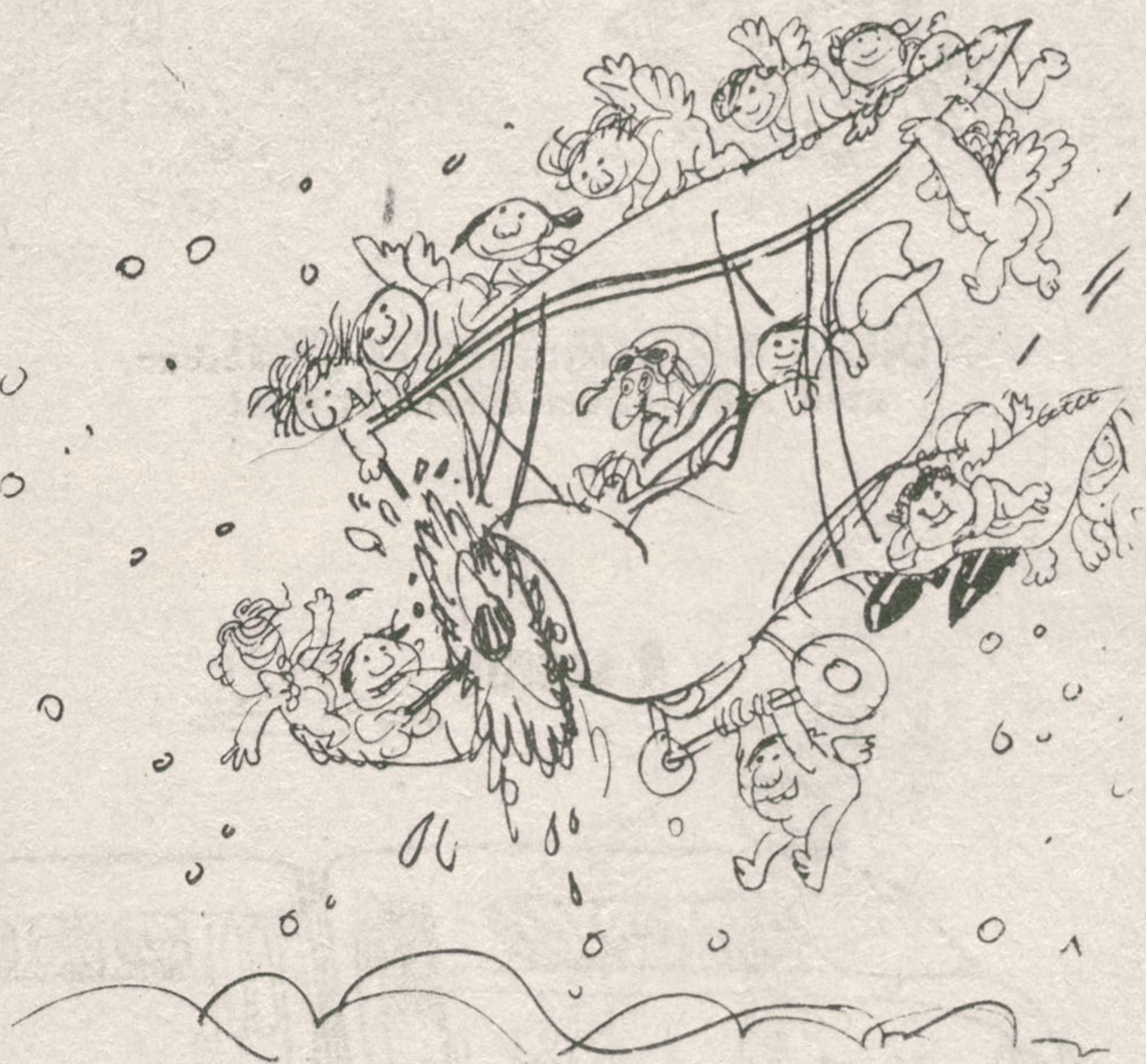


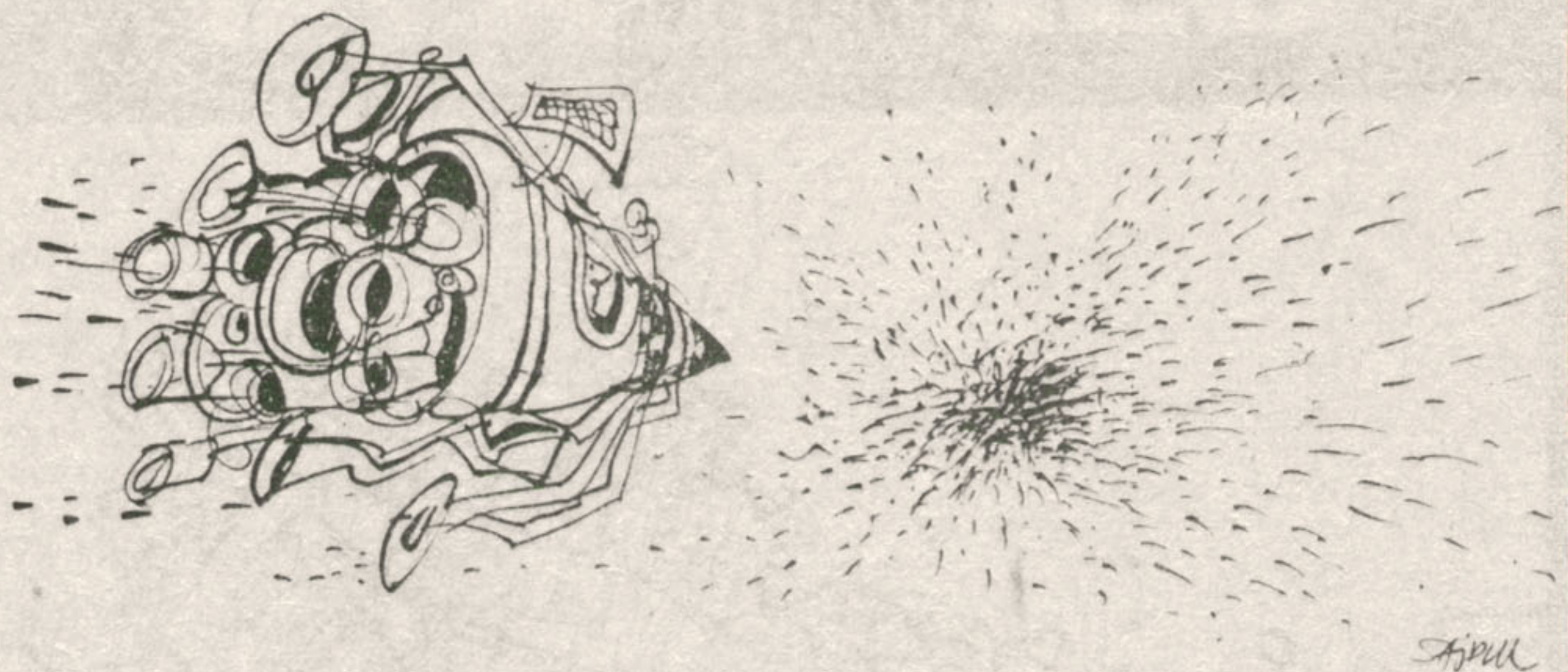
Hiúság



— Hiába tűntetsz, a nők ugyanolyan jól vezetnek ...

Órangyalok

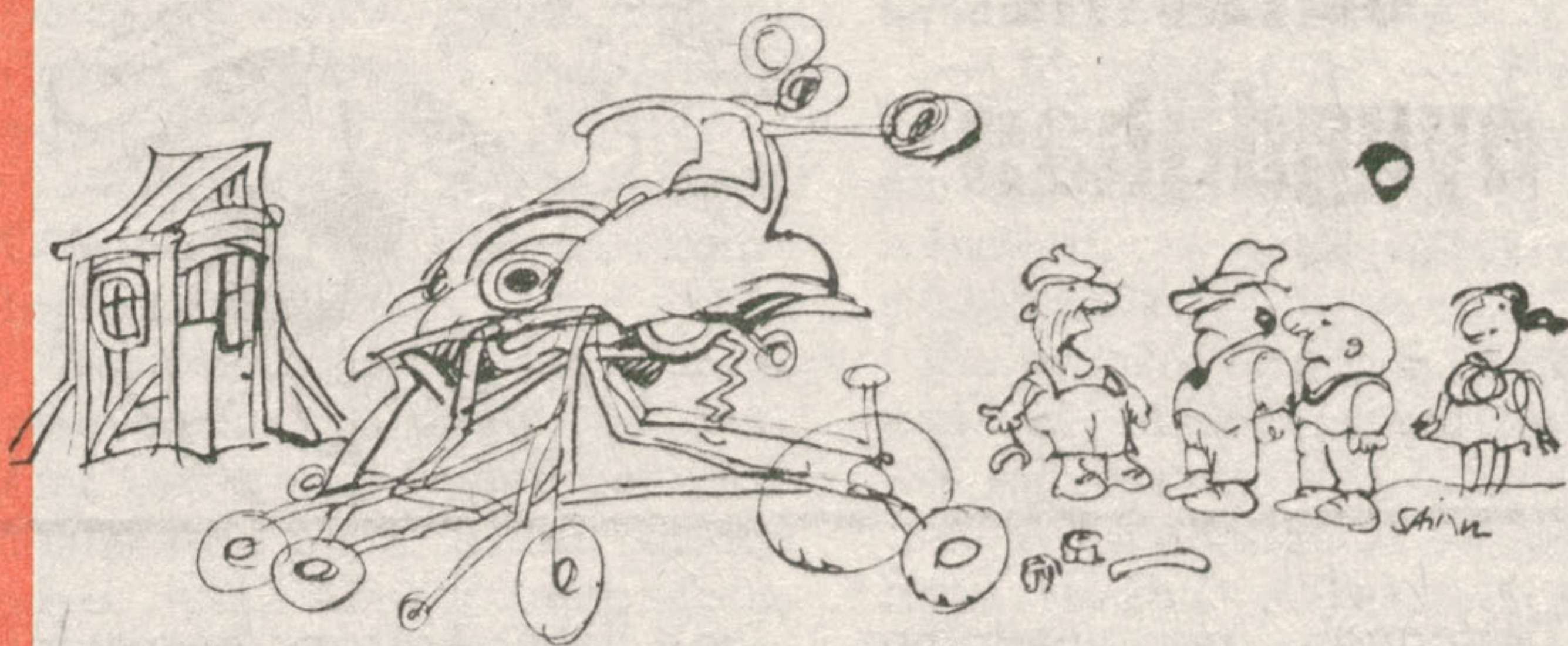




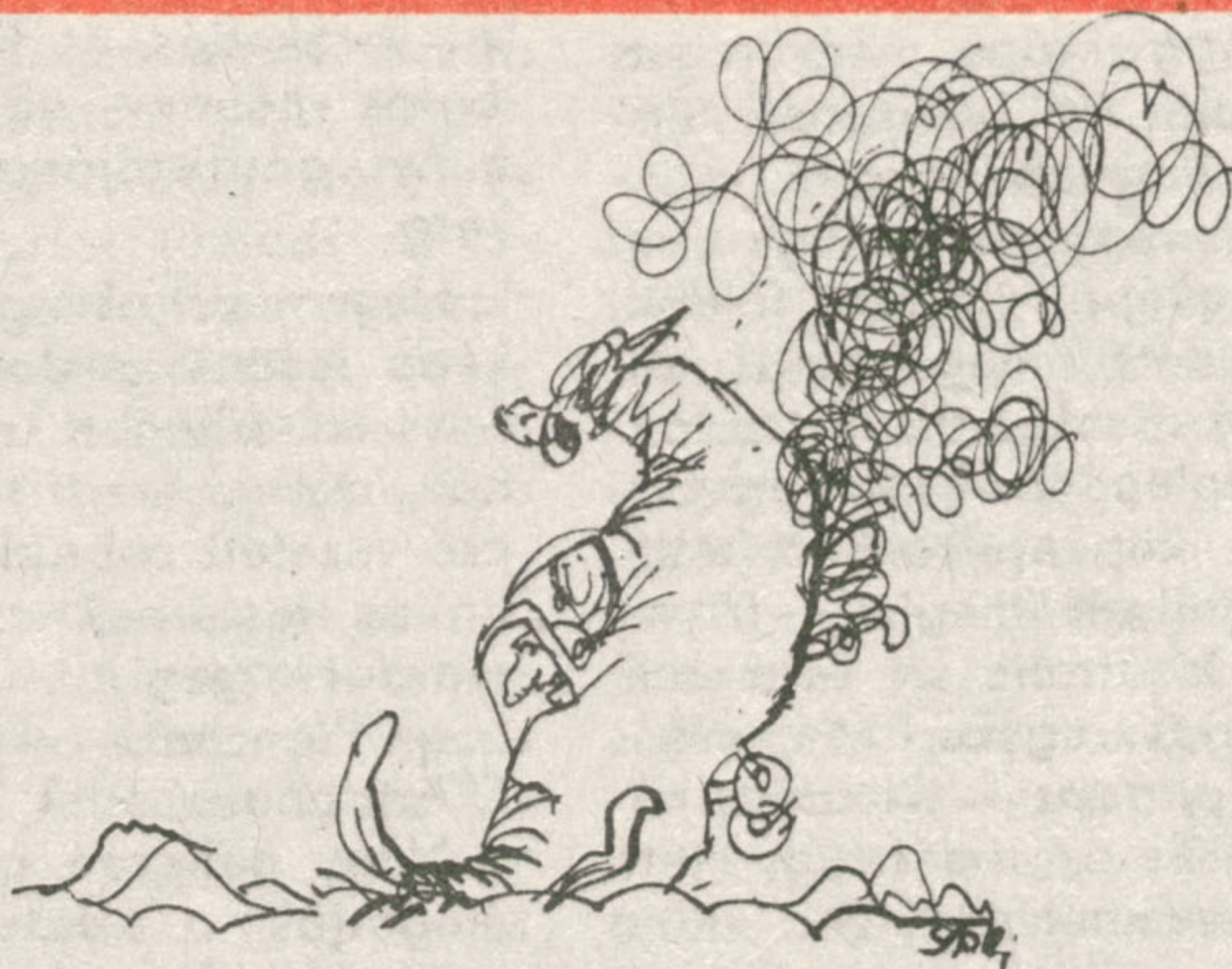
— Dehogy tudásszomj! Festenek a lakásban,
azért vállalkoztam önként az útra!

A szörny





— Hiába épitem át száznyolcvanhatodszor,
benzin nélkül most sem megy.



— Hurrá! Ilyen kevés benzinnel kevesen jutottak
ilyen messzire!

Testőrök nyugdíjban



D'Artagnan az asztalhoz csoszogott, szigorú tekintettel, aprólékosan ellenőrizte a terítéket, aztán intett a vénséges szolgának:

— Jól van Planchet, elmehetsz.

Az agg kópé vigyorogva meghajolt, és botladozó léptekkel elkezdett távozni. Mire az asztal végéhez ért, úgy tűnt, hogy végképp elterül a földön, alig tudott megkapaszkodni egy borosflaskóban. Ezt azonban meglepően gyors mozdulattal a köpenye alá rejtette, és ugyanilyen meglepő frissességgel kisurrant a teremből. XII. Lajos egykori legendás testőrkapitánya — ki tudja hányadszor? — ismét úgy tett, mintha semmit sem vett volna észre.

... És megjöttek sorban a régi cimborák: Athos, Porthos és Aramis. Persze, ne gondol-

junk holmi harsány bevonulásra, mint hajdanán, amikor a bejárattól röppentek a tollas kalapok a fogasra, és nyomban villogó pengék szabdalták a ropogásra sült szárnyasokat, hogy utána sűrűn csendüljenek a kupák a legutóbbi szilaj verekedés, és Richelieu bíboros néhány váratlanul elhunyt gárdistájának az emlékére.

Nem, ezúttal egészen másképp festett a dolog. Porthos hosszan lihegett az ajtófélfának dőlve, mert tizenkét lépcső vezetett a bejárathoz, és a daliás testőrnek csak a súlya maradt a régi.

— Planchet! — sípította D'Artagnan. — A repülősöt!

Nagy nehezen asztalhoz támogetták a szederjes vendéget, aki elsősorban egy pohárka limonádét kért isten nevében. Aztán hosszan és elégedetten szuszogott.

Aramis botra támaszkodva botorkált a szobába, és nyomban ledöntött egy igen drága porcelán vázát, majd amikor ijedten megfordult, akkor még egyet.

— Planchet! — toporzékolt D'Artagnan. — Seprűt, lapátot, okulárét!...

Aramis hálásan fogadta a megváltó szemüveget, és kekszet kért a régi fergeteges idők emlékére, mert azóta sajnos sava lett. Amikor megkapta, ropogtatni kezdett, ami kellemesen egészítette ki Porthos szuszogását.

Athos göthös volt, és hosszú, fehér szőröket viselt az arcán.

Egyáltalán, úgy festett, mint a mikulás, ha jelmezbálba megy. Ettől eltekintve néhány hatalmas tüsszentéssel elfújta az összes gyertyát, mert az ablak résnyire nyitva volt, és enyhe léghuzat támadt. D'Artagnan becsületben megőszült feje enyhén megrezdült. Ilyesmi utoljára La Rochell-nél fordult elő, amikor egy ágyúgolyó elvitte a kalapját.

— Planchet! — szólt rekedten. — Gyűjtsd meg ezeket az átkozott gyertyákat, és hasíts ketté egy lepedőt Athos úr részére.

Planchet lódult, gyújtott és hasított. Közben Porthos szuszogott, Aramis ropogtatott, Athos szipogott, és mindezt D'Artagnan megmaradt fogai-

nak halk csikorgása festette alá.

Az összejövetel igazán kellemesnek ígérkezett!

— Mi, fiúk...?! — élesztette a hangulatot D'Artagnan, amikor végre mindenki a helyén volt. — Azok voltak csak a szép idők!

És porokat szórt a teájába, amelyet egyébként asztma ellen fogyasztott.

— Azt meghiszem! — ropogtatta tovább a kekszeit Aramis. Teljesen olyan volt, mint egy vidám mókus. — Emlékszem, amikor feljöttél Párizsba azon az elképesztően randa gebén. Hihi!... Nagyszájú voltál, mint minden gascogne-i suhanc. Rögtön bele kellett kötnöd Rochefort grófba... Ha akkor nem vagyok ott, bizony alaposan megjárhattad volna.

— Akkor nem voltál ott, kedves Aramis! — mondta szelíden D'Artagnan. — És úgy emlékszem, hogy Rochefort gróf kötött belém, amit természetesen nem hagyhattam annyiban. Sohasem türtem az ilyesmit! — tette még hozzá, és szúrósan nézett.

Porthos piskótákat majszolt, és szörpöket ivott.

— Ugyan, gyerekek, csak nem fogtok összeveszni ilyen csekélységeken? Ki a fene emlékszik már pontosan. Hogy kötekedő fickó voltál, az viszont tény. Különben miért akartál

mind a hármunkkal párbajozni a Carmeliták kertjében? Ha akkor nem küzdök sebzett oroszlán módjára, valamenynyünket elfognak a bíboros gárdistái.

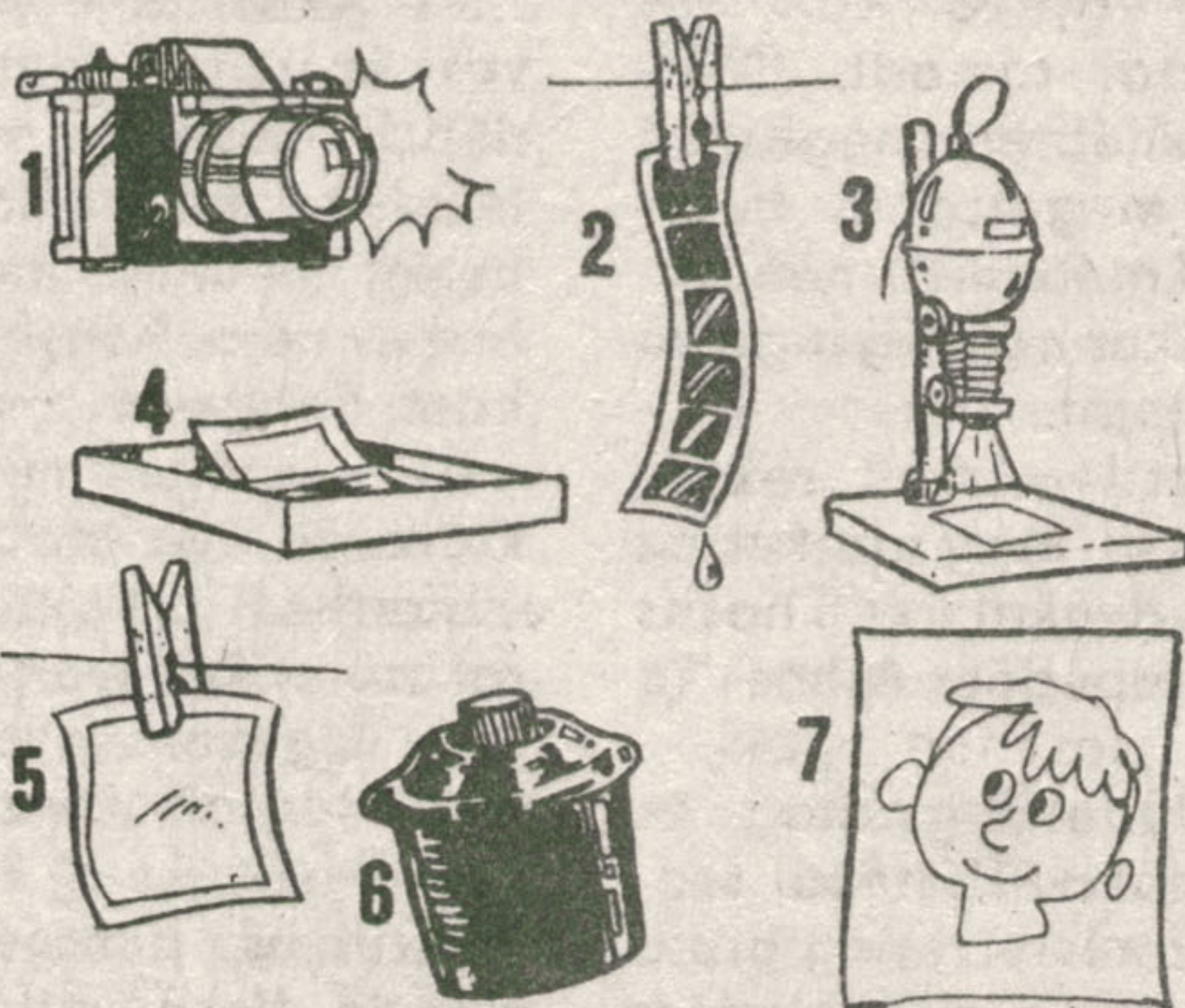
— Egy pillanat! — szólt közbe Athos, és megpróbálta zsebre tenni a fél lepedőt. — Ha jól emlékszem, én terítettem le akkor Chavignac-ot, a kor legjobb kardforgatóját. Nélkülem még ma is a Bastille-ban dominóznátok.

D'Artagnan feje másodszor is megrezdült. Ilyesmire még egyáltalán nem volt példa.

— Planchet! — kukorékolt fejhangon, és a falhoz vágta

a teáját, a benne feloldott remek porokkal együtt. — Hozz nekem bort, fiam! Pohárköszöntőt akarok mondani... Barátaim! A régi szivárványos idők emlékére való tekintettel elismerem, hogy nem ti vagytok a hibásak. Hajlott korotok miatt locsogtok itt összevissza. Tehát a dolog úgy történt, hogy ti hívtatok engem külön-külön párbajra. És én, ahelyett, hogy lekasaboltalak volna benneteket, mellétek álltam, amikor a bíboros gárdistái érvényt akartak szerezni a párbajtitalomnak. Athos úr például, ha jól emlékszem, hetekig nyomta az ágyat az affér után, míg

Mi a fotózás helyes sorrendje?



Porthos és Aramis urak...

— Elég! — pattant fel Aramis, és többé nem ropogtatott.

— Még hogy mi vagyunk feledékenyek! Vedeli a bort, a vendégeit meg keksszel és szörpökkel traktálja. Planchet, te átkozott! Elő a kupákkal...!

Athos hatalmasat tüsszentett rá, Porthos pedig szó nélkül a falhoz vágta a szörpjét, és fenyegetően szuszogott. D'Artagnan mámoros lett.

— Ez már beszéd! — sípolta. — Istenem, micsoda fickók! Akkor hát félre a civódással. Igyunk a szilaj napokra! Amikor elhoztam a királynő nyakékét...

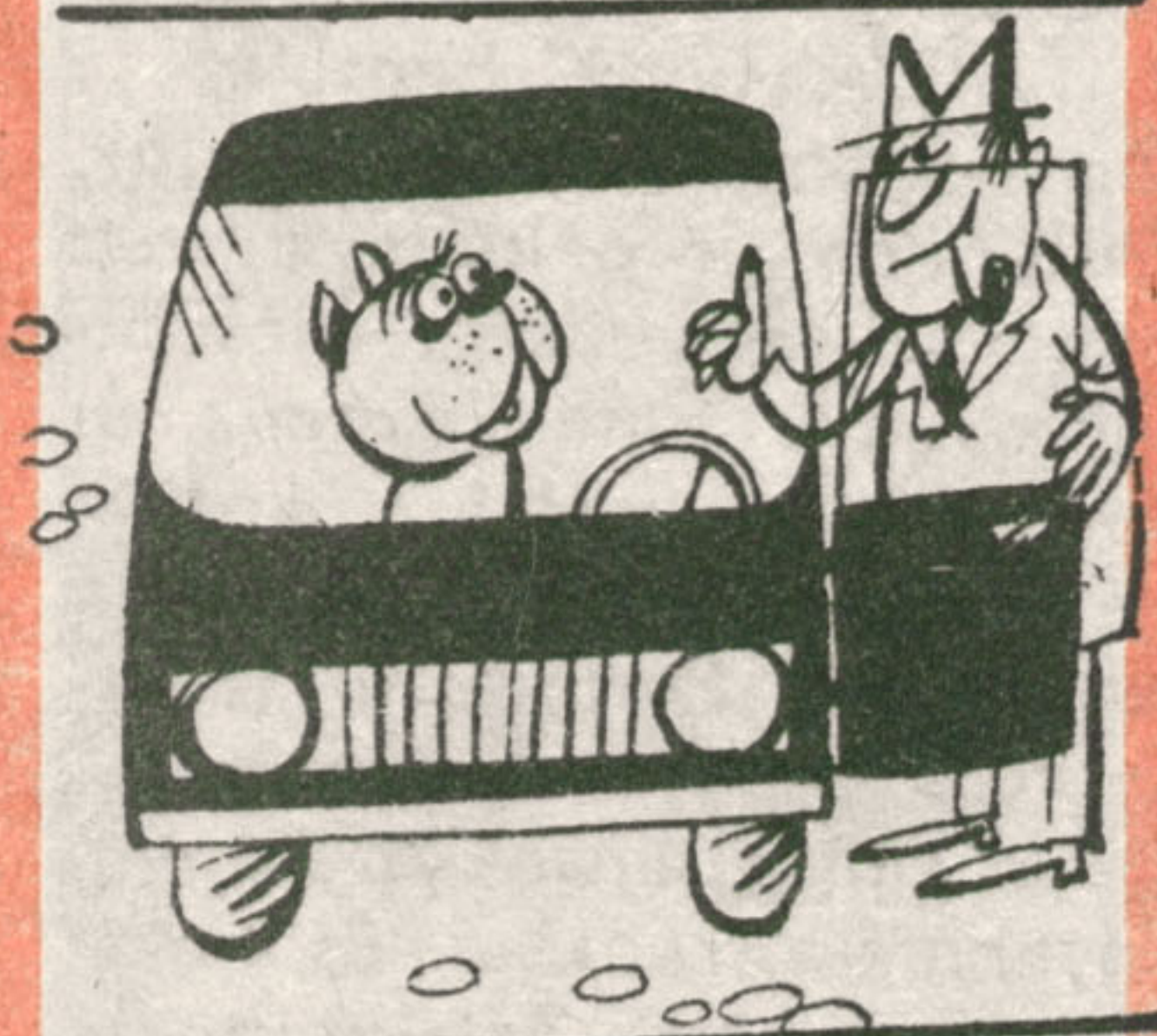
Porthos megint szederjesedni kezdett.

— Elhozta. Hallottátok? Ő elhozta. Mi meg ott se voltunk. Nagyon jó! Inkább arra igyunk, hogy egyedül tartottam fel a montpellier-i fogadóban Richelieu pribékjeit, hogy nyugodtan menekülhessetek!

Athosnak torkán akadt a korty.

— Erre az esetre momentán nem emlékszem — mondta tempósan. — Arra viszont igen, hogy én szereztem meg a Miladytól az írást, amivel kihoztalak téged is, meg ezt a cégérés Aramist is a Bastille-ből. Ma már tudom, hogy ifjúkori botlás volt, mert semmi hasznokat nem vettük a ké-

Merész blöki



sőbbiekben...

— Úgy! — sziszegte Aramis.
— Hogy hölgyekkel szemben talpig férfi voltál, arra emlékszem. De hogy egyáltalán részt vettél-e a nyakékügyben, arra nem mernék megesküdni. Ott királyunkért mindenre kész, talpig becsületes fickókra volt szükség!

— Hu-hu-ha-ha! — fuldoklott Athos. — Méghogy becsület! Mellettetek voltam, mert nélkülem rémült őzikek voltak... De hogy becsület... Már megbocsássanak az urak. D'Artagnan úr például a szép Bonacieux-nét akarta elcsábítani a hősi tettel. Aramis úr kifejezetten vallási okokból volt esküdt ellensége a bíborosnak, míg Porthos úr féktelen kalandvágyát próbálta levezetni nagy bunyókkal és még nagyobb tivornyákkal. És mindezt miért? Hogy fátylat borítsanak a királyné és Buckingham herceg bűnös szerelmére. Becsület...?

Keserűen kacagott, és jóízűen ivott. Első haragjukban a többiek is ezt tették. Szemlátomást egészségesebbek lettek. Planchet sátáni vigyorral ismét teletöltötte a kupákat, D'Artagnan pedig elhatározta, hogy még egy próbát tesz.

— Barátaim! — emelkedett fel ünnepélyesen. — Ne mérgezze viszály ezt a szép napot. Hiszen elismerem én, hogy sár-

kányok voltatok mindannyian, és az utókor legendái megőrzik majd a fényes tetteket, amelyeket véghez vittetek az én vezetésemmel...!

A sárkányok felugráltak. Néhány szék felborult, és Planchet ijedtében bekapott egy kekszet.

— Egy percig sem maradok tovább ebben a házban! — jelentette ki fagyosan Aramis.

— Ha valakinek szüksége lenne rám az urak közül, holnap hajnalban a Carmeliták kertjében megtalál!

És ruganyosan távozott.

— Nekem is úgy rémlik, mintha annak idején elmaradt volna a mi kis „megbeszélésünk”! — mondta Porthos gúnyosan. — Tehát holnap a Carmelitáknál!

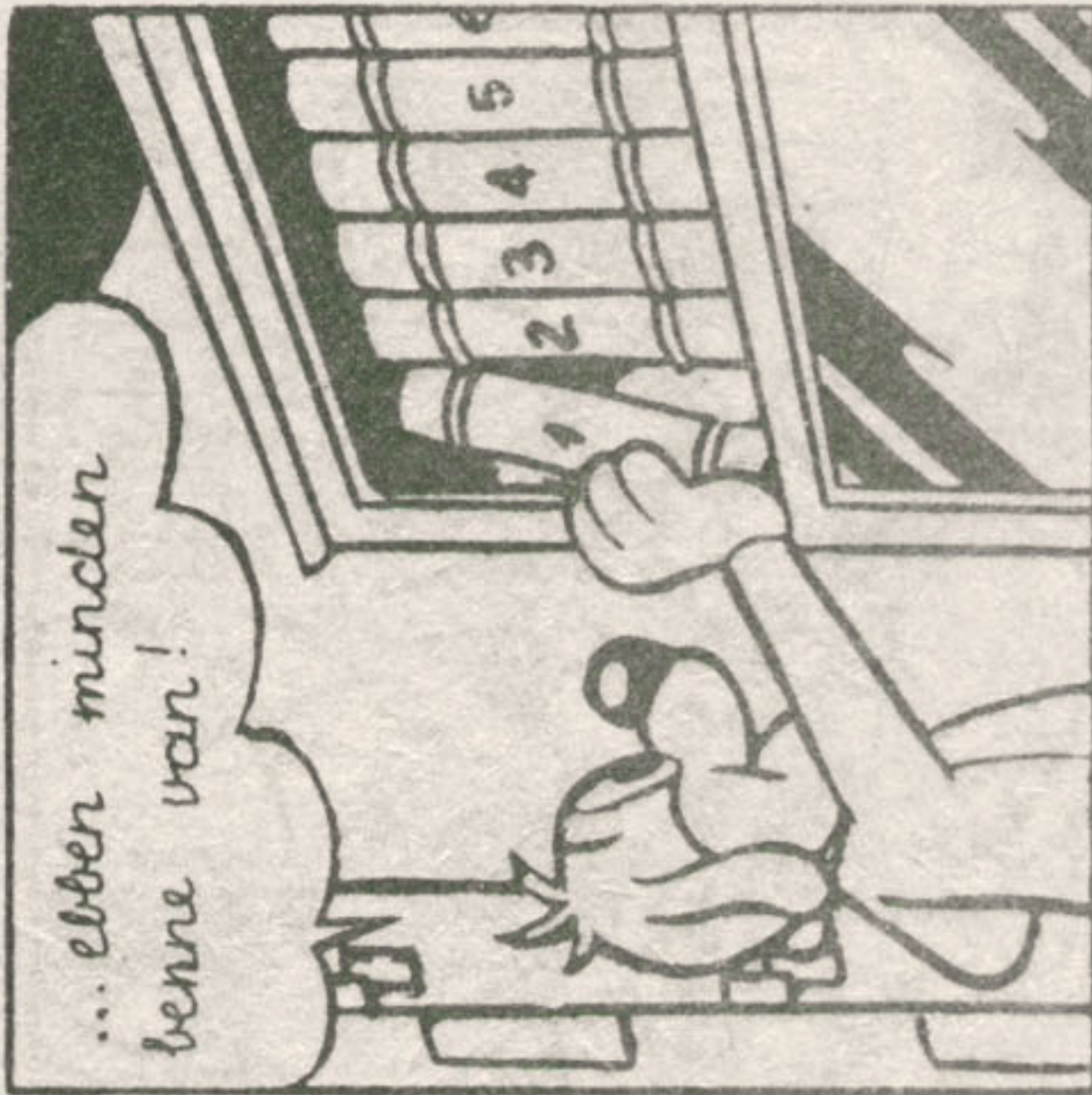
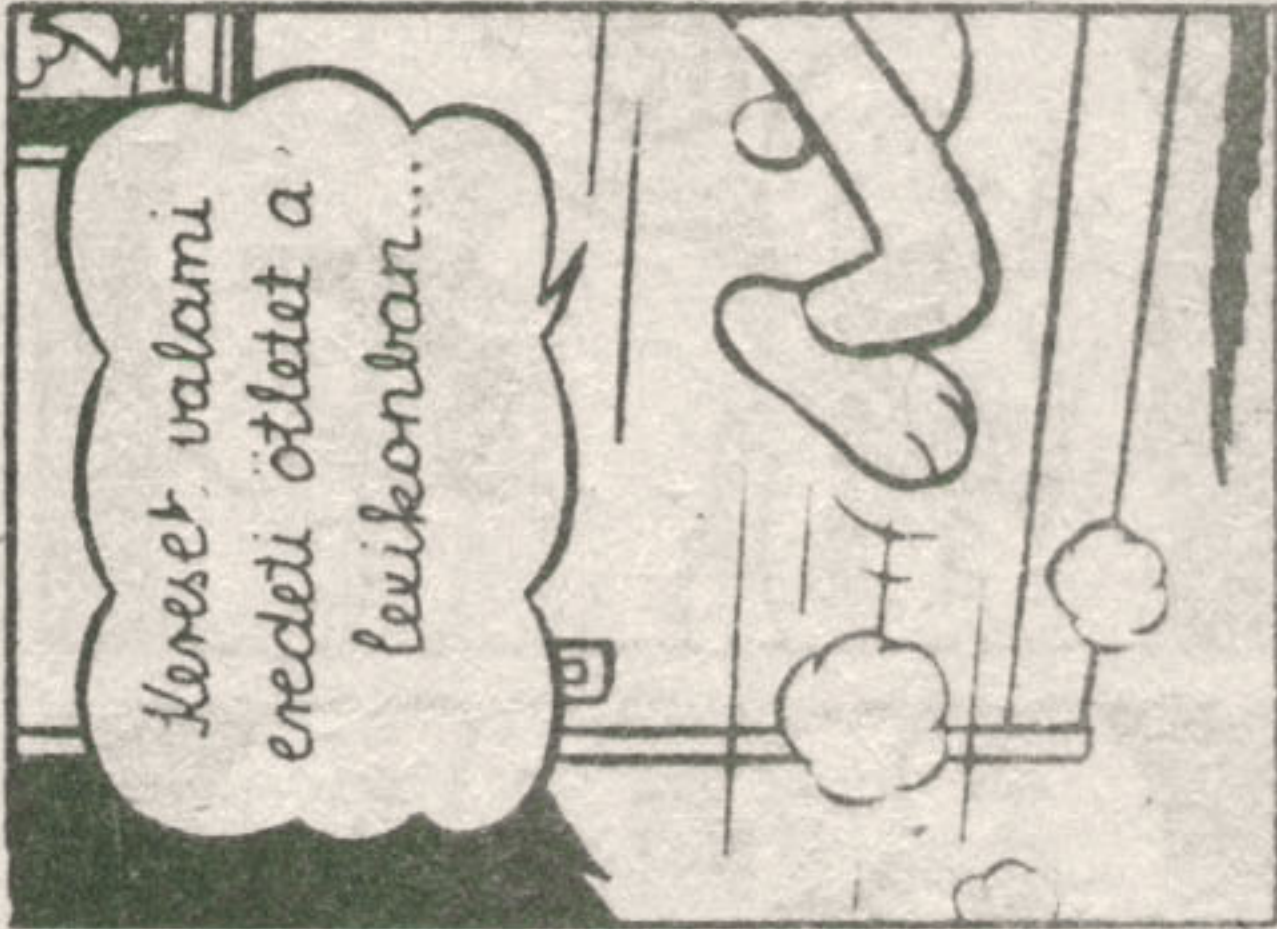
— Ne félj, gombóc, ott leszünk! — kiáltott utána Athos, és egy jeges biccentéssel ő is távozott.

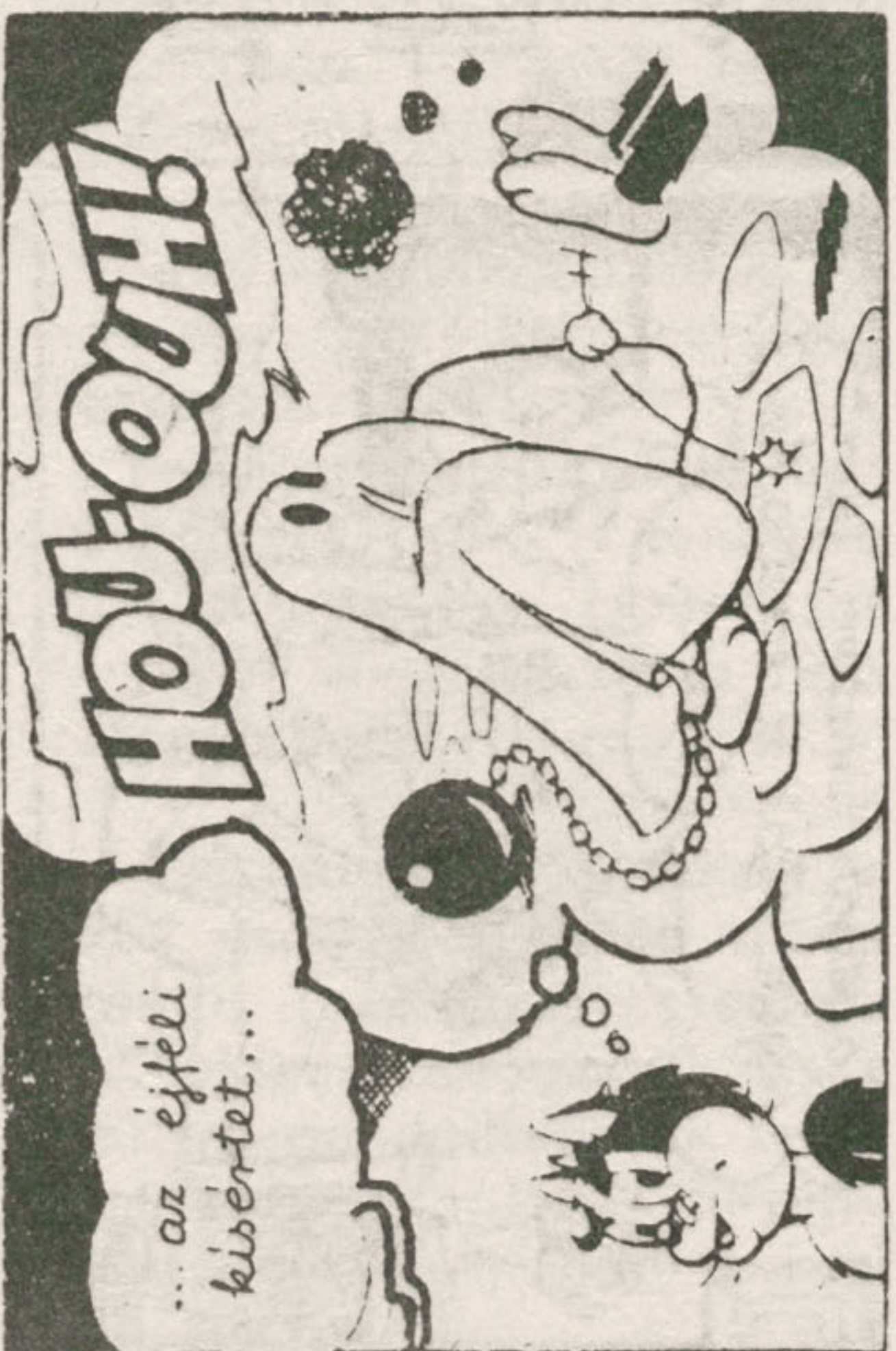
— Planchet! Keresd elő a kardomat! — rendelkezett D'Artagnan. — Holnap megtanítom vívni ezeket a rigolyás öregembereket!...

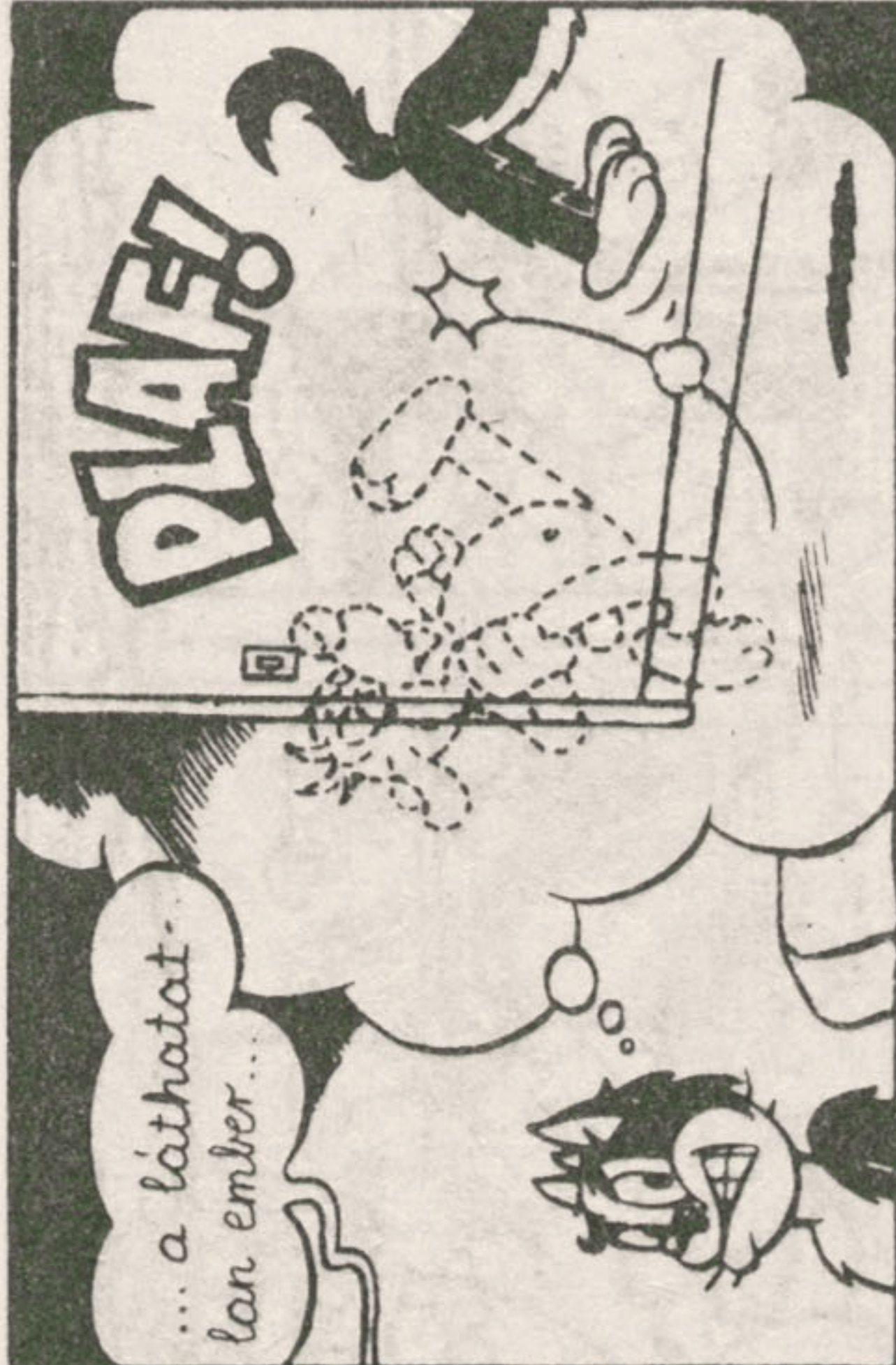


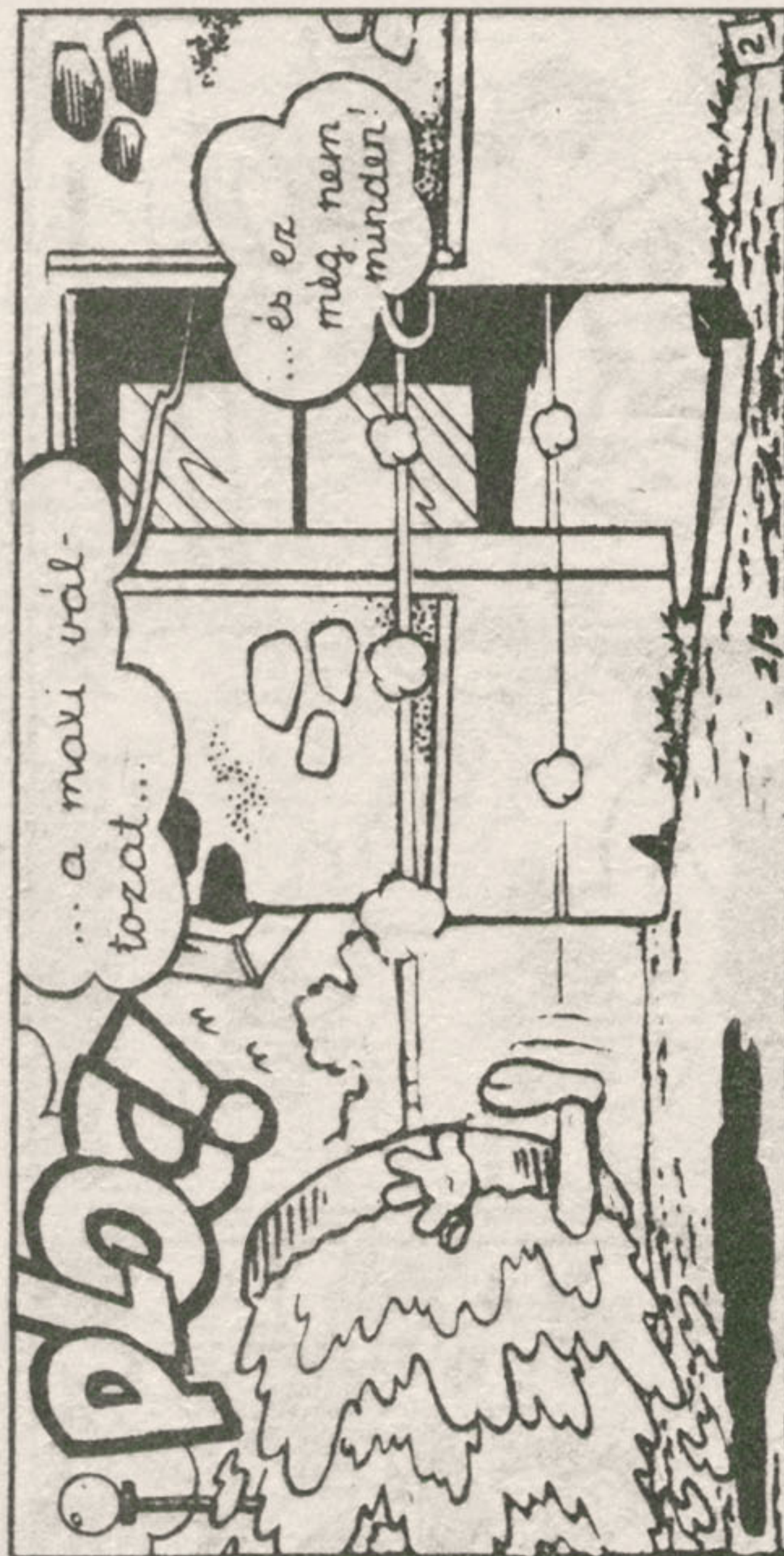
Másnap természetesen egyikük sem jelent meg a csatatéren. Tablettákat szedtek, és a fejüket borogatták. És egymásra gondoltak, sok szeretettel. Meg arra, hogy milyen kár, hogy így megöregedett a másik három...

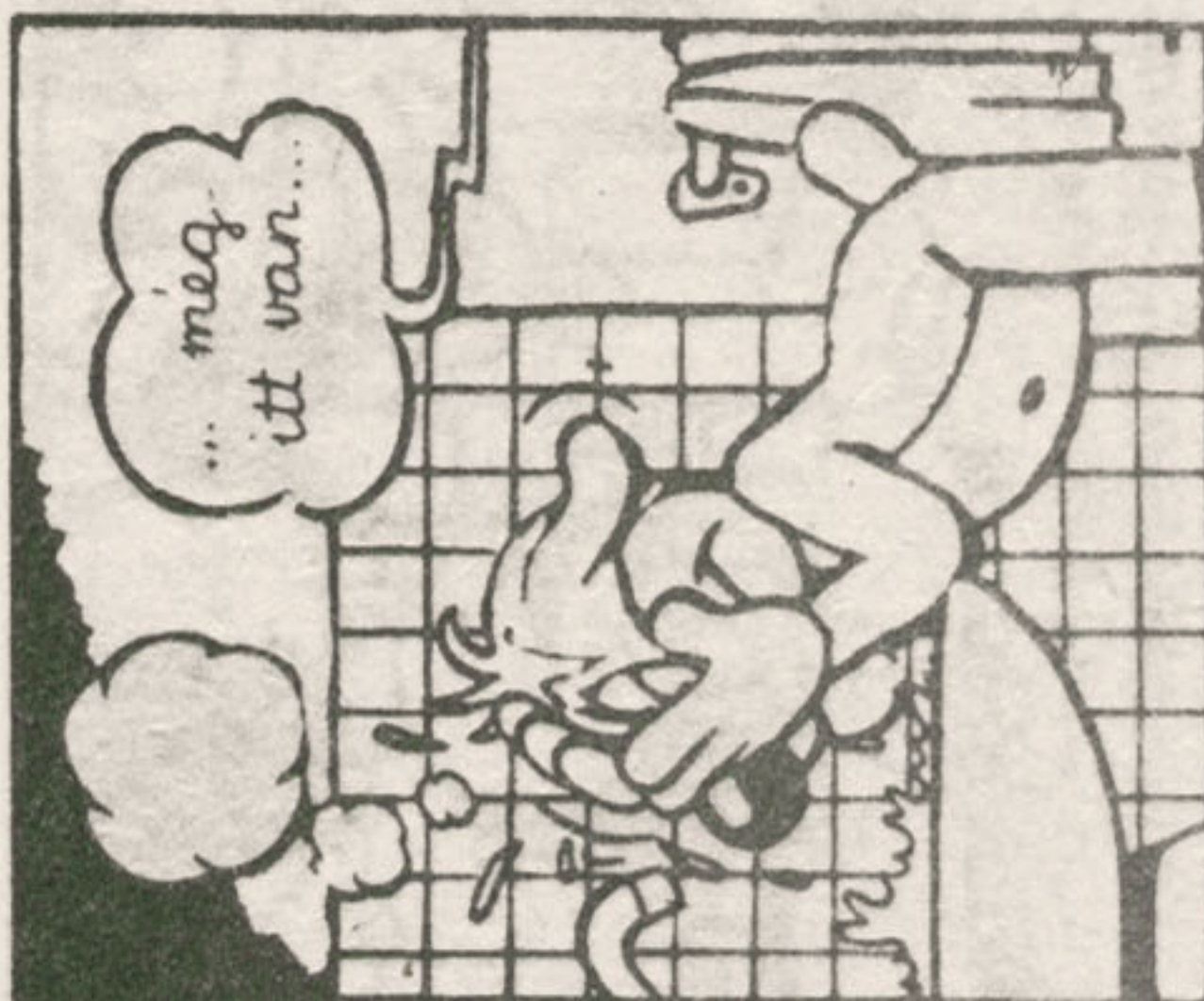
A PITTE-CSATA

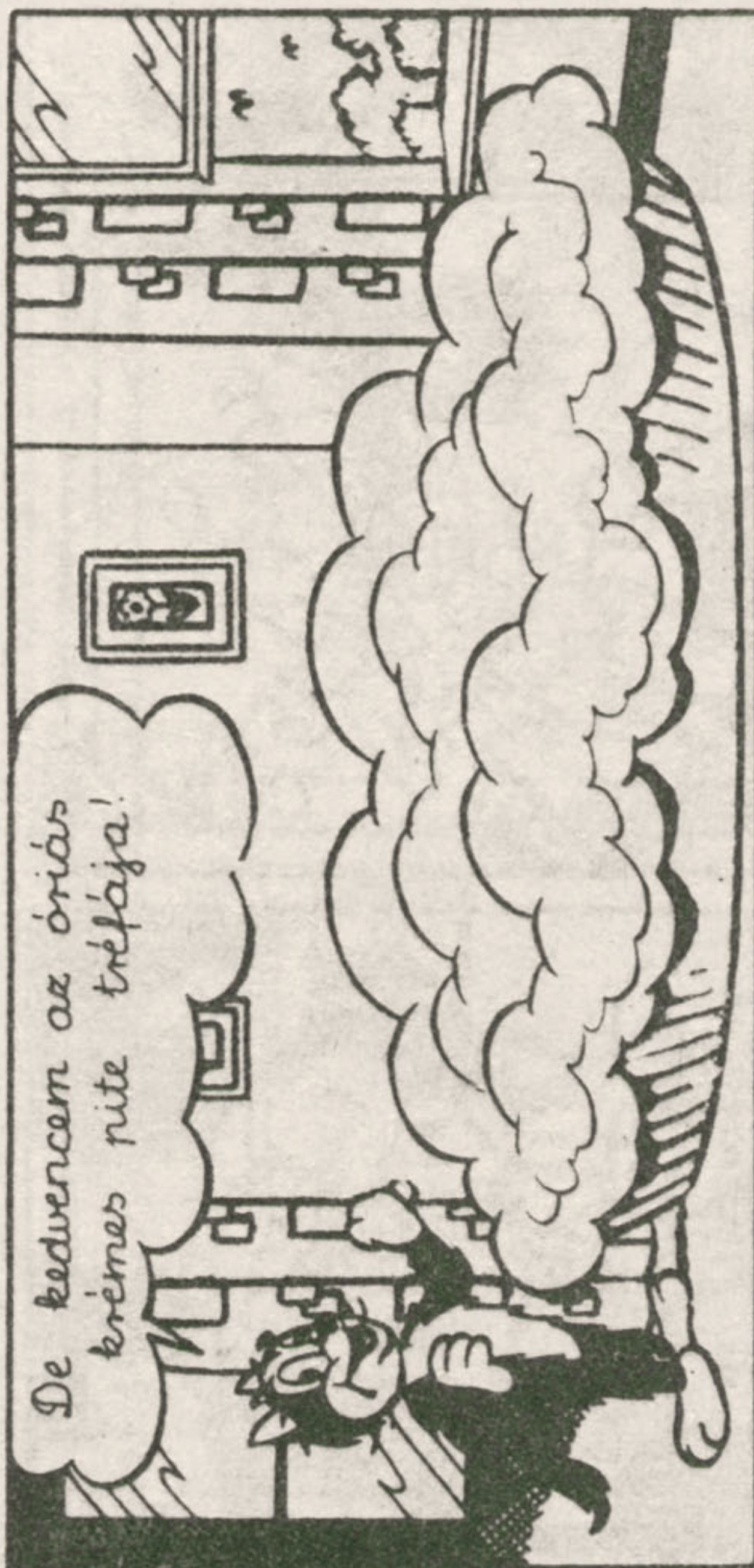


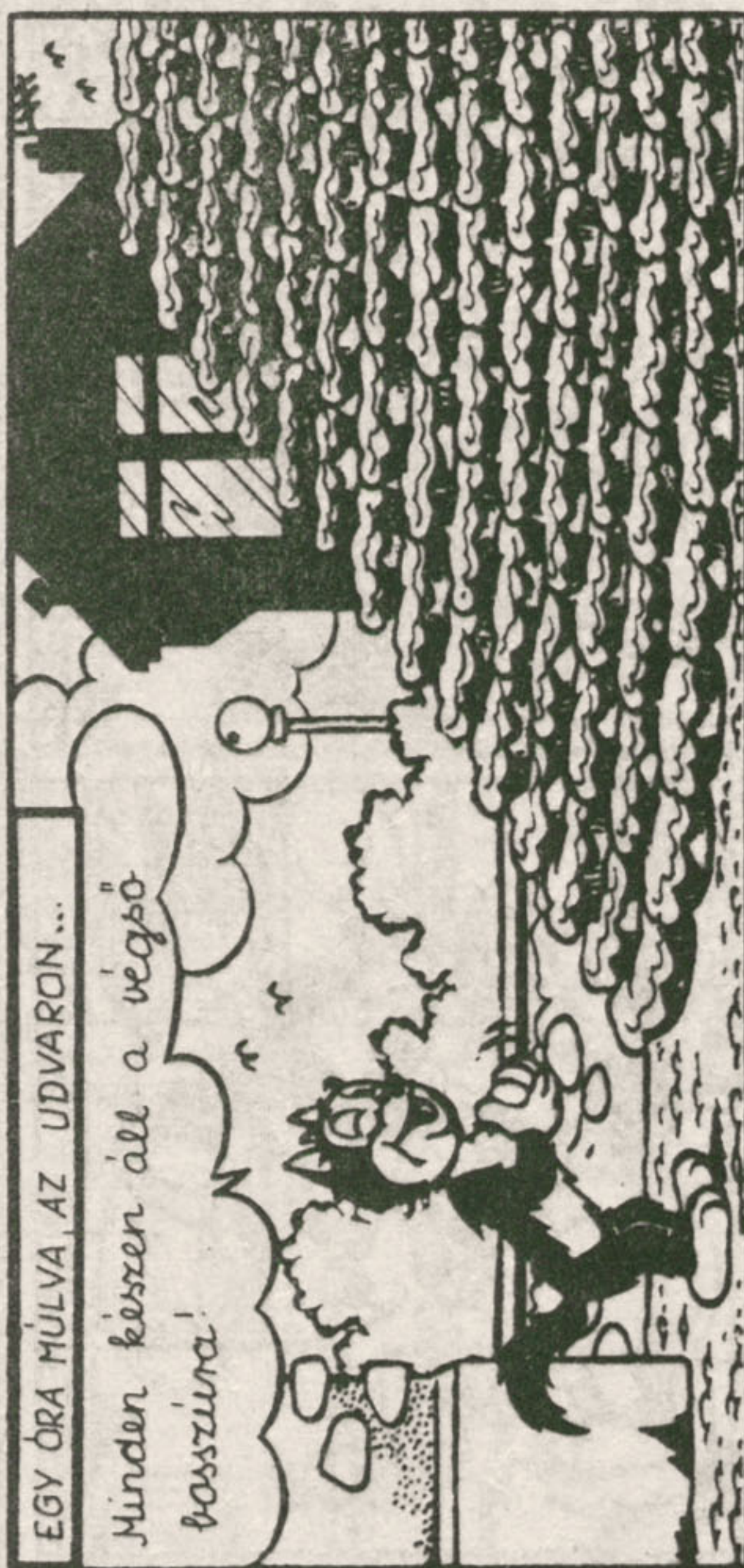
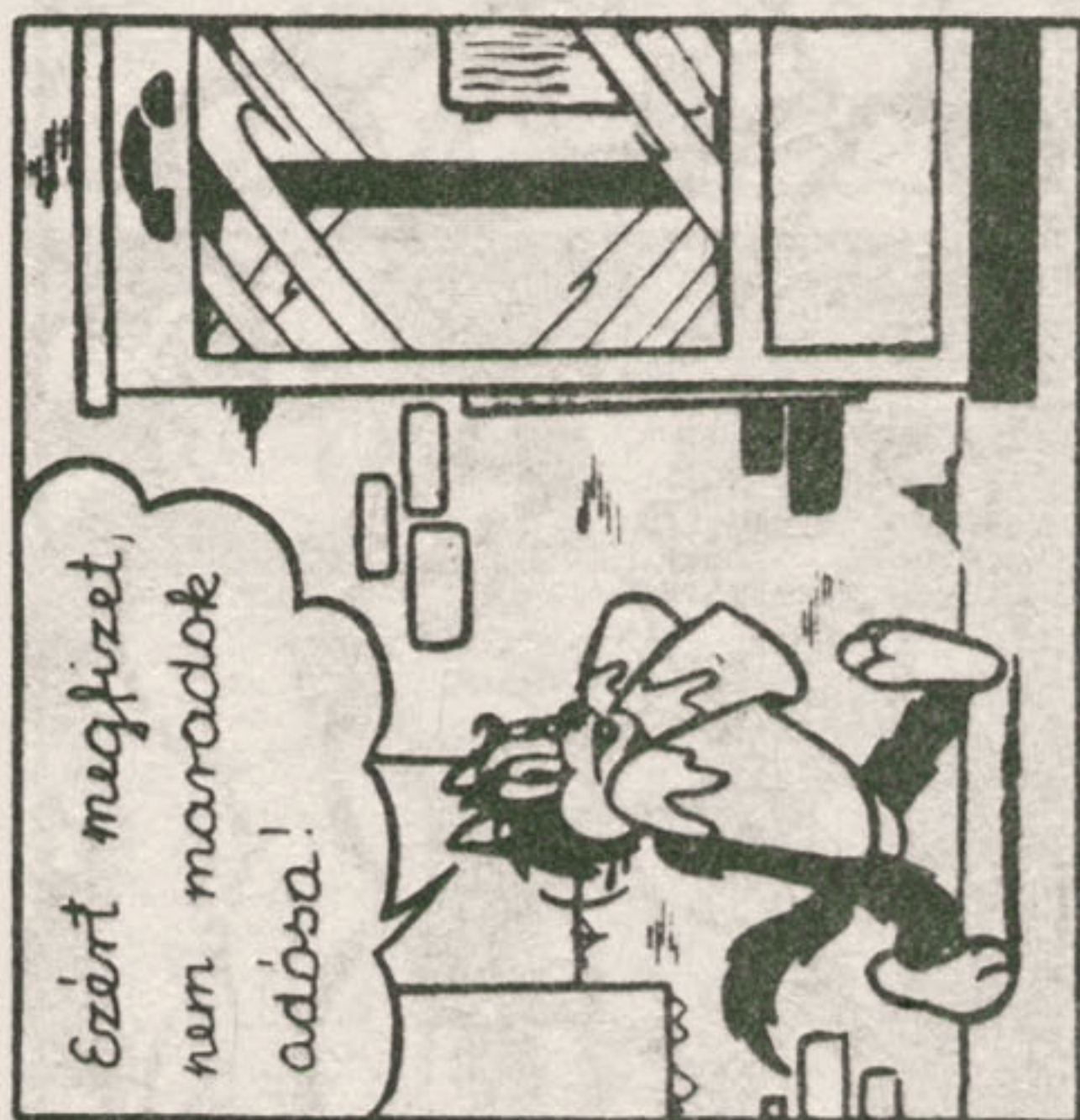




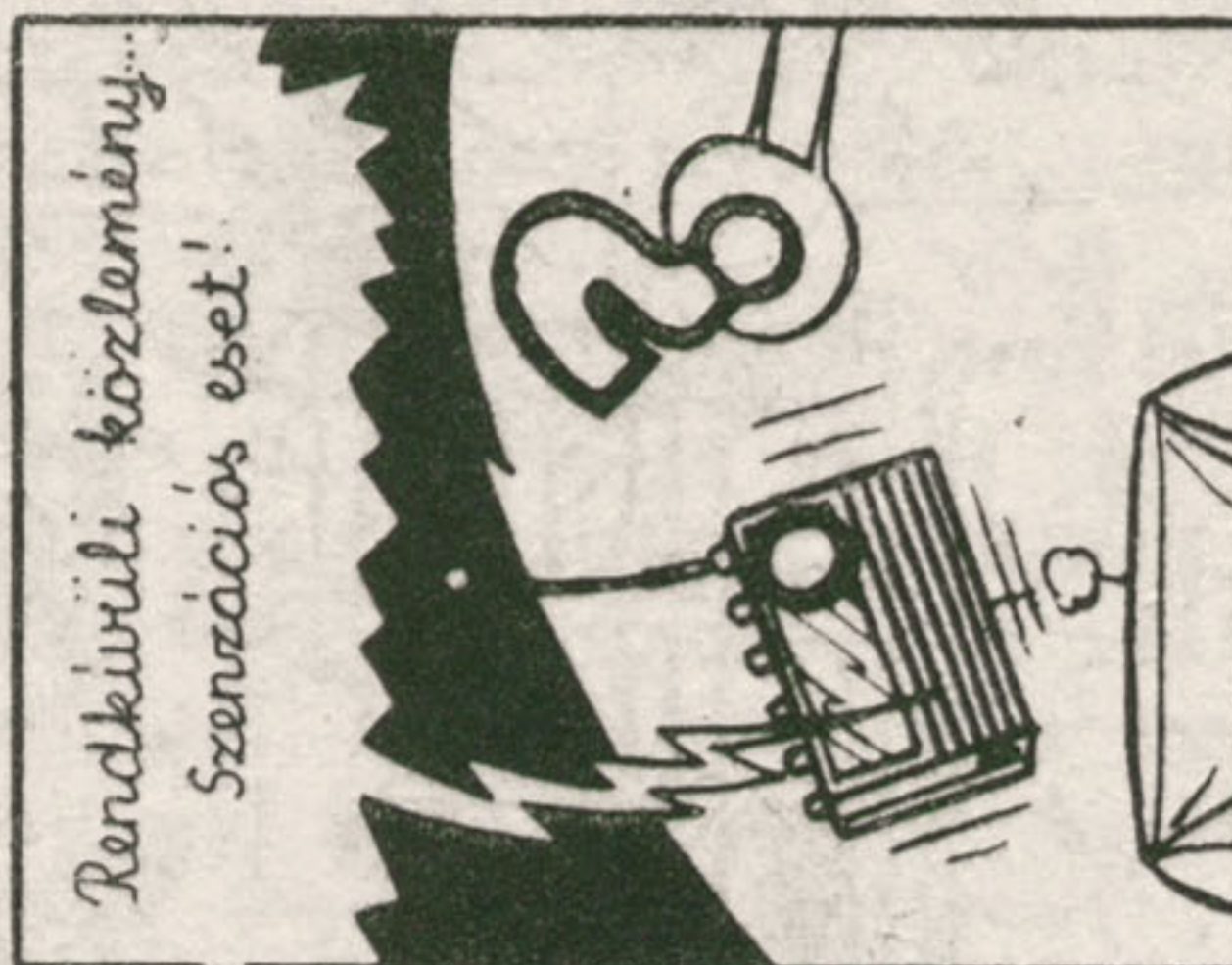


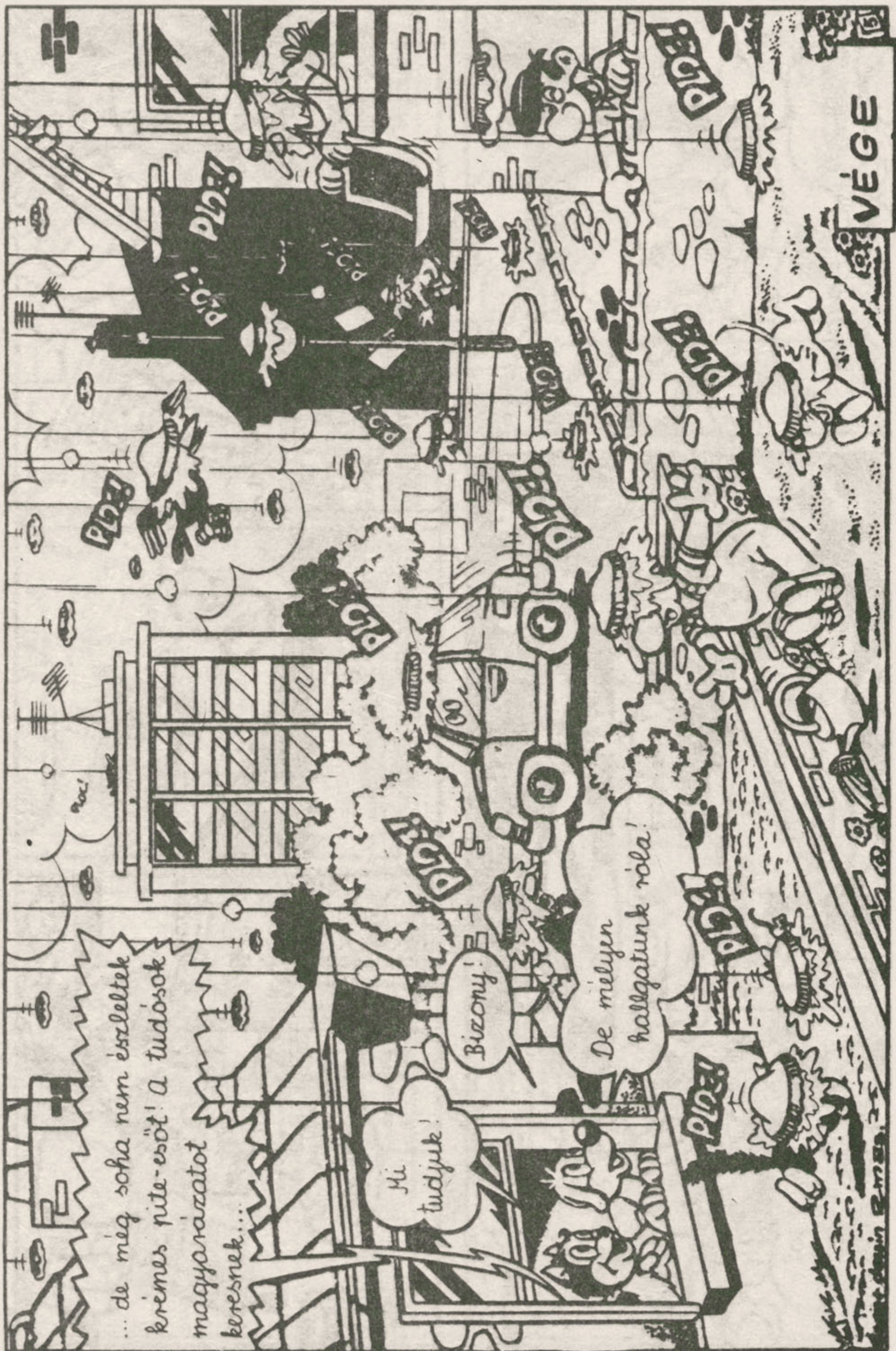






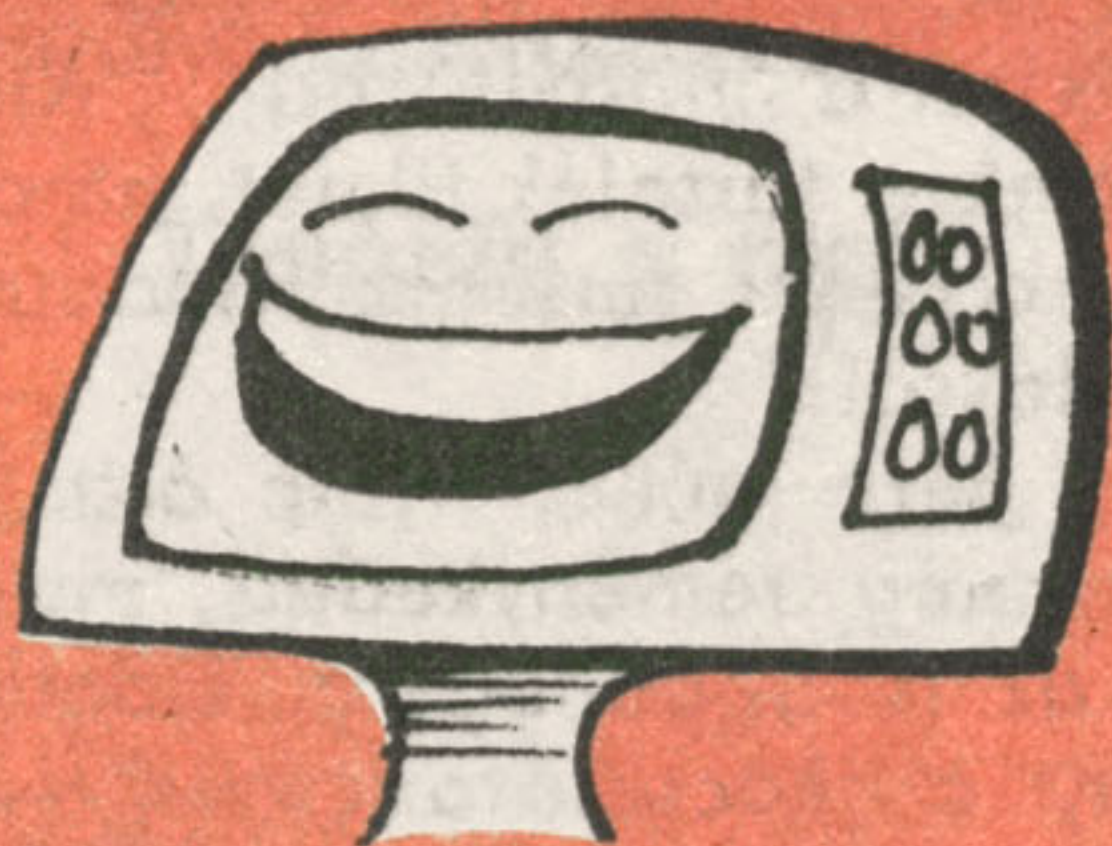






BÉKÉS JÓZSEF:

Nevető képernyő



Senki ne mozduljon!

Régen történt, úgy a hatvanas évek elején. Nagyban televízióztunk már akkor, de mivel, úristen mivel?! Szűk stúdiókkal, melyekbe ha bevitték egy díszletet, kettőt ki kellett hozni, néhány közvetítőkocsival, melyekkel minden adás lebonyolítása fölért egy kisebb-fajta istenkísértéssel.

Annál is inkább, mert abban az időben még minden adás „élőből” ment. Semmi rögzítés, semmi montírozás, semmi „majd megcsináljuk még egyszer, gyerekek”, ha valami nem sikerült. Úgy ment ki minden a nagyvilágba, vagy legalábbis hazánk kies tájaira, ahogy éppen a stúdióban, vagy a „Külső helyszínen” sikeredett.

Éppen ezért mindennek sikerülnie kellett!

Elsőre.

A technika ördöge azonban sokszor megtréfált bennünket.

Így volt ez annál a Ki mit tud? — adásánál is, melyet a

Bolgár Kultúrotthonból — akkor még így nevezték — sugároztunk. Külső helyszín lévén, természetesen közvetítőkocsival. Az adás nyolckor kezdődött. Háromnegyed nyolcra az asszisztencia fölsorakoztatta az első szám szereplőit, egy népitánc-csoportot.

A kocsiban azonban nem állt össze a kép.

A sok kis képernyőn mindenféle vonalak rohantak minden irányba, de tánccsoportra valahogy nem hasonlított egyik sem.

Tíz perc múlva nyolc óra.

Megyeri Karcsi — ma a MUOSZ elnöke — beállt középre, kezében a mikrofonnal, és halkán memorizálta a megnyitó szöveget. A képernyőkön ferde vonalak futottak lefelé. Talán mondani sem kell, egyik sem hasonlított Megyerire.

A műszakiak vadul csavargatták a gombokat, kattogtatták a kapcsolókat, dugták ide-oda a drótokat. Semmi eredmény. A kép fut, a kép nem áll össze.

Öt perc múlva nyolc óra.

Telefon a „nagyházba”; „Készítsétek a tartalék filmet, nincs képünk, nem tudunk elindulni az adással!”

Két perc múlva nyolc óra.

Aki még reménykedett, most már az is abbahagyta. Gonda Péter, a kocsiparancsnok — abban az időben nem járt messze a száz kilótól — kiszállt a kocsiból, és dühében hatalmasat rúgott a kerékbe.

És abban a pillanatban beugrott a kép!

— Senki ne mozdujon! — kiáltott Pauló Lajos rendező. — Indítom az adást!

És fél perc múlva feltűnt a képernyőkön, és az ország valamennyi készülékén a Ki mit tud? díszlete, felhangzott a szignál, egyszóval elindult az adás.

És ment két órán keresztül úgy, hogy valóban senki nem mert megmoccanni a kocsiban, csak a hang-, és a képvágó ujjai játszottak a billentyűkön.

Ez volt az 1963. évi Ki mit tud? legsikeresebb adása.

Andris

A hosszú asztalnál öten ülünk. Válogattuk a következő Ki mit tud? adás szereplőit. Mert kezdetben még így ment. Meghirdettük, hogy lehet je-

lentkezni, s akik jöttek hétközben, estéről estére, azokról kikerült hét végére egy adással.

Akkor is ott tolongtak velünk szemben szavalók és fakírok, táncdalénekesek és légtornászok, zongoristák és hastáncosok, tenoristák, basszisták, népdalénekesek, néptáncosok, újonnan alakult beatzenekarok.

Közöttük két tizennégy éves forma srác. Egyikük hóna alatt lezseren, csak úgy papír nélkül, egy kétkilós kenyér.

Az asszisztens fölírja minden jelentkező nevét, produkcióját. A sor végén ott áll a két srác is, egyikük hóna alatt a kétkilós kenyér. Amikor végre sorra kerülnek, az asszisztens rájuk néz, aztán a koruk iránt érdeklődik. Kiderül, hogy nyolcadikosok, nem töltötték még be a tizennégyet.

Márpedig tizennégy év az alsó korhatár.

Igy aztán az asszisztens szépen hazaküldi őket. A két srác azonban nem megy. Megállnak a várakozók között, nézik a produkciókat. A vékony, kesekes-hajú, ha időnként elfáradt, egyik hóna alól a másik alá teszi a kétkilós kenyeret.

Basszista énekel, fakírelölt üvegdarabokat, majd zsilett-pengét eszik, a változatosság kedvéért egy kalaptűvel átszúrja a muszkliját. Néptán-

Tévézik a nyáj



cosok üvegest járnak, egy kis-katona hét széket egyensúlyoz a homlokán.

Szünet.

A vékony, kesehajú átadja a kenyeret a társának, odajön az asztalhoz, és kéri, hogy hallgassuk meg őket, mert nekik most már haza kell menniök. Ugyanis csak kenyérért ugrottak le a közértbe. De közben meggondolták. Van ugyanis egy számuk, amit az iskola farsangi mulatságán...

— Na jó, gyerekek — unja meg az asszisztens — megbeszéltük már, hogy tizennégyen alul nincs fellépés! Majd a következőre jelentkezhetnek.

Az asszisztens erélyes, ez a feladata. Szépen odébbtuszolja a gyerekeket, hadd tudjuk értékelni az eddig látott számokat.

Aztán vége a szünetnek, folytatódnak a bemutatók. A vékony, kesehajú és társa azonban továbbra is ott állnak a falnál. A kenyér ismét a kesehajú hóna alatt, nyilván őt küldték le a közértbe, hát akkor tartsa ő a kenyeret.

Késő este van mire végzünk, már mindenkit megnéztünk, mindenkit meghallgattunk. Ám a két srác a kenyérrel még mindig ott van a fal mellett. Illetve már csak a kenyér és

a másik srác, mert a kesehajú ismét odajön az asztalhoz.

— Tessék minket is meghallgatni...

— Értsétek meg...

— Tessék meghallgatni! Most már mindenképpen tessék meghallgatni!

— Hogy-hogy mindenképpen?

— Tessék elképzelni, ha most hazamegyünk, úgy, hogy be se jutottunk a Ki mit tud?-ba, mekkora ruha vár ránk.

Csakugyan, nemsokára fél-tizenegy! És ez a két kölyök...

— Nyomás! Csináljátok!

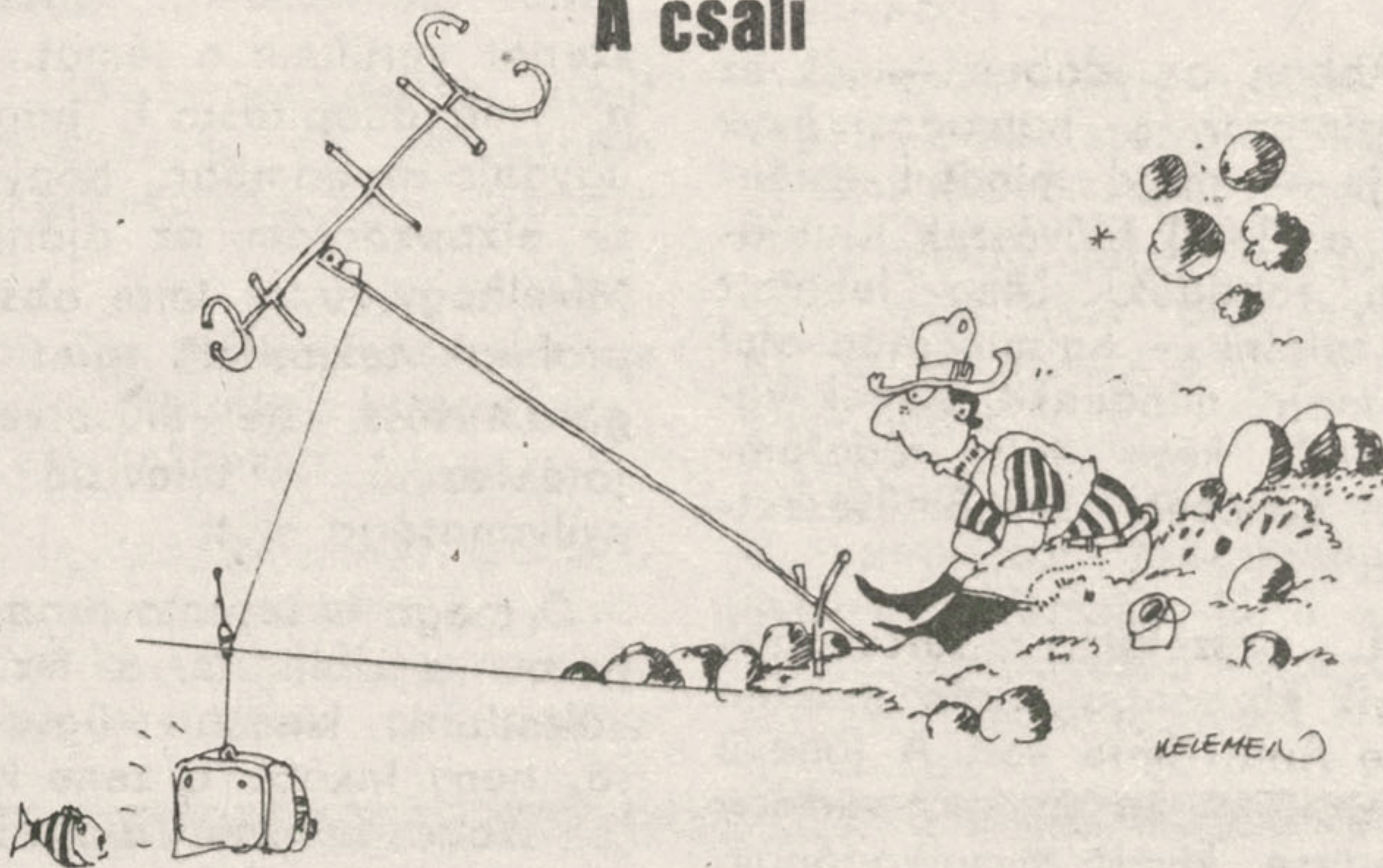
Helyet keresnek a kenyérnek, aztán elkezdik. Mosolygunk. Nevetünk. Hahotázunk. Térdünket csapkodjuk, folyik szemünkből a könny, harsogva röhögünk...

Mire vége a számnak, már megállapodunk: korhatár ide, korhatár oda, ennek a produkciónak adásban a helye!

Az asszisztens máris teszi a dolgát. Mivel eddig nem írta föl a nevüket, most pótolja. Először a vékony, kesehajúhoz fordul, akinek hóna alatt már ismét ott a kenyér. A srác mondja a nevét, az asszisztens pedig fölírja:

Kern András.

A csali



Tévé-mánia



Abban az időben — és ez megintcsak a hatvanas évek eleje — majd minden esténket a Fiatal Művészek Klubjában töltöttük. Meg lehetett ott találni — harmincötön alul — majd' mindenkit, akinek valamiféle köze volt irodalomhoz, zenéhez, képzőművészethez.

A beszélgető társaságok egyik központja szinte minden este Antal Imre volt. A jónevű zongoraművész, a Liszt-verseny nyertese, kiváló társalkodónak, nyolc—tíz ember mulattatójának bizonyult estéről estére.

Egyik este, miután már mindnyájan könnyesre nevettük magunkat, és Imrus némi kis lazítást engedélyezett, hogy pihentessük rekeszizmainkat, megkérdeztem tőle:

— Te, Imrus! Nem volna kedved egyszer föllépni a televízióban? Nem mint zongoraművész, hanem mint... mondjuk műsorvezető, vagy valami hasonló.

— De. Nagyon szívesen! — hangzott azonnal a válasz, majd a társaság sürgetésére belefogott egy újabb történetbe.

A dolog ezzel abba is maradt, s most így utólag bevall-

hatom, nem is erőltettem tovább. Ellenkezőleg, lehetőség szerint kerültem a témát. Arra a megállapításra jutottam ugyanis magamban, hogy kissé elkapkodtam az ajánlatot. Mivelhogy Antal Imre abszolút profinak tekinthető mint zongoraművész, de műsorvezető, játékvezető, a televízió nagy nyilvánossága előtt...

Ő maga is tapintatosan hallgatott a dologról, s ha szót váltottunk, kínosan ügyeltünk rá, hogy inkább a zene kerüljön szóba, mintsem a televíziózás.

Aztán az egyik műsorunk — Táborozók köszöntése volt a címe, és afféle kívánságműsor volt az építőtáborokban dolgozó fiatalok részére — szóval ennek a műsornak a vezetője hirtelen megbetegedett.

Az adás napja vészesen közeledett, s mi egyre reménytelenebbül kerestünk műsorvezetőt, aki majd a televízió képernyőjén köszönti a táborozókat, bevezeti az egyes műsor-számokat, s közben — az általunk összegyűjtött anyag alapján — „vidám kis történeteket” mesél a tábori élet viszontagságairól.

Ekkor jutott eszembe Imrus. Óriási kockázat, de mindegy, meg kell próbálni!

Fél óra múlva már együtt ült a „stáb”.

— Ha megengeditek, kicsit félrevonulnék, és elolvasnám a forgatókönyvet — mondta Imre.

Fél óra múlva visszajött az aztalhoz. Letette a forgatókönyvet, és ránknézett.

— Így képzelitek el? — kérdezte, s már kezdte is; „Szeretettel köszöntelek benneteket, kedves barátaim, az ország

minden részében, a KISZ építő-táborokban...”

S mondta, végig a teljes szöveget, szóról szóra, legföljebb néhány helyen testre igazítva.

Mi pedig csak hallgattuk. Úgy, mint azok, akik másnap az adás idején a képernyők előtt ültek.

S úgy, mint azok, akik azóta is annyiszor szórakozhattak kedves mókázásán, jóízű — és sosem jópofáskodó — viccein, szellemes konferanszain.

Mai Robinson



— Hol késik a tévé-szerelő?



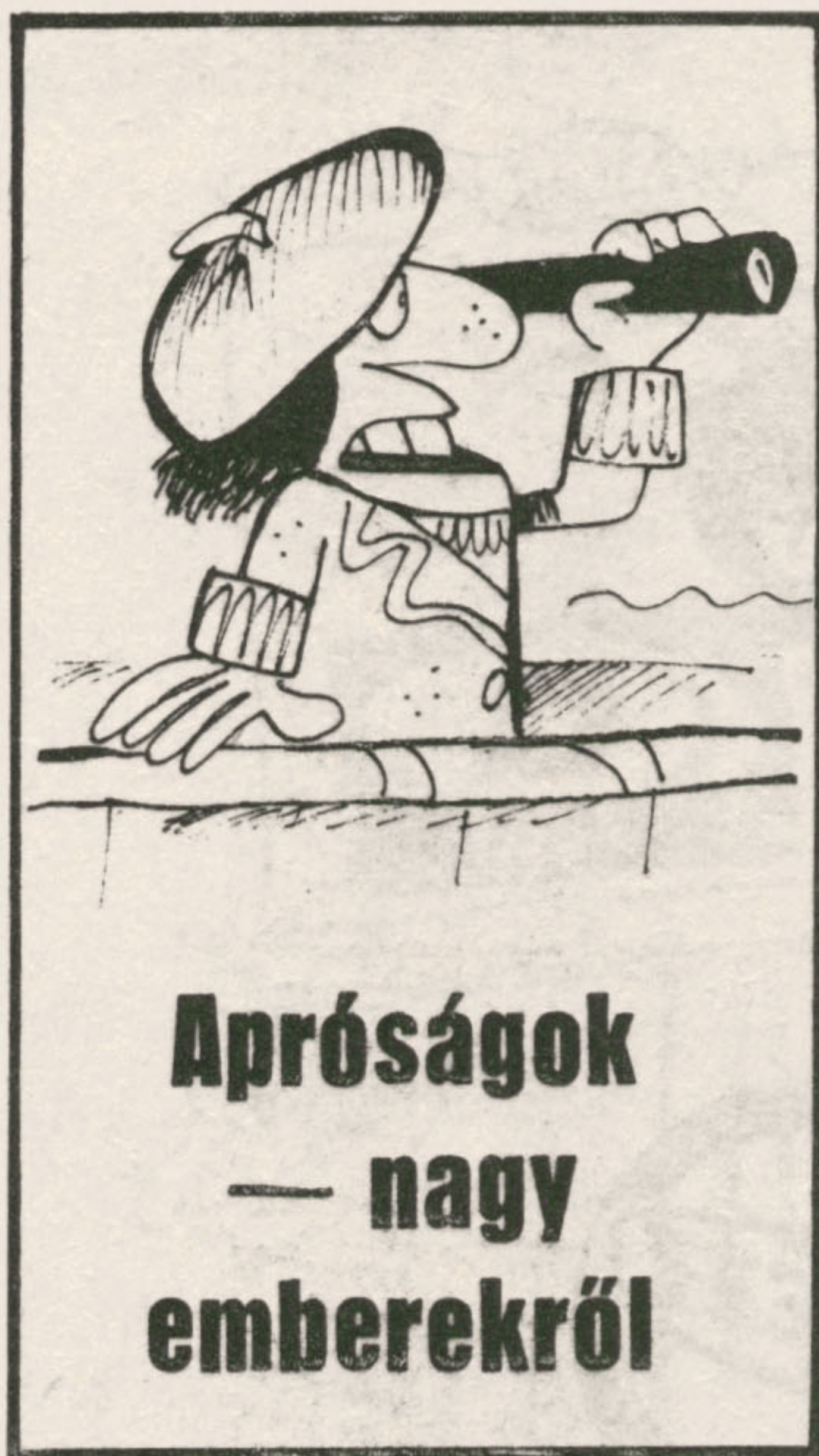
**A tanulás játékos eszközei, különféle tanulókísérleti
készletek kaphatók a TANÉRT boltjaiban:**

**Budapest VIII., Rákóczi u. 5.,
Budapest VI., Népköztársaság u. 12.,
Pécs, Szalai András. u. 12.
Győr, Munkásör u. 77.,
Zalaegerszeg, Stadion u. 2.,
Szeged, Csongrádi sugárút 104.,
Miskolc, Korvin Ottó u. 11.**

**ORSZÁGOS TANSZERGYÁRTÓ
ÉS ÉRTÉKESÍTŐ VÁLLALAT**



**Gyere, pajtás, segíteni,
textilt, papírt begyűjteni.
Ha sok hulladékot hozol,
jutalmunkból táborezol.**



Apróságok — nagy emberekről

AKI IGAZÁN ÉRT HOZZÁ

— Aki dirigálni akar — mondta egyszer Richard Wagner —, annak a partitúra legyen a fejében, ne pedig a feje a partitúrában!

BEMUTATKOZÁS

Bülow karnagy — mélyen gondolataiba merülve — egyszer a bécsi Opera folyosóján összeütközött egy vele szembe

jövő férfival. A férfi dühösen megállt, és Bülow arcába szíszegte: „Barom!”

A karmester erre udvarisan megemelte kalapját, és egyfajta szarkasztikus-lekezelő hangnemben így válaszolt: „Örvendek! Az én nevem: Bülow.”

TALPRAESETT VÁLASZ

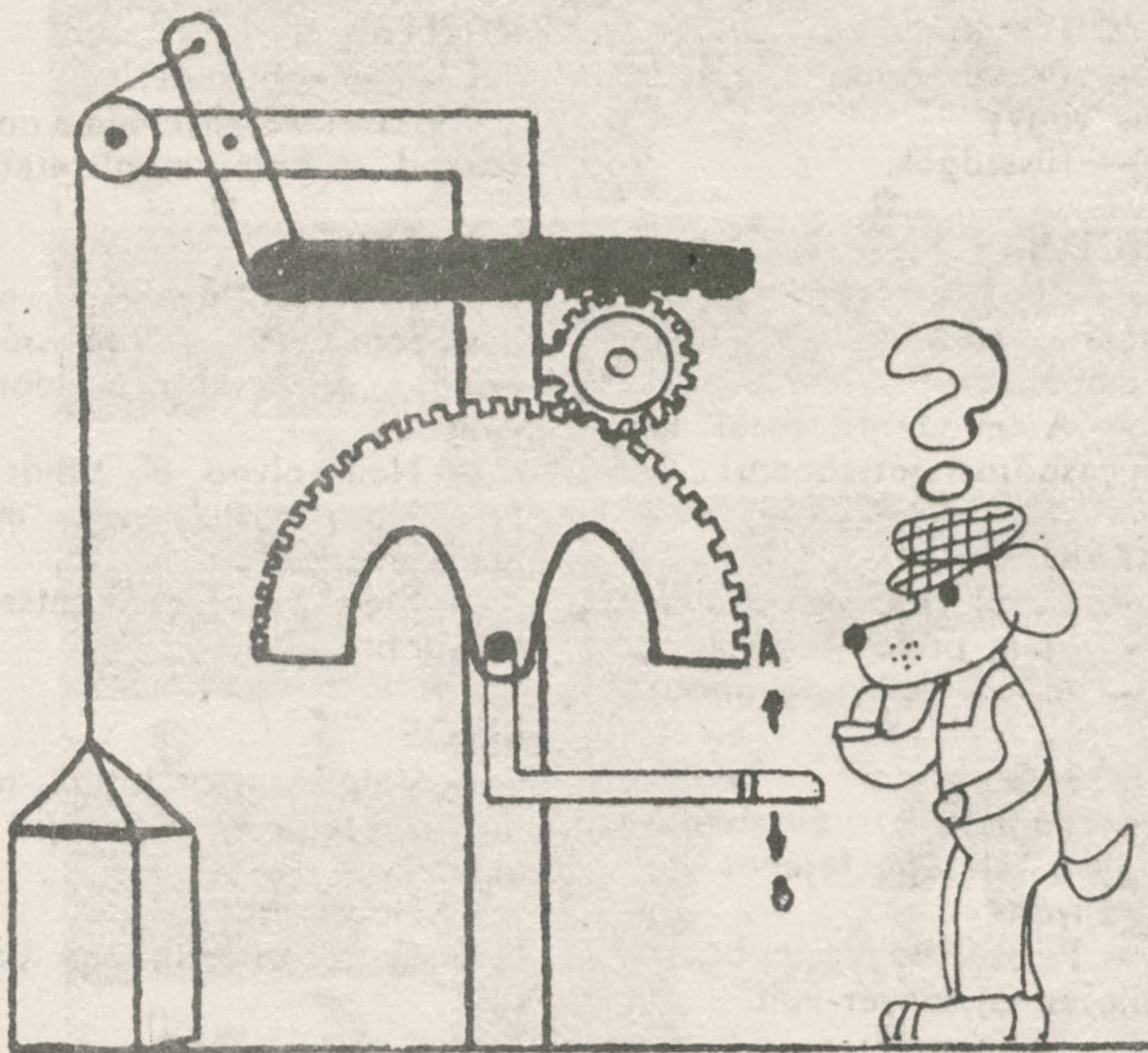
Beaumarchais, a híres francia író, a „Figaro házassága” című opera szövegírója nagyszerűen tudott hárfázni. Amikor egyszer — még ifjú korában — éppen gyakorolt, egyik szomszédja, aki nem bírta elviselni a hárfázást, gúnyos megjegyzést tett: „Fiatalember, maga úgy játszik, mint Dávid, csak nem olyan szépen!”, Beaumarchais kapásból így felelt: „Maga pedig úgy beszél, mint Salamon, csak nem olyan bölcsen!”

HELYES ÉRTELMEZÉS

Mint tudjuk, Indiát Vasco de Gama portugál hajós fedezte fel. Mikor később ismét arra járt, mégsem tudott kikötni. Emberei ugyanis nem voltak elég bátrak ahhoz, hogy találkozzanak az indiai őslakókkal.

Egy csendes szeptemberi estén hirtelen erős rázkódást éreztek a hajón. Ez a váratlan esemény nagy zűrzavart oko-

**Merre kell a kart elfordítani,
hogy felemelje a csomagot?**



zott a matrózok között, gyorsan
vészlövéseket adtak le, sokan
már a mentőcsónakba ugrot-
tak. Vasco da Gama persze
felismerte, hogy földrengést él-
tek át. Volt annyi lélekjelen-
léte, hogy kihasználja ezt a

körülményt, és a következőkép-
pen nyugtatta meg a legény-
séget: „Bátorság, fiúk! Az in-
diai föld remeg, s ez jó jel!
Mint látjátok, fél tőlünk!”

Ezután nyugodtan végre
tudta hajtani a partraszállást.

DERŰTABLETTÁK

GYÓGYMÓD

— Te mit csinálsz, ha náthás vagy?

— Tüsszögök.



MÚZEUM

Az ifjú teniszező a nyolckarú istennő szobrát nézi a múzeumban.

— A mindent! Ezzel kéne vegyespárost játszanom!...



TAKARÉKOSAN

— Az új cipő van rajtad?

— Igen, papa.

— Akkor lépj nagyobbakat.



BÍRÓSÁG

— Vádlott, megbánta-e, hogy a felesége fejéhez vágta a tányért?

— Persze, hogy megbántam. Teljesen új tányér volt.



VENDEGLŐ

— Pincér! Egy bécsit!

— Örömmel!

— Inkább krumpival.



BULI

— Nem gondolod, kisfiam, hogy kéne valami frissítő is a vendégeidnek?

— Igazad van, mama. Rög-tön kinyitom az ablakot.

INTELEM

Edző a kapushoz:

— Aztán vigyázz, mert ha kiszakad a háló, megfizeted!



KÍSÉRLET

— Nézzétek, gyerekek, most bedobom az aranygyűrűmet ebbe a savba. Mit gondoltok, elolvad?

— Nem olvad el, tanár úr.

— Nagyon helyes. És miért nem olvad el?

— Mert akkor nem tetszene beledobni...



KINOS

— Valahányszor látlak, mindig a szeplős Kovács jut az eszembe.

— Hogyhogy?

— Ő is tartozik egy tízes-sel...



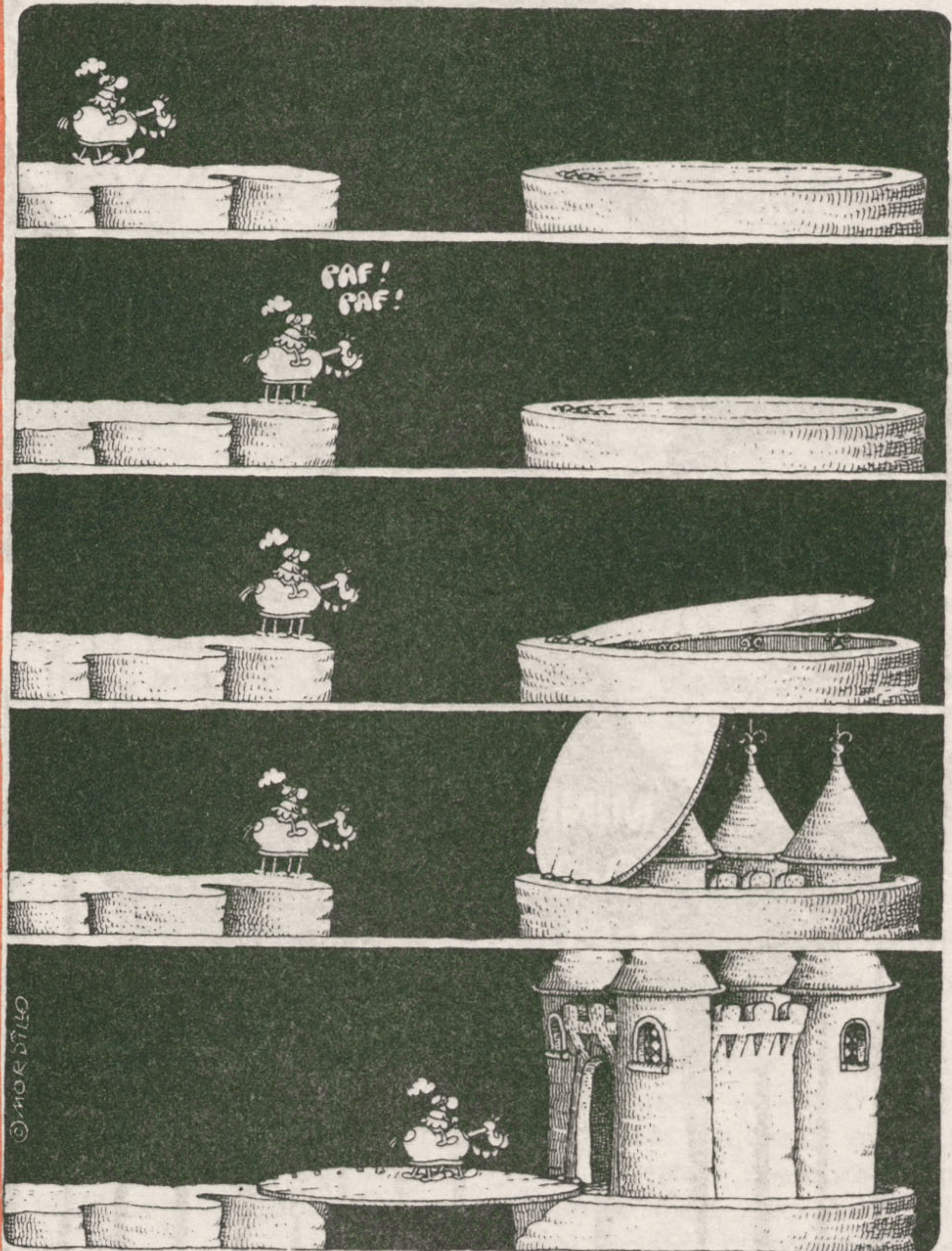
TELJESÍTMÉNYBÉR

Két srác elszegődik cseresznyét szedni. Este elszámolás a gazdával. Az egyikük duzzogva kérdi:

— Miért kapok én kevesebbet, mint ő?

— Azért, fiam, mert a barátod állandóan fütyült, amíg a cseresznyét szedte. Te meg nem.

Szezám, tárulj!

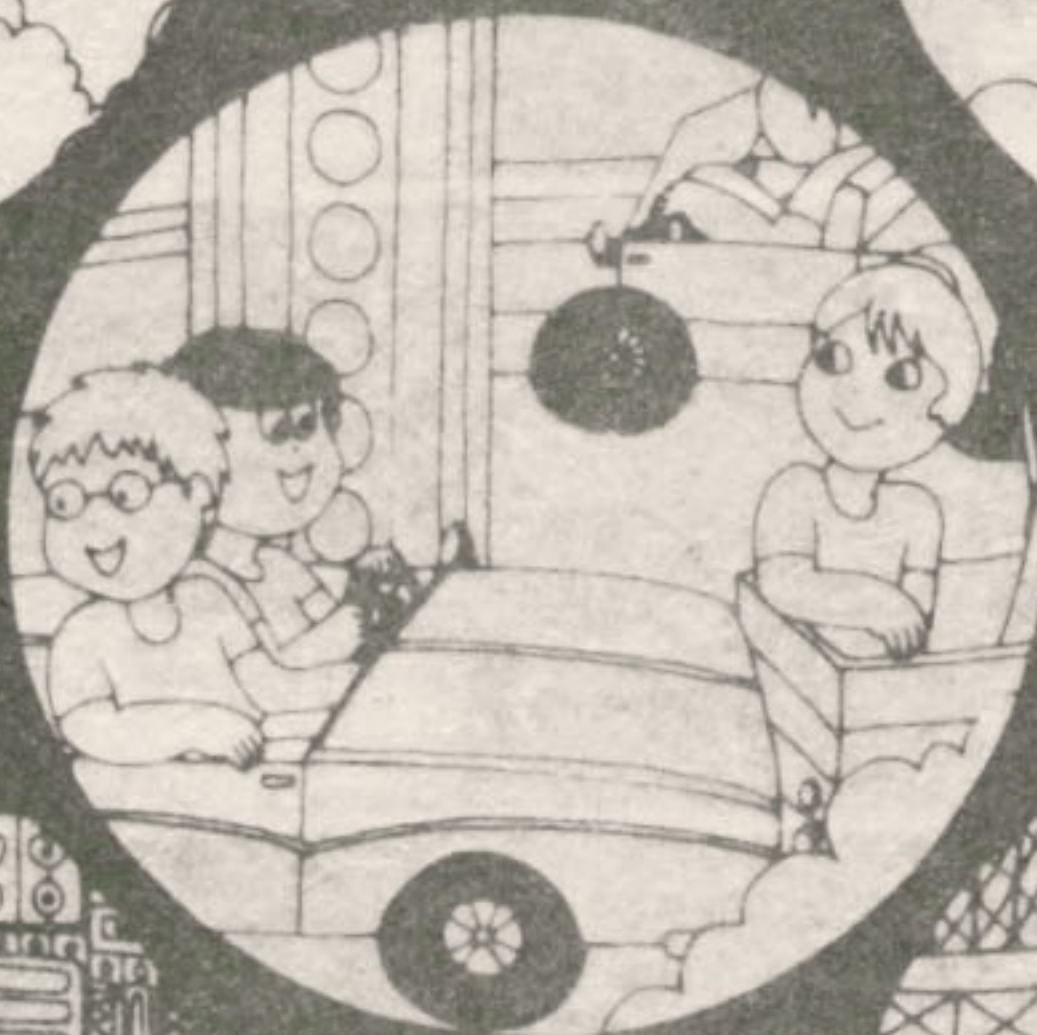




**SOK-SOK
ÉLMÉNNYEL**



**VÁLTOZATLAN
ÁRAKKAL VÁR**



**MINDEN NAP
10-20 ÓRÁIG
A BUDAPESTI**

VIDÁMPARK

Hogyan ballagjunk?

Ott állt az egész Zsiráf őrs a fal mellett, talpig fekete nyakkendőben. Utolsó szemlét tartottam, majd a legdagadtabb zsiráfot megszólításommal tüntettem ki:

— Triznyai, te adod át a tépett lobogót a hetedikeseknek. Megtanultad a búcsúbeszédet?

— Nem tanultam meg.

— Helyes. Egyébként is csak néhány szót kell mondanod. Fennköltet. Férfiasat. Nemeset. Most pedig lássuk a virágokat!

Mindenki előrenyújtotta a csokrétaját. A szeplős Májer csak a pusztá tenyerét nyújtotta. Pár avitt tintapacni volt rajta, talán még a negyedikből, de virág bimbónyi sem.

— Szeplős! — mondtam hidegen, mint egy mirelit csirke láb. — Hol a virág?

— Egy pillanat! — mondta. — Gyere, okos!

Kimentek Nehadomával az ajtó elé, és behoztak egy leándert vödörben. Megállt bennem az ütő.

— Szeplős — mondtam. — Te egy pitlivel akarod körül-

ballagni a kedves öreg iskolát?

— Világos — mondta. — Nagyvonalú ember vagyok.

Hozzáláttam, hogy egy baljobb-bal kombinációt helyezek el a szeplős kiütési pontjain, de ekkor Lajos vágatott a helyiségbe. A Zsiráf őrs szenvedésekben megőszült őrsvezetője.

— Zsiráfok! — bömbölte. — Ütött az utolsó csengő! A hon elvárja, hogy méltóképpen üljétek meg ballagásotok ünnepét. Úgy érzem, tetszetős befejezése lesz a bensőséges hacacárénak, ha virágaitokat a nagyra becsült tantestület lábai elé szórjátok. Ezt most el is próbáljuk. Figyelem, szórás: egy, kettő és három...

Szórni kezdtük, mire Hamzsabégi tanár úr lépett be. Egy bazsalikom majdnem vállon találta. Tiszta szerencse, hogy Májerék még épp hogy himbálni kezdték a leándert. Hamzsabégi zavartan állt az osztály közepén, aztán legyintett.

— Zsiráfok — mondta. — Gondolhattam volna. Na, mind-egy! Négy évet kibírtam, másfél óra igazán nem számít. Csak azért jöttem, hogy közöljem veletek a tankerület határozatát, amely szerint mindannyian felvételt nyertetek a Püspökladányi Kázmérről elnevezett gimnáziumba. A dolog nyilvánvaló tévedés következménye, de most már semmit sem tehetünk.

Ordítózni kezdtünk volna hirtelen támadt mámorunkban, de a folyosón már felcsiripelt Kvasnyák Pircsiék hangja, hogy aszongya:

— Ballag már a vén diák...

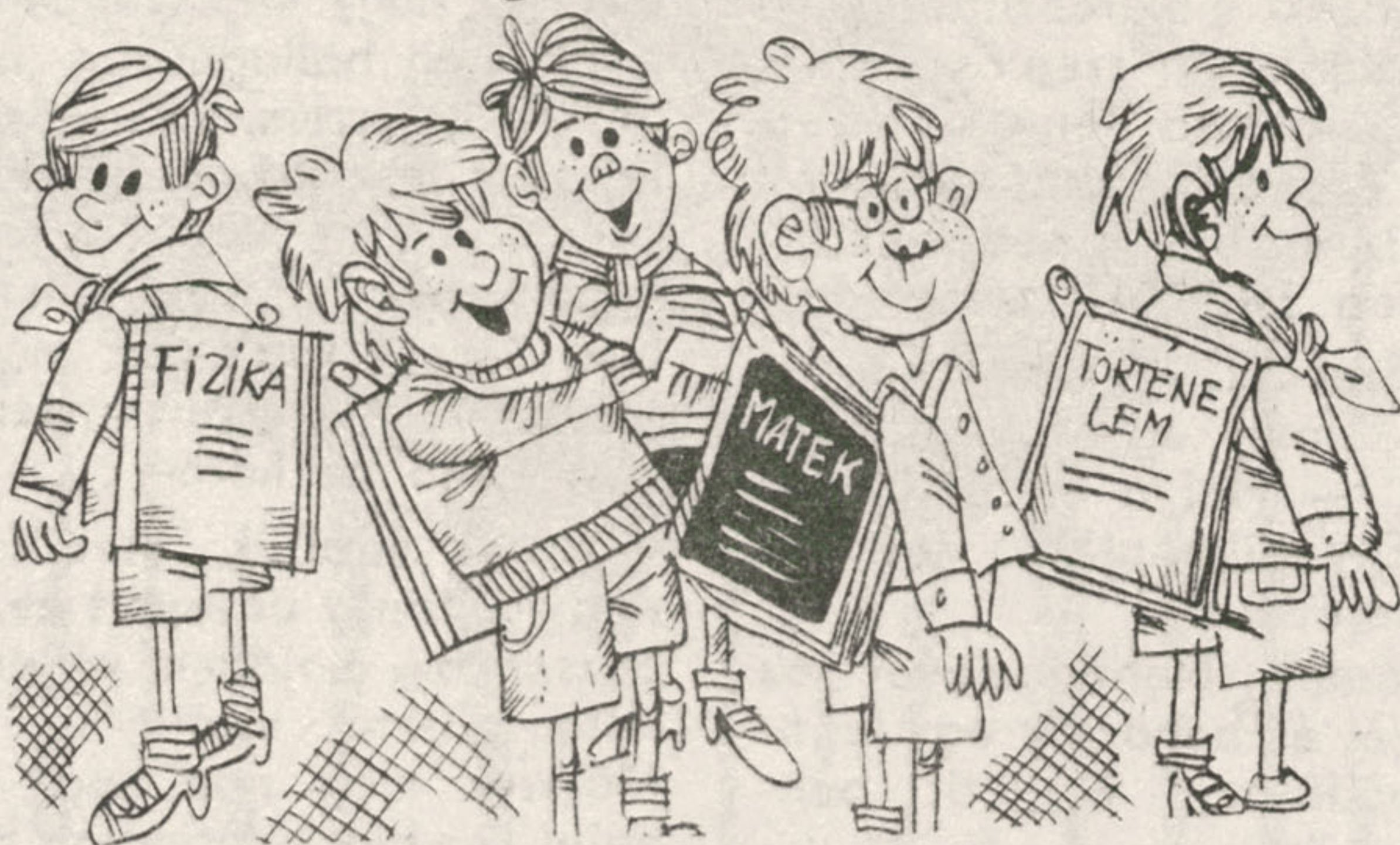
Caplatni kezdtünk a folyosón, és valahogyan mind lejjebb lógott az orrunk. Mégis nyolc évet töltöttünk ebben a nyamvadt suliban, ó, hová repültél, virághímes ifjúság? Mire Stimfli bácsi kiflis asztala elé értünk, csak úgy zengett a folyosó a roppant zsiráfögéstől.

Beosontunk a tornaterembe, Kvasnyák Pircsiék elcincogták, hogy Gaudeamus igitur, aztán a dagadt átadta a tépett zászlót a hetedikeseeknek.

— Lengessétek olyan becsülettel, ahogy mi lengettük — mondta férfiasan és nemesen.

— Más se hiányzik — szólt

Vizsgai felkészülés



— Csak el ne felejtsek lapozni...

közbe Hamzsabégi tanár úr.
— Ilyen hülye tanácsot ne is adj nekik, Triznyai. Inkább énekeljétek el még egyszer a Zsiráf-indulót, aztán térjete meg kedves szüleitekhez.

Lenyeltük az ádámcsutkákat, ki ne essen valahogy a nagy szomorúságtól, aztán bömbölni kezdtük:

Hej, vidámak a Zsiráfok,
nem bős pulykakakasok,
mindenhová belelátanak,
mert rettentő nyakasok.

Pedig nem is voltunk olyan vidámak.

Amikor a vakolat már nem potyogott a plafonról, Lajos kiadta a vezényszót:

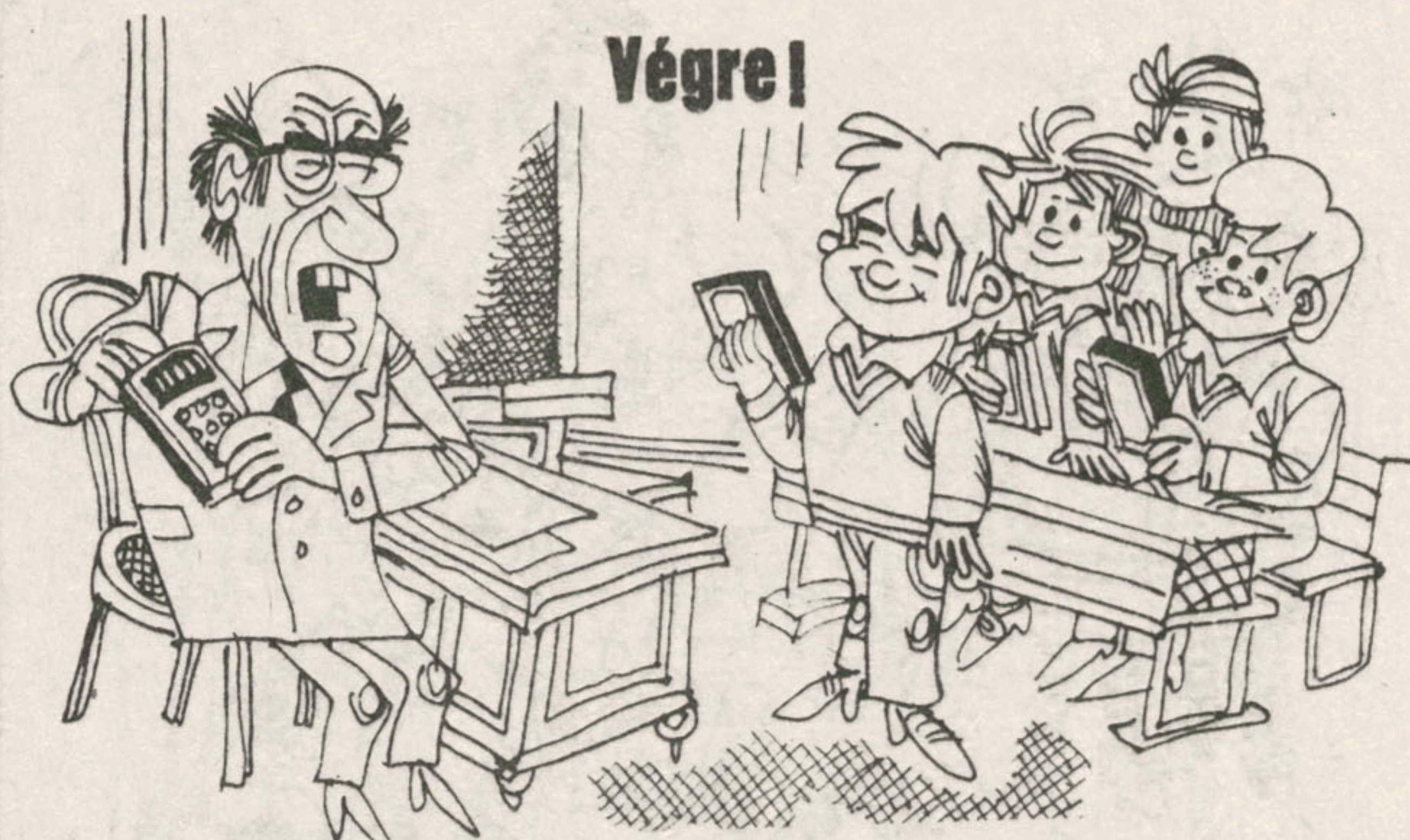
— Ifjúságunk bimbait a nagyra becsült tantestületre szórni, rajt!

Repülni kezdtek a mocsári gólyahírek, a tantestület közepén egy vadidegen bácsika rémülten kapdosta a fejét. Hamzsabégi tanár úr ott állt mellettünk, hát megkérdeztem:

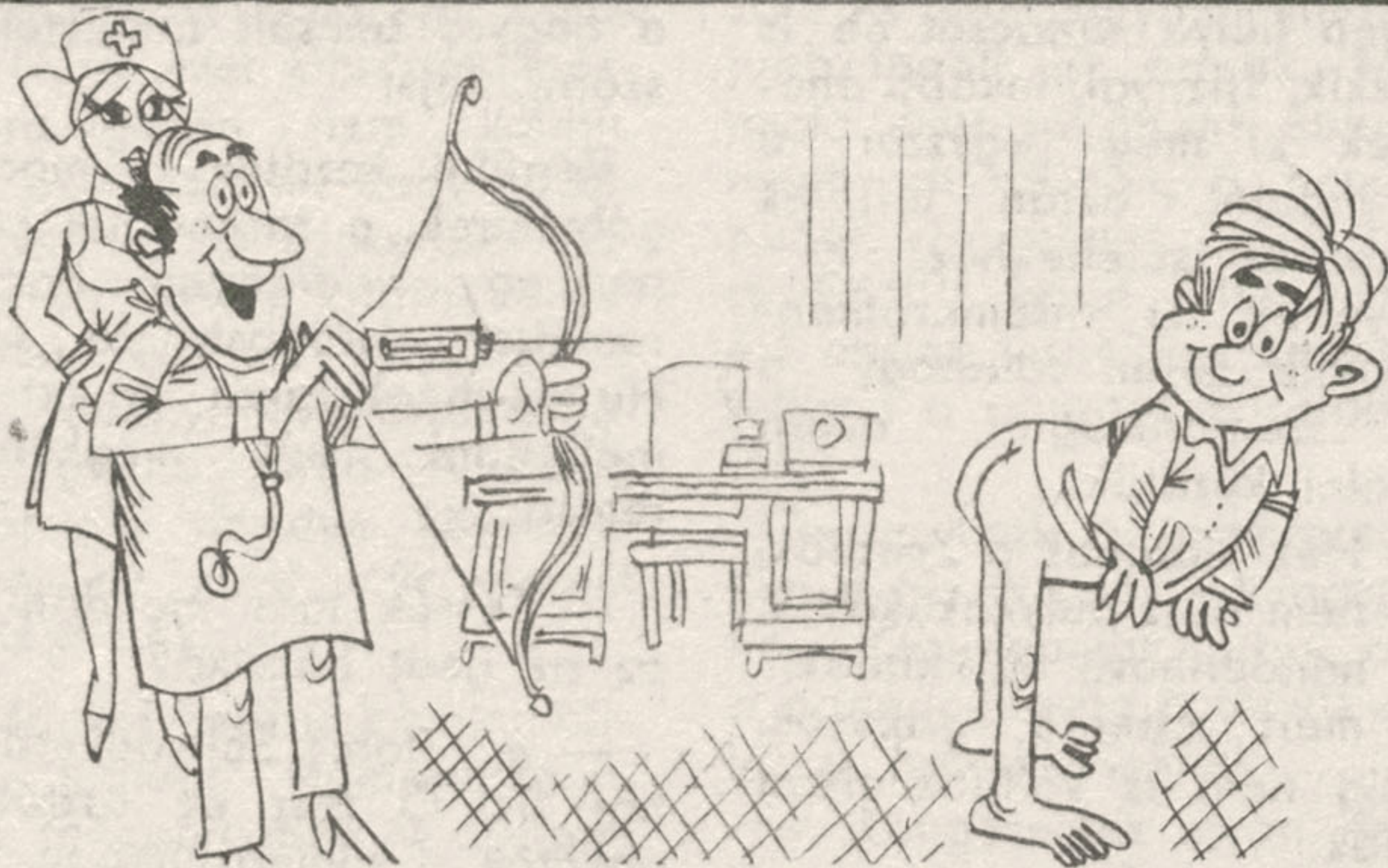
— Tessék már mondani, ki az az ijedt bácsika?

— Az, fiam? Soltvadkerti tanár úr. Ő lesz az osztályfőnökötök a gimnáziumban.

Puff. Hát tessék. Ez a karrier is jól kezdődik...



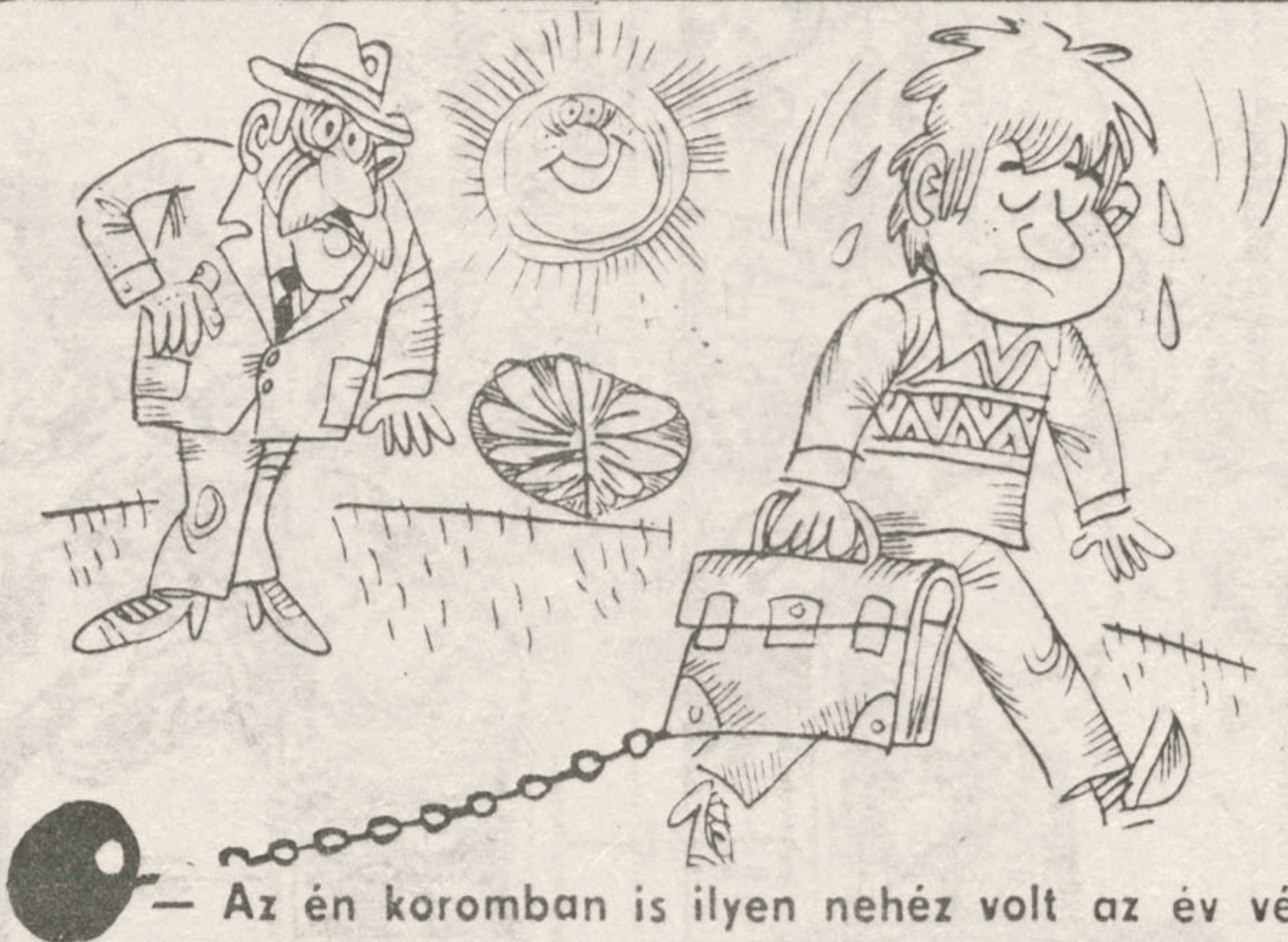
— Elmarad a matekóra, mert bedöglött a zsebszámológépem...



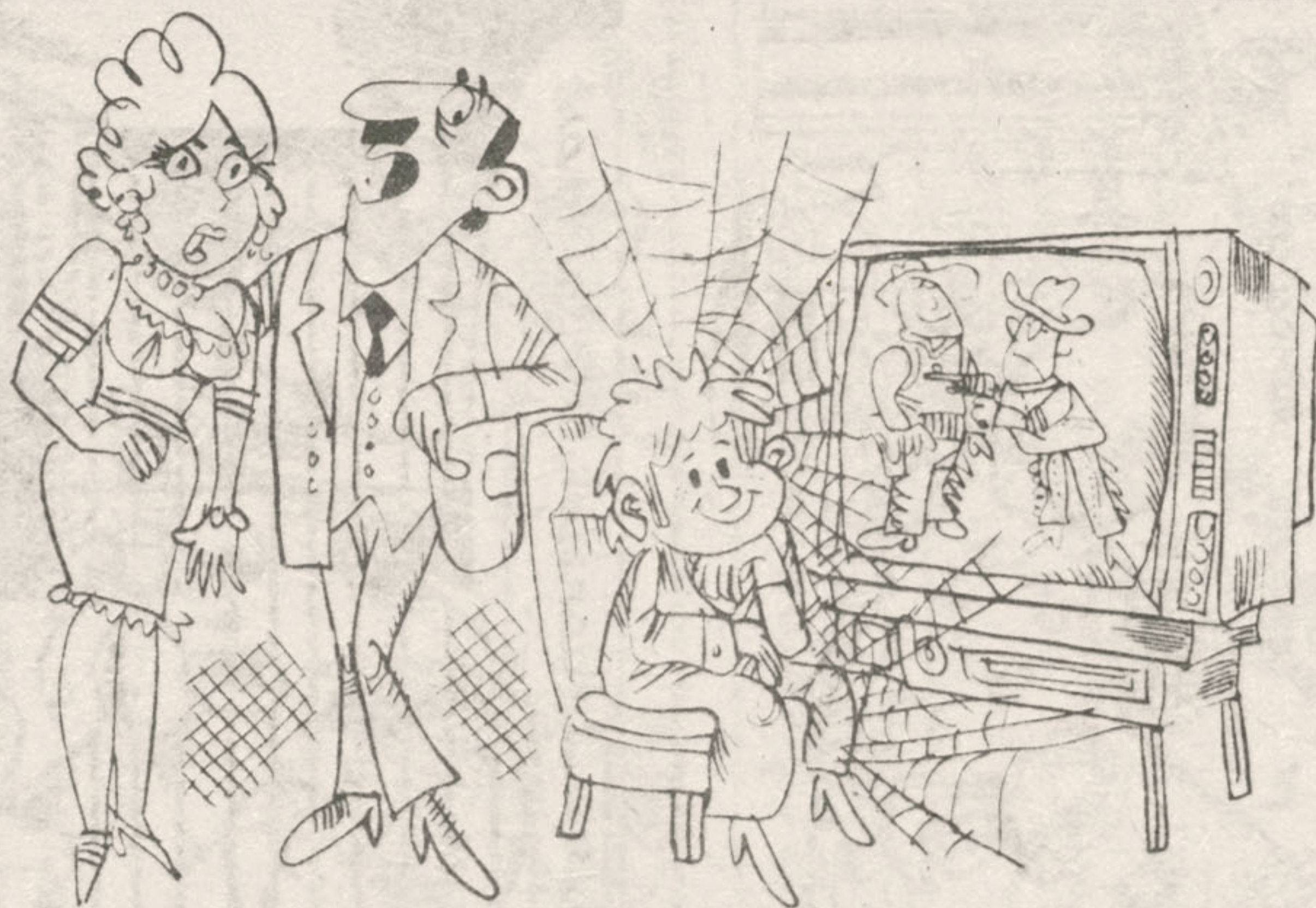
— Most megmutatom, hogyan harcolt
a Nagy Fehér Főnök a sápadtarcúakkal.



— A testnevelőtanárunk, a kemény edzések híve.

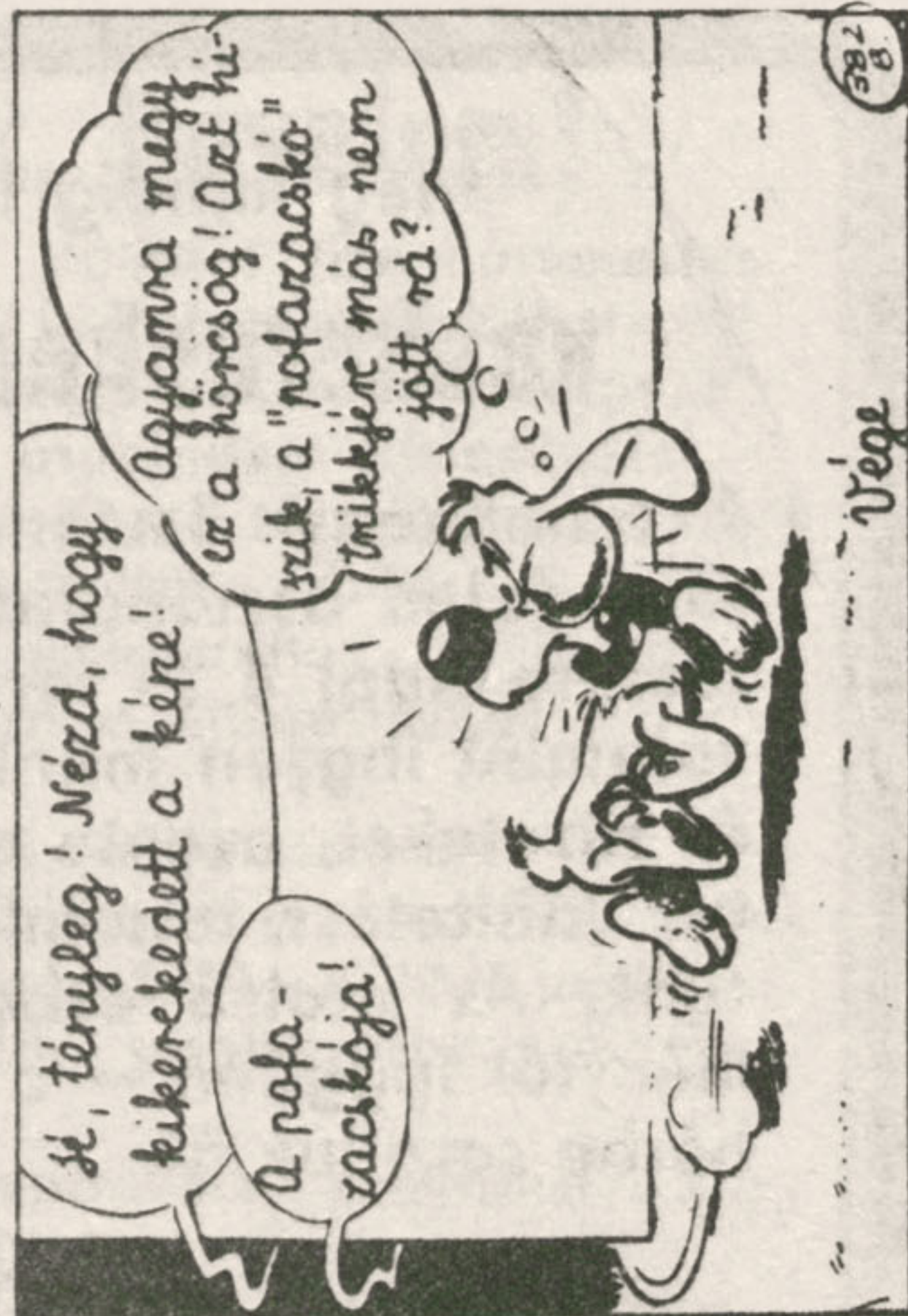


— Az én koromban is ilyen nehéz volt az év vége



— Mégse kellett volna megvennünk a képmagnót.





Még mindig lehet jelentkezni

vaskereskedő tanulónak!

A tanulmányi ösztöndíjon felül havi 700 Ft társadalmi ösztöndíjat is fizetünk. A tanulók részére napi 4 Ft térítés ellenében ebédet, valamint ingyen munkaköpenyt, tankönyveket és füzeteket, évente egy alkalommal díjmentes üdültetést, tanulmányi kirándulást biztosítunk. Az utolsó évben – tanulmányi eredménytől függően – a tanulókat szakmunkás-bérbe soroljuk át.

Jelentkezés:

VASÉRT VÁLLALAT,
Budapest VIII., Ullői u. 32. I/8.

Telefon: 138-882



Pályaválasztók, figyelem!

Vár benneteket a Papíripari Vállalat tizenháromezres kollektívája. Hároméves képzési idő alatt elsajátíthatjátok a „cellulóz- és papírgyártó” vagy a „papírfeldolgozó” szakmát. Tanulóink részére az alábbiakat biztosítjuk:

- tanulmányi eredménytől függő társadalmi és tanulmányi ösztöndíj; térítésmentes ebéd;
- teljes tanfelszerelés és munkaruha;
- minden tanévben egy teljes öltözet ruha;
- kollégiumi elhelyezés;
- kéthetes ingyenes üdülés a Balatonnál;
- tanulmányi eredménytől függően minden sikeresen befejezett tanév végén 1000—2500 Ft jutalom.

További felvilágosítást az alábbi papírgyárak személyzeti osztályai adnak:

Papíripari Vállalat Csepeli Papírgyára, Budapest XXI., Duna utca 42. Telefon: 279-620/301;

Papíripari Vállalat Budafoki Papírgyára, Budapest XXII., Gyár utca 15. Telefon: 265-825;

Papíripari Vállalat Dunaújvárosi Papírgyára, Telefon: (25)-18-173;

Papíripari Vállalat Szolnoki Papírgyára, Telefon: (56)-13-311;

Papíripari Vállalat Lábatlani Papírgyára, Telefon: 30;

Papíripari Vállalat Kiskunhalasi Gyára, Telefon: 11-622.

A papíripari szakmai ismeretek középfokon is elsajátíthatók. Az iskola a 4 éves képzési idő elteltével középfokú papíripari szakmai végzettséget és érettségi bizonyítványt ad. Az oktatás helye: Than Károly Vegyipari Szakközépiskola, Budapest II., Lajos u. 1—3. Telefon: 805-493;

Pálffy János Műszeripari és Vegyipari Szakközépiskola, Szolnok, Zalka Máté sétány 1. Telefon: 17-826.

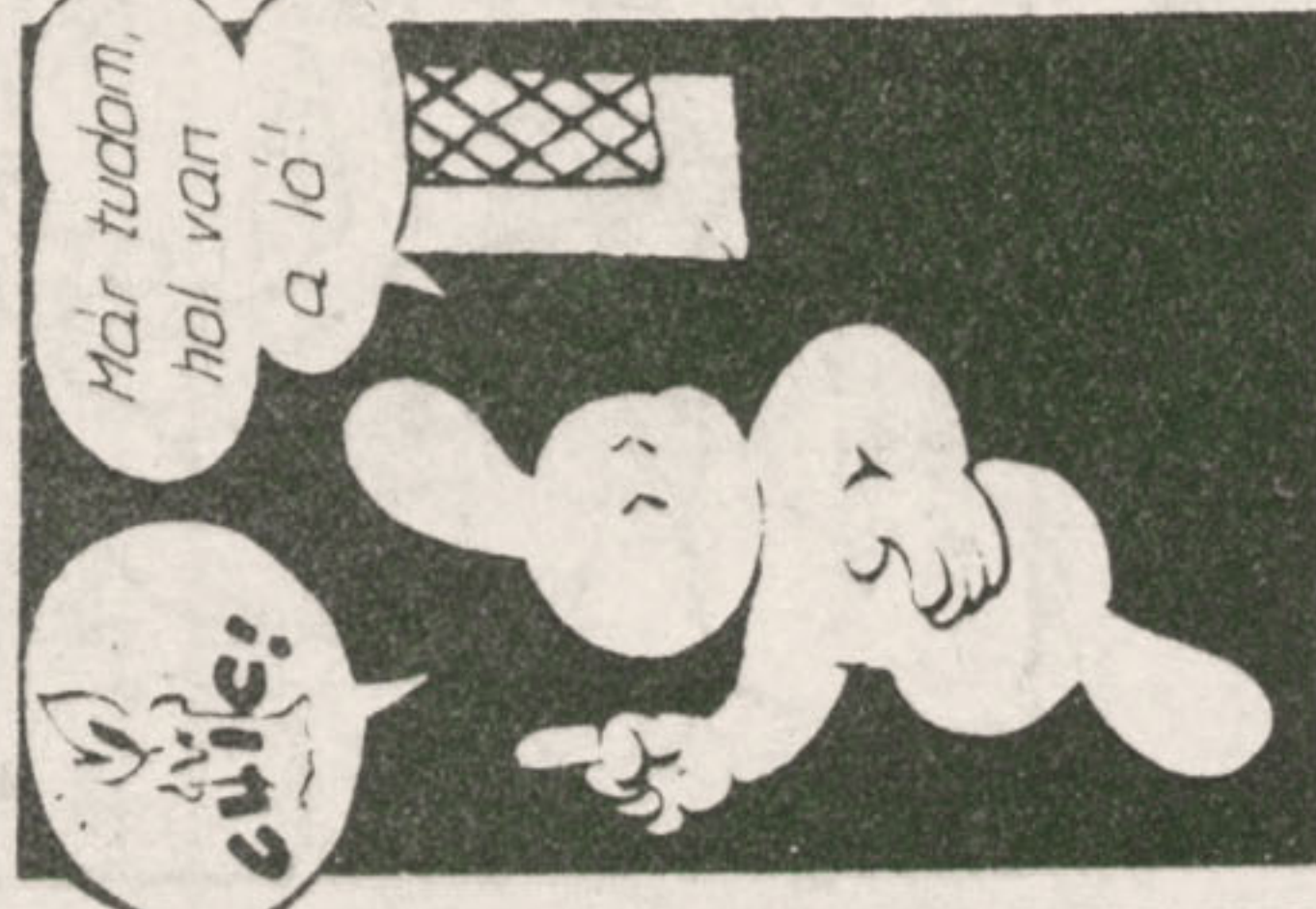
A továbbtanulni vágyók jelentkezhetnek a Könnyűipari Műszaki Főiskola papíripari tagozatára (Budapest III., Doberdó u. 6. Telefon: 803-333), vagy a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem papírmérnöki karára, ahol a papíritechnológus üzemmérnökök kiegészítő képzése folyik.



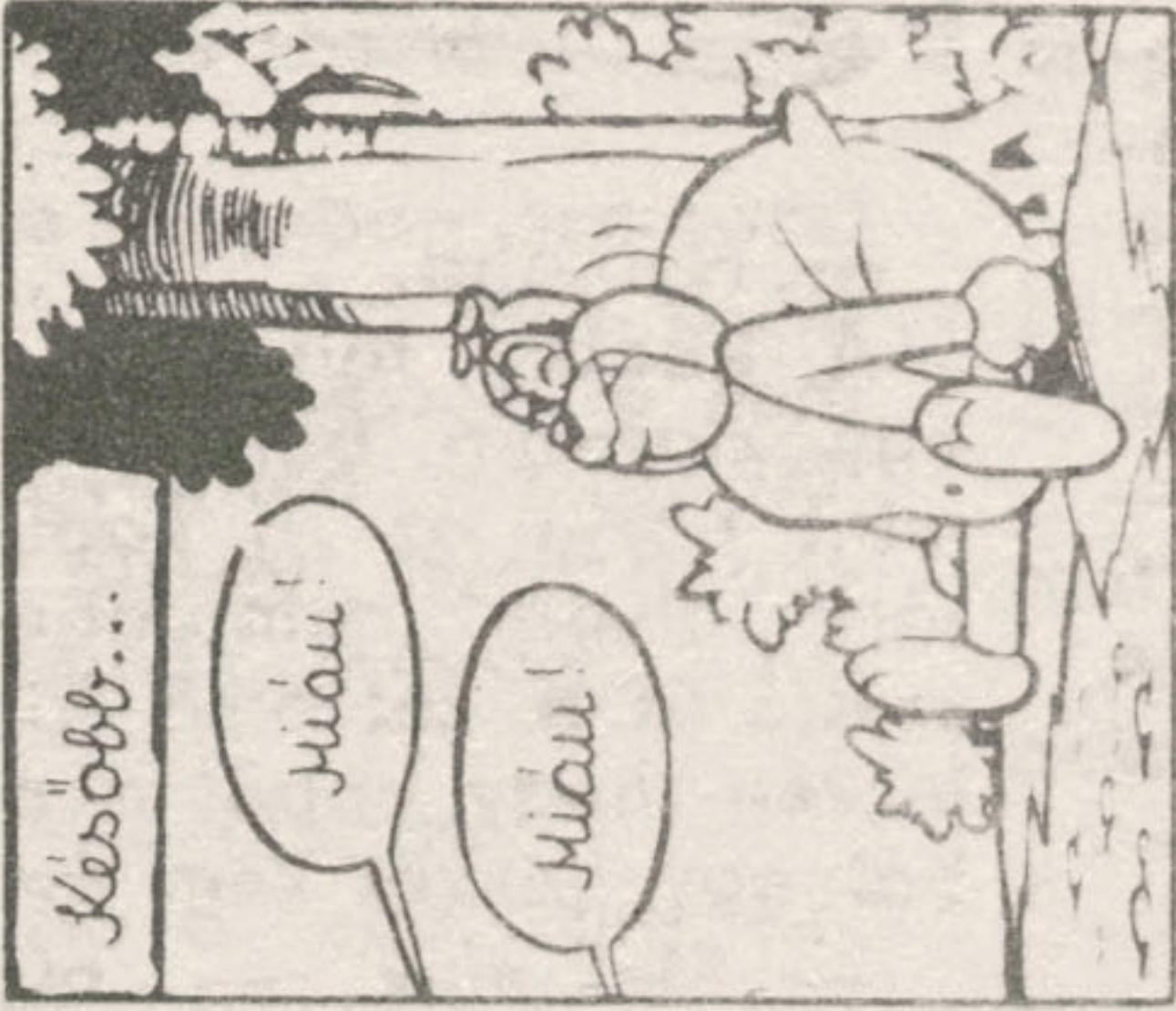
ARTHUR

A DETEKTÍV



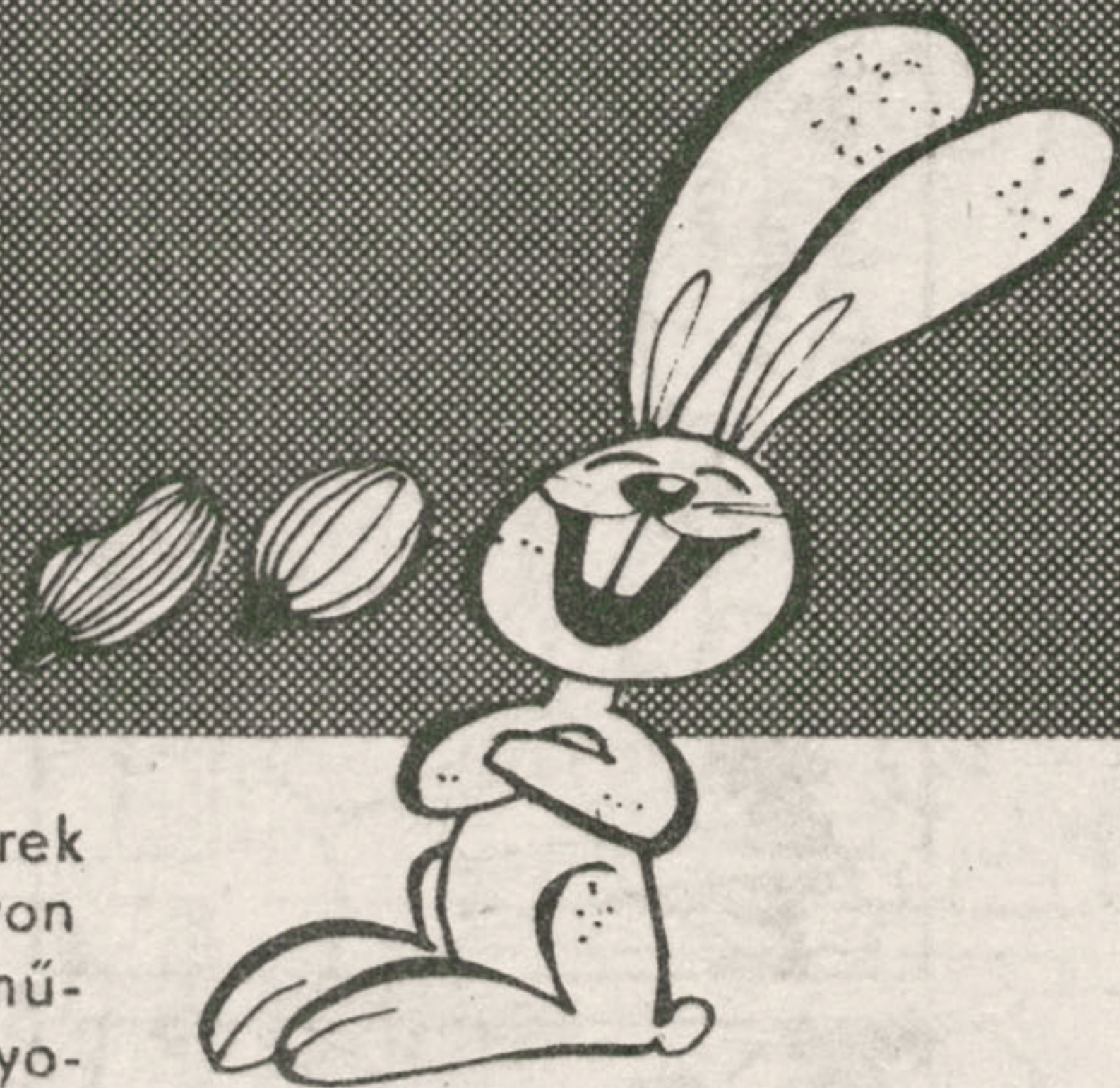






LÁZAR ERVIN:

A nyúl, mint tolmács



A tisztás szélén egy kerek képű Űritök vigyorgott. Nagyon tehetséges volt ebben a műfajban. Istenien tudott vigyorgni. Persze, ez nem túlságosan lényeges. Mivelhogy a tisztáson éppen a Kecske reggelizett. Ő sem túl lényeges, de róla akarok mesélni.

A mese kezdetén, tehát most, egyidőben a nem túl lényeges Űritök mesteri vigyorgásával, a Kecske azt mondta:

— Mek-mek.

Nos, ha tudnék kecskéül, ezen nyomban mondanám is, mit jelentett ez a mek-mek. A bökkenő az, hogy nem tudok kecskéül. Így hát jelenthette azt is, hogy: „Hej, de jó ez a friss réti csenkesz”, de azt is, hogy: „Mindig csak ez a vacak réti csenkesz! Unom.” Ez azonban most már sohasem derül ki, már csak azért se, mert az erdőből kilépett a Ló, megállt a tisztás szélén, és jó hangosan azt mondta:

— Nyihaha.

A Kecske fölkapta a fejét, egy darabig bámult a Lóra, mint borjú az új kapura. Aztán olyan nemtudomformán széttárta a két első lábát, jelezvén, hogy ebből a nyihahából egy kukkot sem ért.

— Mek-mek — majd kis gondolkozás után még hozzátette —, mek.

A Ló megrántotta a vállát, egyúttal a fejét is rázta, s azt mondta:

— Nyihaha.

Ami jelenthette azt is, hogy „nem értem”, de esetleg azt is, hogy „jó napot”. Nem tudom. Sajnos, nem tudok lóul. Nagyobb baj, hogy a Kecske sem tudott. Közelebb léptek egymáshoz.

— Nyihaha, nyihaha — ma-

gyarázta a Ló.

— Mek-mek — próbálkozott a Kecske. Jó lassan, tagoltan mondta, hátha így megérti a Ló.

De nem értette.

A Kecske búsan vakarta a feje búbját, a Ló meg minden erejét összeszedve gondolkozott. Ettől még a szokásosnál is jobban kétféle állt a füle. Aztán felderült a képe. Rájött, hogy tud egy kicsit számárul.

— I-ó, i-ó — mondta. A ki-ejtése nem volt ugyan tökéletes, de aki tud számárul, azért megértheti.

A Kecske azonban számárul sem tudott. De ha már a Ló idegen nyelven beszélt, ő sem akart szégyenben maradni, megszólalt birkául, azaz ahogy az előkelőbbek mondják: juhul.

— Beee — mondta.

A Ló rázta a fejét. Nem tudott birkául.

Már-már úgy tűnt, sohasem vergődnek zöldágra. Ekkor az Úritők észrevette a Nyulat, és kiáltozni kezdett neki. Úritökül. Erre az időre még a vigyorgást is abbahagyta.

A Nyúl, tekintve, hogy a legműveltebb állatok közé tartozott az erdőben (lám, úritökül is tudott), azon nyomban megértette, miről van szó, és méltóságteljes léptekkel közelebb jött. Legszívesebben futott volna, de hát ilyen nagy tudású

állathoz, ugye, nem illik az ugrifüles futkározás.

— Na, csak mondjátok — mondta —, szerencsére én minden nyelven beszélek.

Ebbe a mondatba kicsit belepírult, mert az az igazság, hogy őzül éppen hogy csak makogott valamit, és sárgari-góul meg pacsirtául nem tudott egy kukkot sem.

De azért rendes kis állat volt, legalább elpirult, ha hazudott.

A Ló meg a Kecske nagyon megörült neki.

— Nyihaha — mondta a Ló.

— Mik-mek? Mik-mek? — kérdezte izgatottan a Nyulat a Kecske.

— Azt mondja, hogy mek-mek — tolmácsolta a Nyúl.

A Kecske arca földerült, és boldogan mondta:

— Mek-mek, mek-mek.

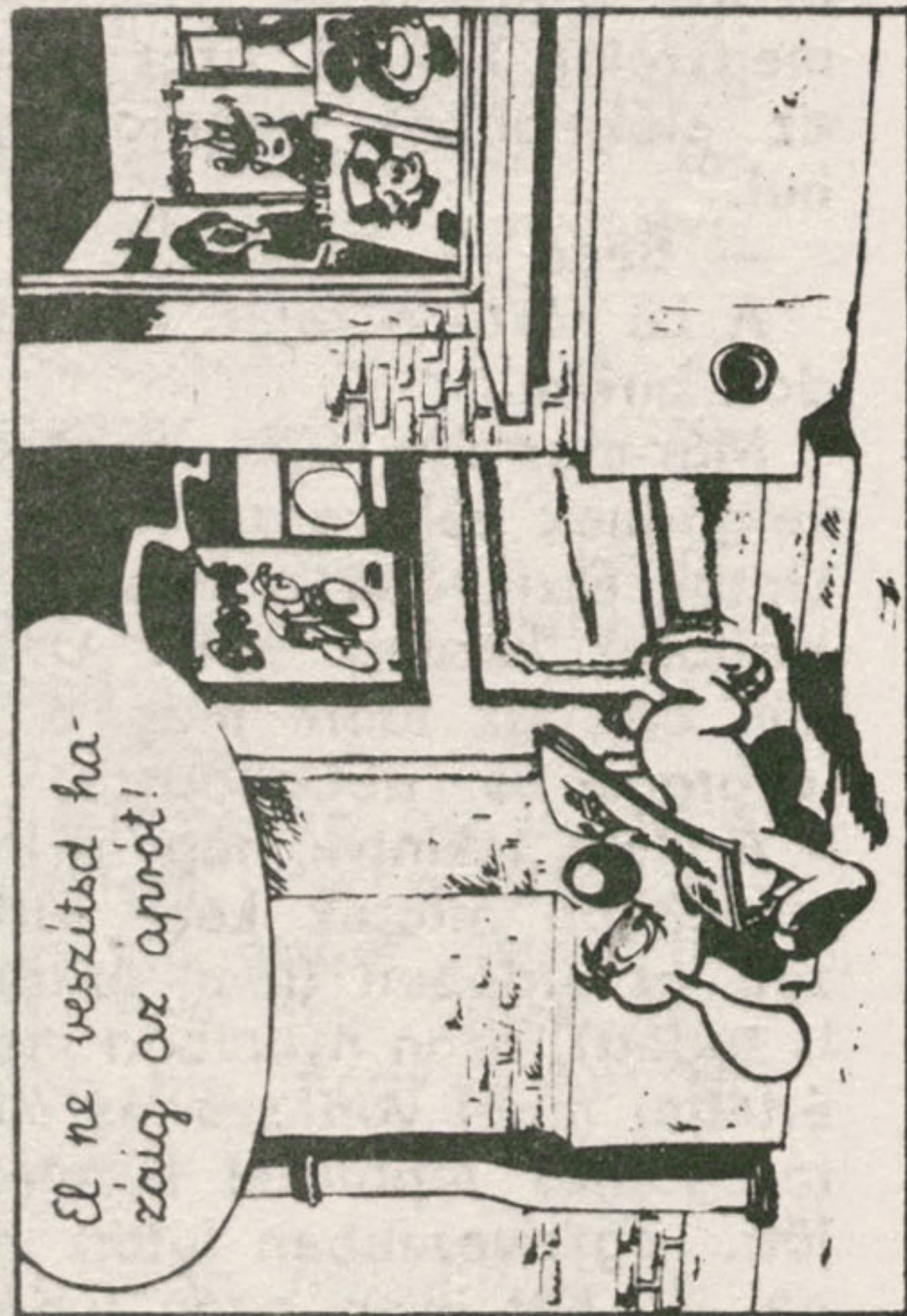
— Nyiha? Nyiha? — kérdezte most a Ló.

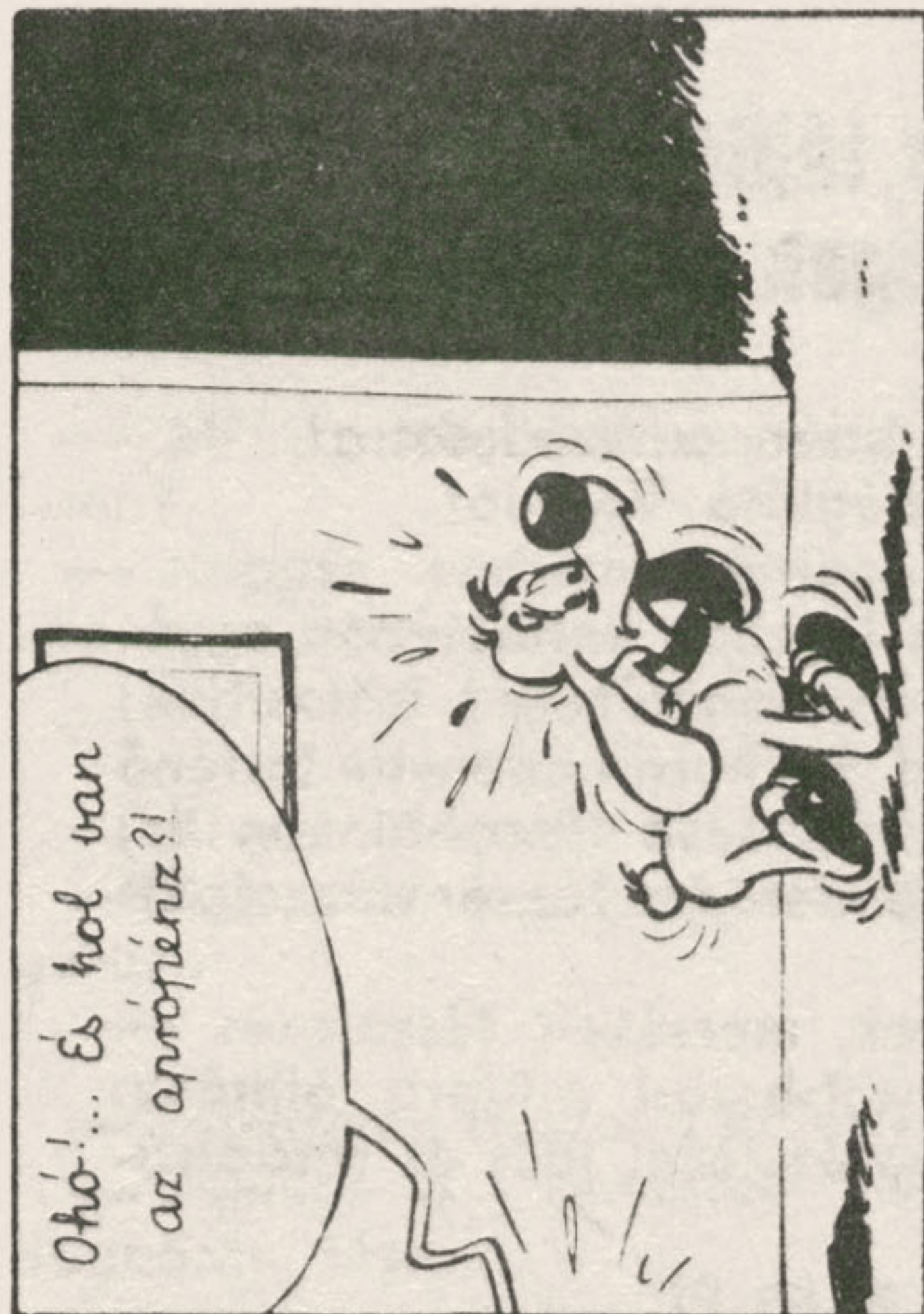
A Nyúl fordított.

— Azt mondja a Kecske, hogy nyihaha — világosította fel a Lovat.

A Ló meg a Kecske össze-nevettek, és barátságosan lapogatták egymás lapockáját. Ezt a Kecske unta meg előbb. Karon fogta a Lovat, odaballagtak az Úritökhöz, és megették.

„Vajon jól fordítottam?” — tűnődött a Nyúl, és a homlokát ráncolta.





Az egészséges táplálkozás csökkenti a betegségek kialakulását!

Ön és gyermeke étkeztetését bízza szakvállalatra!
Vegye igénybe a Junior Vendéglátó Vállalat
szolgáltatásait:

- felnőttek részére a főváros legtöbb kerületében egyéni, elviteles ebéd és vacsora lehetőségét biztosítjuk;
- gyermekek részére az ebéd ételhordó edénybe történő tálalását vállaljuk iskolákban levő konyháinkon is;
- nyugdíjasok részére is ebédet és vacsorát szolgáltatunk.

Ételeinket jellemzi: házas ízek, mérsékelt fűszerezés — a zöldségfélék és főzelékek többszöri étlapra állítása. Szolgáltatásunk tartós igénybevételével időt és fáradságot is megtakarít.

Egy kétfogásos menünk ára: 20,90 Ft.

Előfizetés egy hétre (öt napra) a tárgyhetet megelőző hét hétfőjén.

Bármilyen felvilágosítással készségesen állunk rendelkezésre a

425-935-ös

telefonszámon.



Szabadidejét vígan töltheti,
ha a JUNIOR étkezteti.

ABSZOLÚTOK

— Mi az abszolút reménytelen?

— Kopasz emberrel hajba-
kapni.



— Ki az abszolút önzetlen?

— Aki más fogához veri a
garast.



— Mikor van abszolút hideg?

— Amikor a sertésbőr is
libabőrös lesz.



— Mi az abszolút nagyké-
pűség?

— Ha a giliszta horgászni
megy.



— Ki az abszolút katona?

— Aki a csatába görbe
karddal megy, hogy a kanyar-
ban is harcolhasson.



— Ki az abszolút udvarias?

— Aki a fáradt olajat hely-
lyel kínálja.



— Ki az abszolút humorista?

— Aki a szomorú füzet is
felvidíti.

— Ki az abszolút széplélek?

— Aki kardvirággal párba-
jozik.



— Melyik az abszolút kes-
keny folyó?

— Amelyiknek csak egy part-
ja van.



— Mi az abszolút technikai
zavar?

— Ha a lépcső elromlik, és
liften kell menni.



— Mikor van abszolút szá-
razság?

— Amikor a kutyák után
szaladnak a fák.

**Beküldte: Gyivicsán Andor,
Tótkomlós**



— Ki az abszolút lassú?

— Aki a csigát stoppolja.

**Beküldte: Szeiler Zoltán,
Balatonfüred**



— Ki az abszolút pletykás?

— Aki leáll a széllel beszél-
getni.



— Ki az abszolút féltékeny?

— Aki a feleségét eldugja a
barátnőjétől.

Beküldte: XY, Budapest





Vége

KATHEDRAI BÖLCSESSÉGEK
A MŰLT SZÁZAD VÉGÉRŐL

Borsszem Jankó — 1888-89.

Ma úgyszólván nem magyaráztam semmit — holnap folytatom.



— Rendetlen! Megint nem hozott körzöt! Menjen a lakásomra, hozza el az enyimet. Ott lesz valahol az ágy alatt a csavarhúzó mellett.



— Önök óra előtt mindig a padokon ugrálnak, mint holmi csecsemők.



— Az esküdtek választása úgy történik, hogy a választó polgárokat egy urnába dobják, s kisorolják őket.



— Az ott a harmadik padban annyit fecseg, s oly szemtelenül viseli magát, mintha ő volna a tanár.



— Ne írjon le mindent szóról szóra, amit diktálok, mert sok számárságot talál összeírni.

— Minden ember, fiatal és vén, meztelen születik.



— Ha még egyszer otthon felejtí a tintatartóját, a fejéhez vágom!



— Magyarország marhaállománya fogy; így mióta Kecskemétről eljöttem, ott is megcsökkent a marhalétszám.



— A körmeit otthon piszkálja magányosan, négyszemközt.



— Úgy beszél, mintha már a holdban kuglizott volna.



— Svájcban nagyon művelik a földet, azért virágoznak ott úgy a tehenek.



— A bajorok régóta éheztek és szerettek volna már valamit a gyomrukban látni.

— Ön írás alatt is lármázik! Írjon csendesen, mint a légy.



— Rendelje a fogfájását éjjelre, a jó fogak akkor szoktak fájni.



— Talán azért hallottam rosszul, mert egy kicsit rekedt.



— Az ön felelete olyan hatást tesz rám, mint mikor a villával a tányéron karcolnak.

— Pizarro 180 fegyveresből álló ezreddel indult Peru elfoglalására.



— A Nílus annyira megáradt, hogy a lovaknak is gatyakötésig ért a víz.



— Vasco de Gama hajóját a pőre bennszülöttek megtámadván, az ott talált csecsebecséket zsebre rakták.

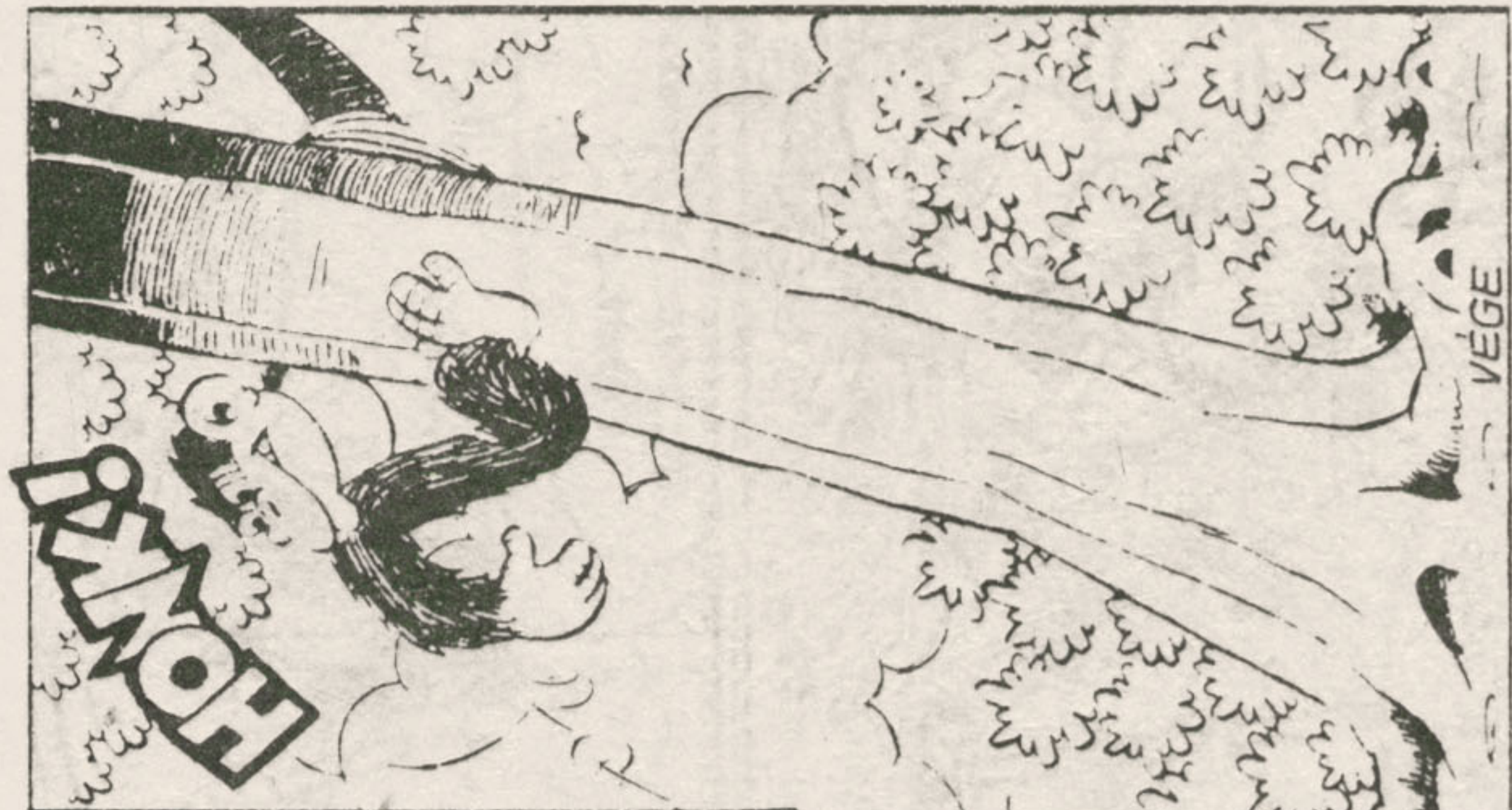
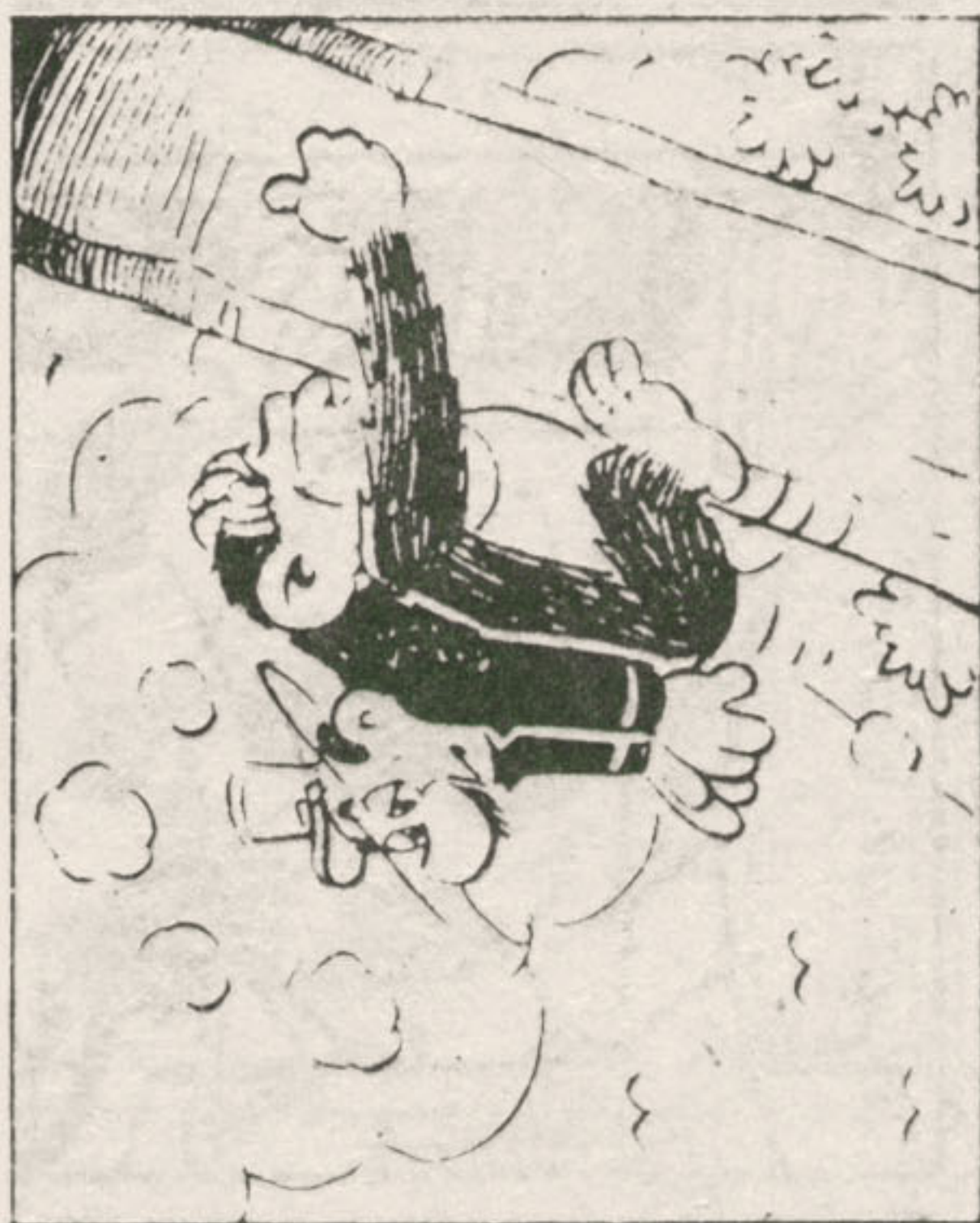
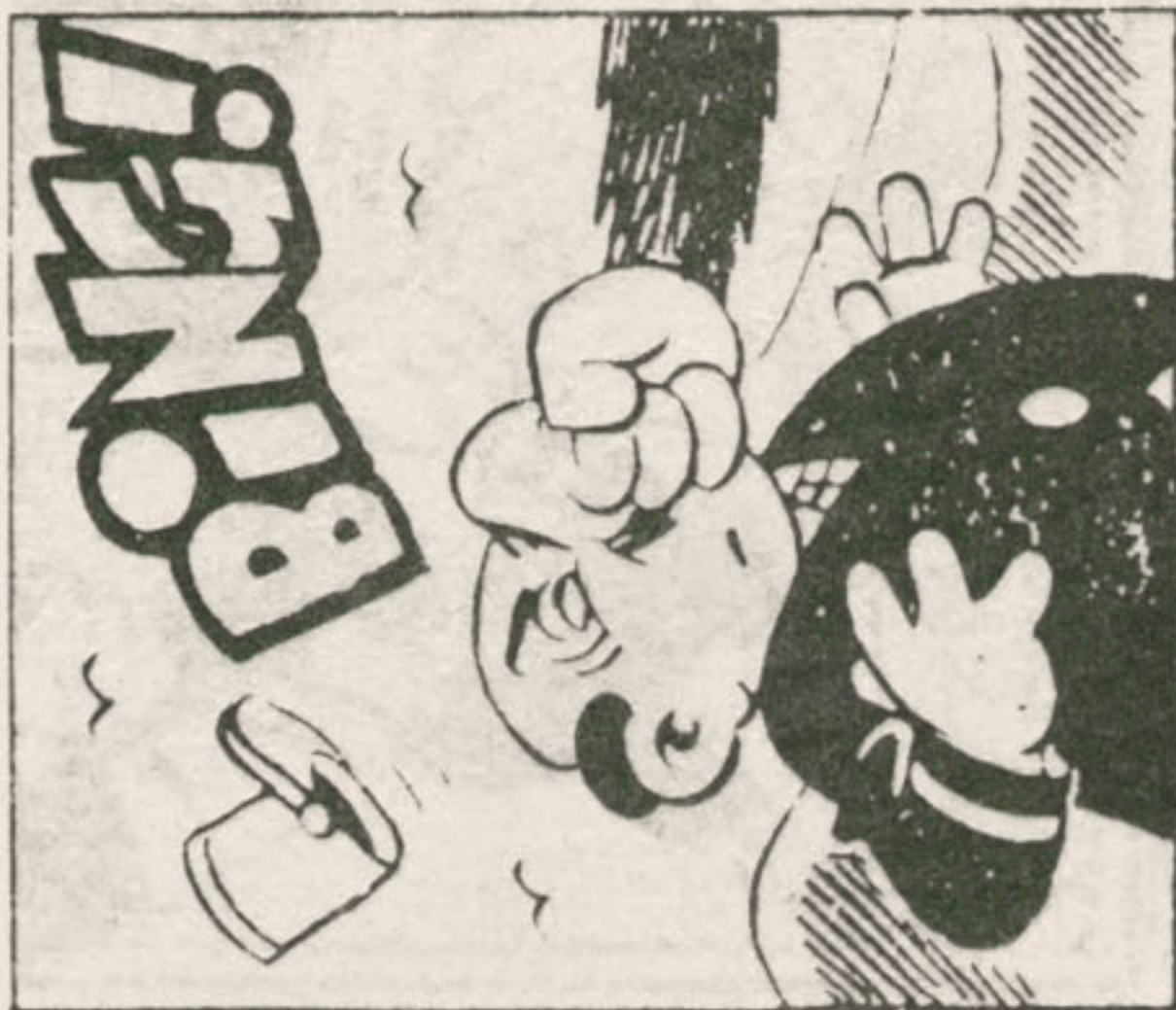


— Luther Márton először a szószéken kelt ki.

Rajzold meg egy vonallal!



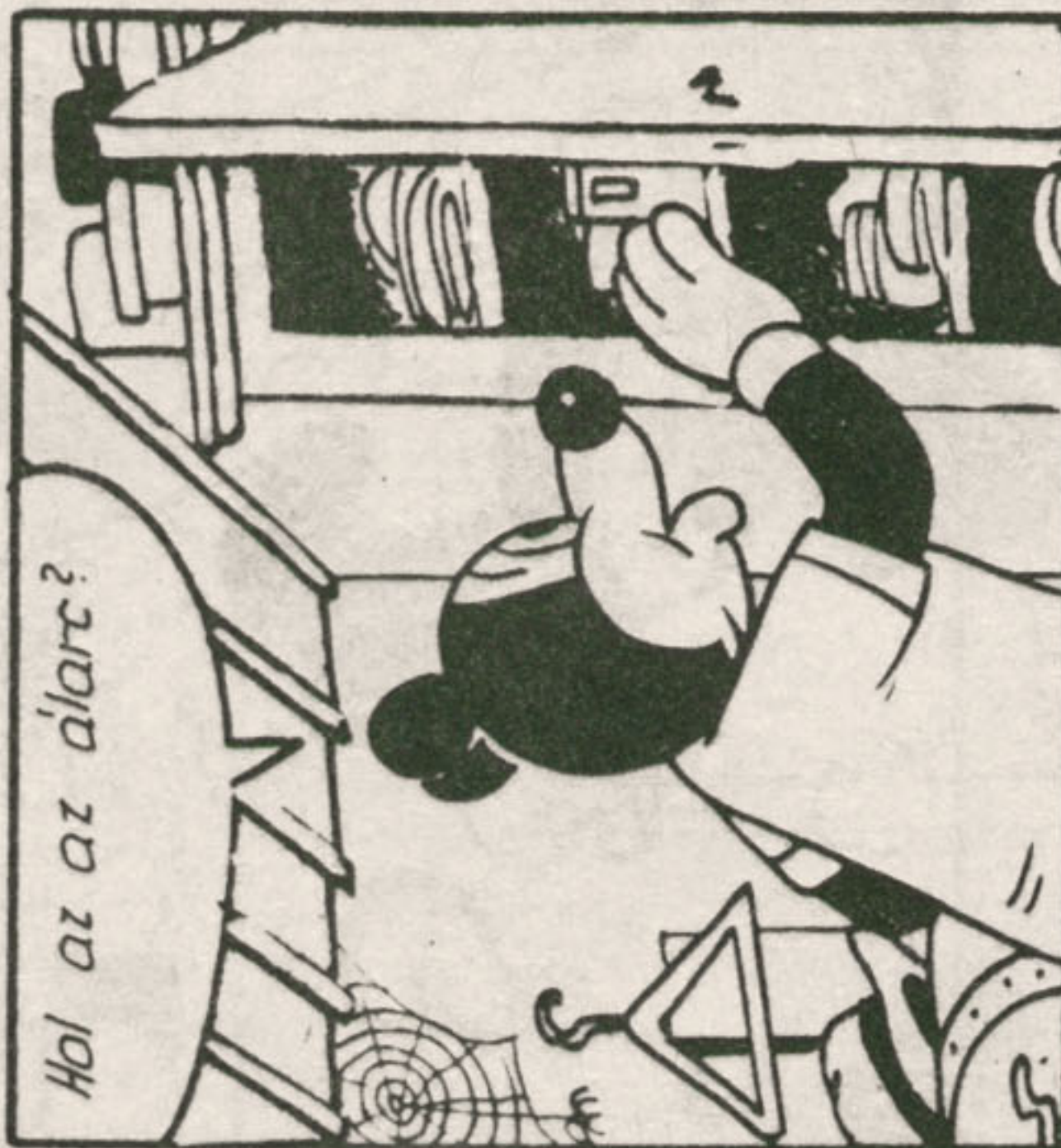
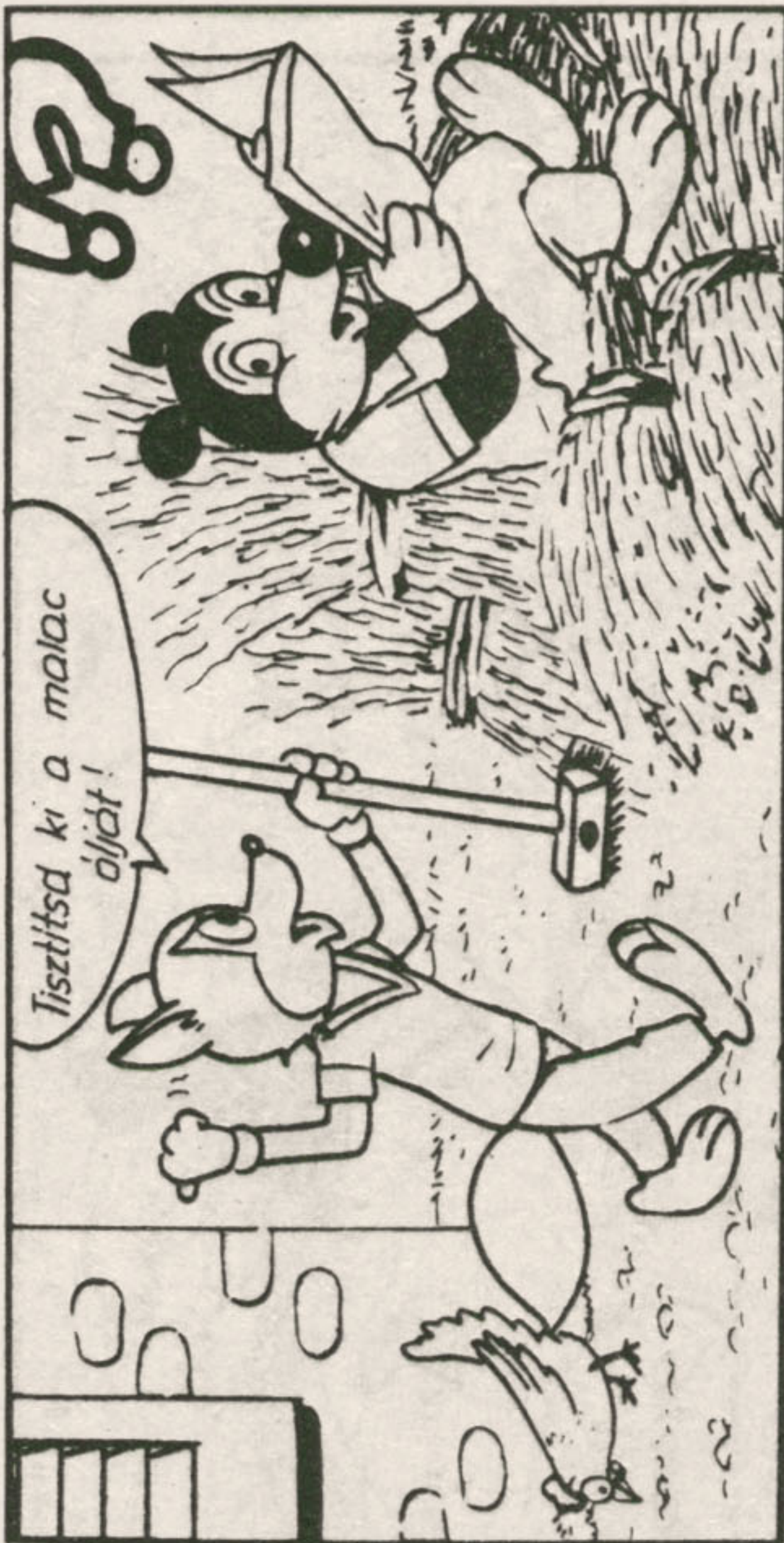




Az elmélet bebizonyosodott. Főlőslleges ta-
gadni... Haga is a fdről, a majomtól
ereszkedett most le!

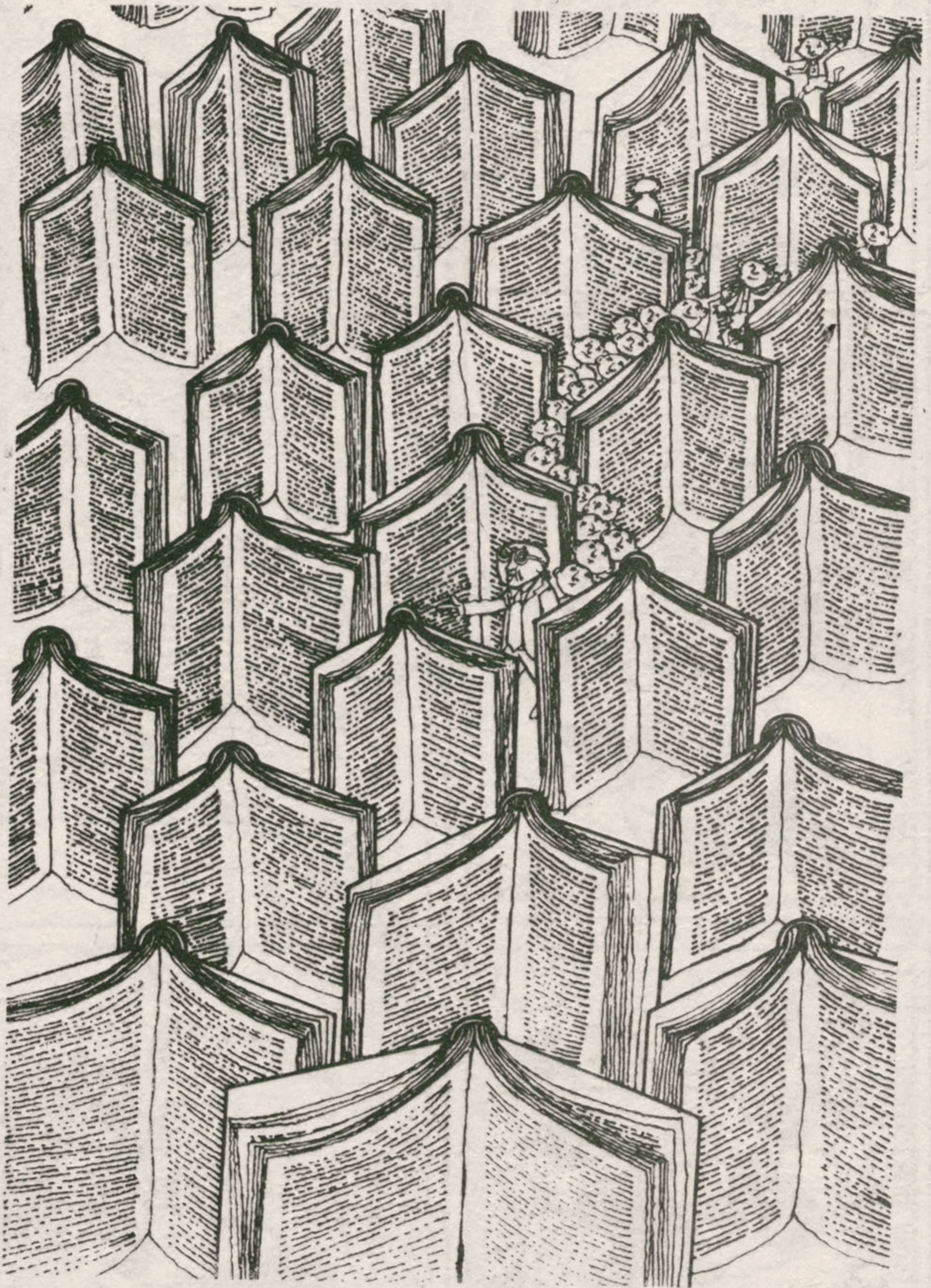


PLACID **ÉS** **OSKAR**

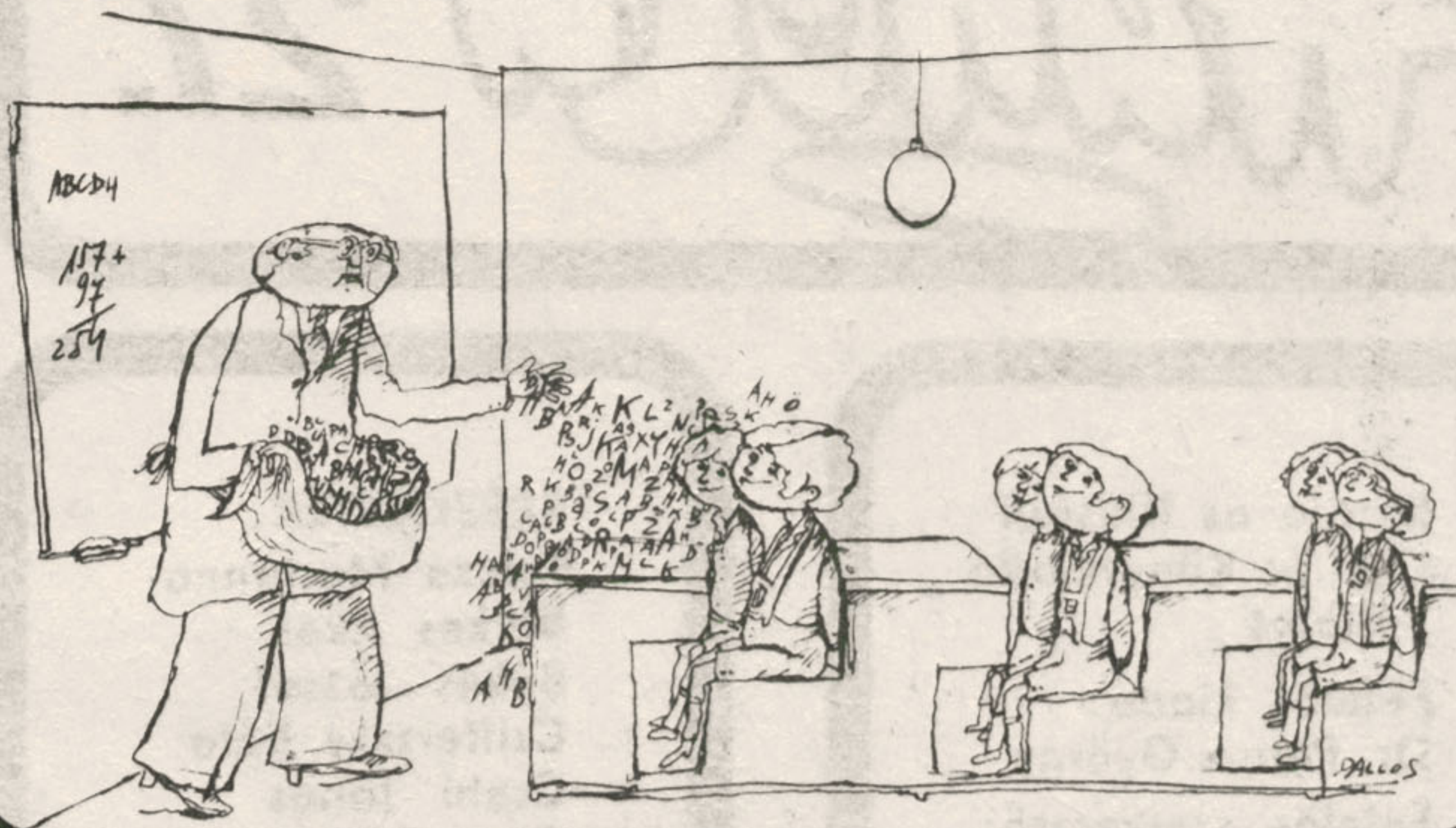




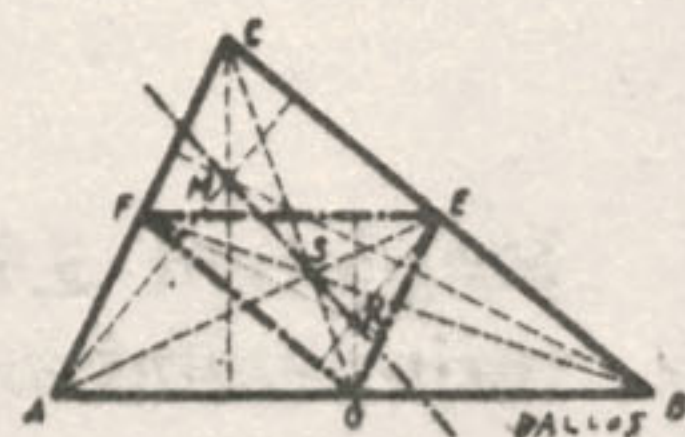
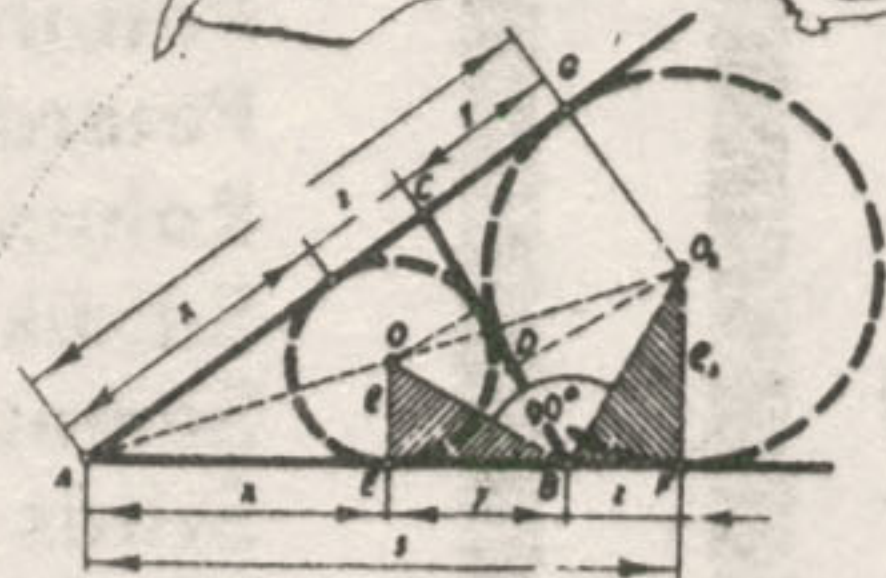
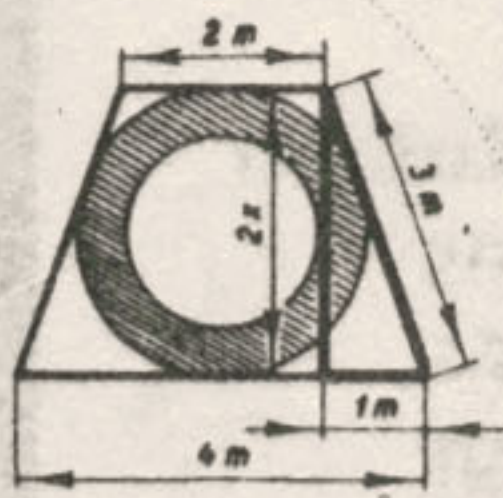
Útvesztő



Pedagógus



Diákbravúr





27.

Kiadja az Ifjúsági
Lap- és Könyvkiadó
Vállalat

Felelős kiadó:
Dr. Petrus György

Felelős szerkesztő:
Somos Ágnes

Szerkesztők:
CZIFFERSZKY BELA
CSER GÁBOR

Pécsi Szikra Nyomda
Felelős vezető:
Farkas Gábor
igazgató

87-1258
Pajtás-HAHOTA
Budapest,
Jászai Mari tér 5.

Megjelent 5,95 (A/5)
terjedelemben
ISSN 0230—1636

KÉSZÍTETTÉK:

Balczó Marianna
Berkes Ákos
Békés József
Czifferszky Béla
Csehi János
Cser Gábor
Csuzi Zsuzsa
Dallos Jenő
Donkó László
Endrődi István
Faragó György
Forrai G. János
Földes Vilmos
Gerse László
Görög Júlia
Horváth Mihály
Kelemen István
Mező István
Pattantyús József
Peterdi Pál
Rohrmann Katalin
Sajdik Ferenc
Somos Ágnes
Sztás György
V. Solyom Erzsébet

ÁRA: 18,— Ft



Nahóta

100%
MINŐSÉG
HURAM IMRE

DEFFY